

ความคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในงานเขียนของ Antonio Gramsci

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาโท

สาขาวิชารัฐศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์

ปีการศึกษา 2568

ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยจนเรศวร

ความคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในงานเขียนของ Antonio Gramsci

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาหลักสูตรปริญญาโท

สาขาวิชารัฐศาสตร์มหาบัณฑิต คณะสังคมศาสตร์

ปีการศึกษา 2568

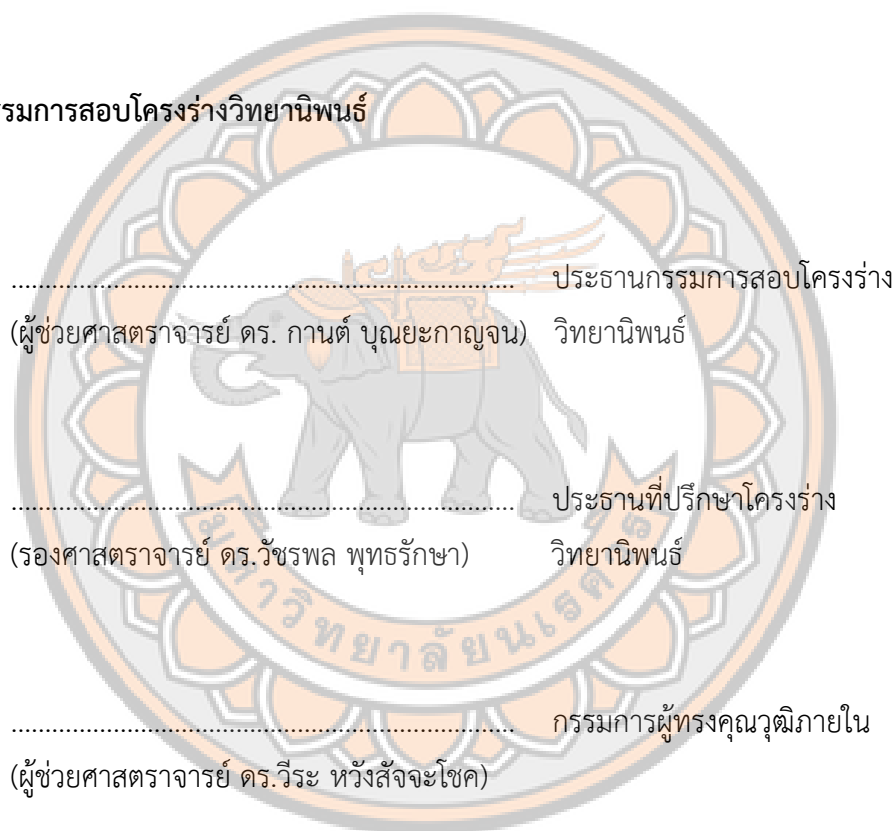
ลิขสิทธิ์เป็นของมหาวิทยาลัยรัตนนคร

โครงร่างวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ความคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในงานเขียนของ Antonio Gramsci”

ของ ธนกร บุญยี่น

ได้รับการพิจารณาให้นับเป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตร
ปริญญารัฐศาสตรมหาบัณฑิต

คณะกรรมการสอบโครงร่างวิทยานิพนธ์

อนุมัติ

.....
คณบดีบัณฑิตวิทยาลัย

ชื่อเรื่อง	ความคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในงานเขียนของ Antonio Gramsci
ผู้วิจัย	ธนกร บุญยี่น
ประธานที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์ ดร.วัชรพล พุทธิรักษา
ประเภทสารนิพนธ์	วิทยานิพนธ์ ร.ม. สาขาวิชารัฐศาสตร์, มหาวิทยาลัยนเรศวร, 2568
คำสำคัญ	อันโตนิโอ กรัมชี่ ,พรรคคอมมิวนิสต์ ,มาร์กซ์ ,ชนชั้นแรงงาน

บทคัดย่อ

วิทยานิพนธ์เล่มนี้เกิดขึ้นมาจากความสนใจของผู้วิจัยเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์และลัทธิมาร์กซ์ของ อันโตนิโอ กรัมชี่ ผู้ที่มีบทบาทสำคัญในวงการวิชาการสากลและวงการวิชาการไทย ทั้งในทางแนวคิดทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรม แนวคิดของกรัมชี่นั้นได้รับการศึกษากันอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน เมื่อพิจารณาจากผลงานของกรัมชี่ที่ได้รับการเผยแพร่อย่างแพร่หลาย ทั้งบทความ หนังสือ และงานวิจัยที่ใช้แนวคิดของเขาเป็นกรอบในการอธิบาย แต่อย่างไรก็ตามสำหรับงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้เห็นช่องว่างของการศึกษาในประเด็นของแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์และลัทธิมาร์กซ์ของ อันโตนิโอ กรัมชี่ ในงานเขียนช่วงที่ก่อนกรัมชี่จะถูกคุมขัง มาเป็นประเด็นในการศึกษาวิเคราะห์ตีความตัวบทในงานวิจัยฉบับนี้

จากการศึกษาวิเคราะห์พบว่าในประเด็นที่ 1 พรรคคอมมิวนิสต์ของ อันโตนิโอ กรัมชี่ กรัมชี่มองพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ใช่แค่เครื่องมือปฏิวัติในเชิงทฤษฎี แต่เป็นแนวทางปฏิบัติที่สร้างอำนาจผ่านวัฒนธรรม ฉันทามติ และความชอบธรรม พรรคต้องเป็น “พรรคประชาธิปไตย” ที่ได้รับการยอมรับจากชนชั้นแรงงานและผู้ถูกกดขี่ทั้งหมด เป็นพรรคที่หล่อหลอมผู้นำจากมวลชน และผู้นำนั้นต้องมีความสามารถทั้งด้านการเมือง จิตใจ และความมุ่งมั่น เพื่อเป็นตัวแทนแท้จริงของชนชั้นกรรมาชีพในการมุ่งสู่สังคมนิยม

ประเด็นที่สองลัทธิมาร์กซ์ในแบบของ อันโตนิโอ กรัมชี่ กรัมชี่ได้รับอิทธิพลจากลัทธิมาร์กซ์อย่างมาก โดยเฉพาะแนวคิดวัตถุนิยมวิภาษวิธีและการปฏิวัติโดยชนชั้นกรรมาชีพ แต่เขาไม่รับมาทั้งหมด หากปรับใช้ให้เหมาะกับบริบทโดยเน้นบทบาทของโครงสร้างส่วนบนเช่น อุดมการณ์ วัฒนธรรม และฉันทามติในการสร้างอำนาจ กรัมชี่เห็นว่าการปฏิวัติต้องเริ่มจากการสร้างความตระหนักรู้และความพร้อมทางการเมืองของกรรมาชีพ พรรคคอมมิวนิสต์ต้องทำหน้าที่สร้างรัฐของคณาอย่างมั่นคงและเสนอ “สภาโรงงาน” เพื่อฝึกฝนกรรมาชีพให้เข้าใจบทบาททางการเมืองและการบริหารนำไปสู่การเปลี่ยนผ่านสู่สังคมนิยมและคอมมิวนิสต์

Title The Concept of the Communist Party in Antonio Gramsci's Political Writings

Author Thanakron Boonyuen

Advisor Associate Professor Watcharabon Buddharaksa, Ph. D.

Academic Paper Thesis M. Pol. Sc. In Political Sciences, Naresuan University. 2025

Keywords Antonio Gramsci, Communist Party, Marx, working class

Abstract

This thesis emerges from the researcher's intellectual engagement with the Communist Party and Marxism in the political thought of Antonio Gramsci, a figure of considerable significance in both international and Thai academic discourse, particularly within the domains of political, social, and cultural theory. Gramsci's ideas continue to command extensive scholarly attention, as reflected in the proliferation of publications—including articles, monographs, and research works—that employ his theoretical framework as a lens of analysis. Yet, this study identifies a critical lacuna in the examination of Gramsci's reflections on the Communist Party and Marxism in his pre-imprisonment writings. Addressing this lacuna provides the foundation for the interpretive analysis undertaken herein.

The findings of this research reveal, firstly, that with respect to the Communist Party, Gramsci conceived of it not merely as an abstract theoretical instrument of revolution but as a practical, living organism for the production of power through culture, consensus, and legitimacy. For Gramsci, the Party must constitute a genuinely “democratic party,” securing recognition from the working class and all oppressed groups. It was to serve as the crucible from which leaders would emerge organically from the masses, leaders endowed with political capacity, ethical integrity, and steadfast commitment, thereby embodying the authentic representatives of the proletariat in its struggle toward a classless society.

Secondly, regarding Marxism, Gramsci's thought was profoundly shaped by its principles, particularly dialectical materialism and the revolutionary role of the proletariat. Nevertheless, his approach was not one of mere reproduction but of critical adaptation, emphasizing the decisive role of the superstructure—ideology, culture, and consensus—in the consolidation of hegemony. Gramsci argued that revolution could

not be conceived as a singular insurrectionary event but must be grounded in the cultivation of political consciousness and preparedness among the working class. Within this framework, the Communist Party was tasked with the construction of a stable workers' state, for which Gramsci proposed the establishment of "factory councils" as institutions of political and administrative training for workers. Such councils, he argued, would facilitate the transition from capitalism to socialism and ultimately to communism.

กิตติกรรมประกาศ

วิทยานิพนธ์ฉบับนี้สามารถประสบผลสำเร็จได้อย่างลุล่วงสมบูรณ์เนื่องจากการสนับสนุนช่วยเหลือทั้งด้านวิชาการ ด้านการบริหารจัดการเวลา ด้านคำแนะนำทั่วไป และอื่นๆจากรองศาสตราจารย์ ดร.วัชรพล พุทธรักษา อาจารย์ที่ปรึกษาวิทยานิพนธ์ของผู้วิจัย แม้จะเต็มไปด้วยภาระหน้าที่ อันหนักอึ้งแต่อาจารย์ก็ยังคงยินดีสละเวลามาให้คำปรึกษาชี้แนะแก่ผู้วิจัยจนเป็นผลให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้ เสร็จสมบูรณ์และสามารถบรรลุวัตถุประสงค์ที่ตั้งไว้ได้ทั้งหมด

ขอขอบคุณเพื่อนร่วมรุ่นและรุ่นพี่ปริญญาโทมิตรสหายหลายคนที่ร่วมทุกข์ร่วมสุขและร่วมพูดคุยแลกเปลี่ยนในเรื่องต่างๆกับผู้วิจัยและรุ่นพี่ในระดับปริญญาเอก อาจารย์ภายในคณะและสาขา อาจารย์ภายนอกมหาวิทยาลัยนเรศวร ที่ได้ให้คำแนะนำสั่งสอนแก่ตัวผู้เขียนมาตั้งแต่เริ่มต้นการทำงาน วิทยานิพนธ์จนมาถึงสิ้นสุด อีกทั้งในเรื่องชีวิตและหน้าที่ การช่วยสร้างสภาพแวดล้อมที่เกื้อหนุนต่อคุณภาพการทำงานของผู้วิจัยได้เป็นอย่างดีตลอดจนช่วยชี้ให้เห็นถึงข้อบกพร่องต่างๆที่ต้องปรับปรุงแก้ไข ให้กับข้อเสนองานวิจัยอันจะต่อยอดมาเป็นวิทยานิพนธ์เล่มนี้ของผู้วิจัยในปัจจุบัน

ขอขอบคุณงานวิจัยทุกฉบับ หนังสือ บทความ และวารสารหรือข้อมูลต่างๆโดยเฉพาะอย่างยิ่ง อันโตนิโอ กรัมซี ผู้ซึ่งทำงานเขียน แนวคิดอันทรงอิทธิพลและทรงพลังไว้ในเบื้องหลังให้แก่รุ่นลูกรุ่นหลานได้ศึกษาที่ผู้วิจัยได้นำมาประกอบใช้กับการศึกษาเพื่อประโยชน์ในการทำงานวิทยานิพนธ์ฉบับนี้

ขอขอบคุณบิดามารดาที่แม้จะอยู่ห่างกันแต่ก็พร้อมให้การสนับสนุนผู้วิจัยทั้งทางตรงและทางอ้อม เสมอมา

และขอขอบคุณตัวผู้วิจัยเองที่เข้มแข็ง มั่นคงในเป้าหมายและมีความมุ่งมั่นพยายามอย่างเสมอต้น เสมอปลายจนส่งผลให้วิทยานิพนธ์เล่มนี้เดินทางมาถึงฝั่งฝันในตอนสุดท้ายด้วย

สุดท้ายผู้วิจัยขอขอบคุณผู้ที่มีส่วนช่วยเหลือเกื้อหนุนทั้งหมดที่กล่าวถึงไปข้างต้นอีกครั้งเป็นอย่าง สูง และขออวยพรให้ทุกท่านมีความสุขสวัสดิ์ไปอภิกยาวนาน

ธนากร บุญยี่น

สารบัญ

เนื้อหา	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย.....	ก
บทคัดย่อภาษาอังกฤษ.....	ข
กิตติกรรมประกาศ.....	ง
สารบัญ.....	จ
สารบัญตาราง.....	ช
สารบัญรูปภาพ.....	ซ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
1.1 ที่มาของประเด็นปัญหาในการศึกษา.....	1
1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
1.3 คำถามหลักของงานวิจัย.....	4
1.4 ขอบเขตของการศึกษา.....	4
1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	5
1.6 ลำดับการนำเสนอ.....	5
บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม.....	7
2.1 ภาพรวมของการศึกษาระดับปริญญาโทในแวดวงวิชาการภาษาไทย.....	7
2.2 ภาพรวมของการศึกษาระดับปริญญาโทในแวดวงวิชาการระดับสากล.....	20
2.3 แนวคิดอรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutics).....	24
2.4 แนวคิดการตีความตัวของ Hans-Georg Gadamer.....	27
บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย.....	33
3.1 คำถามหลักของงานวิจัย.....	33
3.2 ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology).....	33
3.3 แนวทางการวิเคราะห์/ตีความข้อมูล.....	36

บทที่ 4	ภูมิหลังความคิดและบริบทของอิตาลีสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์.....	38
4.1	ชีวิตในวัยเด็กและจุดเริ่มต้นของแนวคิดทางปรัชญาของกรัมซี.....	39
4.2	บริบทของอิตาลีภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1.....	45
4.3	สู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์).....	46
บทที่ 5	แนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์และมาร์กซ์ในแบบของกรัมซี.....	58
5.1	มุ่งสู่พรรคคอมมิวนิสต์.....	58
5.2	ลัทธิมาร์กในแบบของกรัมซีจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party....	75
บทที่ 6	บทสรุปและข้อเสนอแนะ.....	92
6.1	สรุปผลการวิจัย.....	92
6.2	คุณูปการต่อการศึกษา.....	94
6.3	นัยต่อการปฏิบัติและการเคลื่อนไหวทางสังคม.....	95
6.4	ข้อเสนอแนะ.....	96
ภาคผนวก.....		97
บรรณานุกรม.....		101
ประวัติผู้วิจัย.....		107

สารบัญตาราง	หน้า
ตารางที่ 1: นำเสนอภาพของการศึกษารัชมณีที่มีอยู่เดิมในแวดวงวิชาการภาษาไทย.....	15
ตารางที่ 2: นำเสนอภาพรวมของลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลา.....	55
ตารางที่ 3: นำเสนอภาพของคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของรัชมณี.....	73
ตารางที่ 4: นำเสนอการเปรียบเทียบแนวคิดมาร์กซ์ในแบบของรัชมณี.....	89

สารบัญรูปร่าง	หน้า
รูปร่างที่ 1 : Antonio Francesco Gramsci.....	40
รูปร่างที่ 2 : พรรคสังคมนิยมอิตาลี.....	43
รูปร่างที่ 3 : วารสาร L'Ordine Nuovo (ออดีเน่ นูโอโว).....	47
รูปร่างที่ 4 : อิตาลี 1920 ปฏิบัติการยึดโรงงาน.....	48
รูปร่างที่ 5 : สัญลักษณ์พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี.....	54
รูปร่างที่ 6 : สมเด็จพระสันตปาปาเบเนดิกต์ที่ 15 (Benedict XV).....	61

บทที่ 1

บทนำ

1.1 ที่มาของประเด็นปัญหาในการศึกษา

งานวิจัยฉบับนี้มุ่งนำเสนอแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ของ อันโตนิโอ กรัมสกี (Antonio Gramsci) ผ่านงานเขียนในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Political Writing) เพื่อทำความเข้าใจความหมายทางการเมือง (Political Meaning) ของกรัมสกีโดยมองผ่านงานเขียนดังกล่าวสำหรับ “อันโตนิโอ กรัมสกี (Antonio Gramsci)” เขาเกิดเมื่อวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 1891 ในเมืองอาเลส (Ales) เกาะซาร์ดิเนีย (Sardinia) ซึ่งเป็นหนึ่งในหมู่เกาะทางตอนใต้ของประเทศอิตาลี (Italy) และเสียชีวิตเมื่อวันที่ 27 เมษายน ค.ศ. 1937 เขาเป็นหนึ่งในผู้ร่วมก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี (Partito Comunista Italiano) กรัมสกียังเป็นนักทฤษฎีการเมืองแนวมาร์กซิสต์ นักหนังสือพิมพ์ นักเคลื่อนไหวทางการเมืองชาวอิตาลี และมีบทบาทสำคัญในฐานะนักเขียนและนักคิดที่วิเคราะห์โครงสร้างทางสังคมและการเมืองของสังคมยุโรปในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 และมีบทบาทสำคัญในวงการวิชาการสากล ทั้งในทางแนวคิดทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรม แนวคิดของกรัมสกีนั้นได้รับการศึกษากันอย่างกว้างขวางในปัจจุบัน เมื่อพิจารณาจากผลงานของกรัมสกีที่ได้รับการเผยแพร่อย่างแพร่หลาย ทั้งบทความ หนังสือ และงานวิจัยที่ใช้แนวคิดของเขาเป็นกรอบในการอธิบาย นอกเหนือจากนี้ความสนใจในแนวคิดของกรัมสกีในวงวิชาการสากลซึ่งสามารถเห็นได้จากการจัดพิมพ์และการศึกษาอย่างต่อเนื่อง รวมถึงการจัดสัมมนาประจำปีโดย International Gramsci Society (งานสัมมนาดังกล่าวเป็นการรวมตัวของนักวิชาการและผู้สนใจศึกษางานของกรัมสกีจากทั่วโลก) ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญและอิทธิพลของกรัมสกีในด้านแวดวงการศึกษาการเมือง สังคม และวัฒนธรรม (วัชรพล พุทธิรักษา, 2563)

ปัจจุบันแนวความคิดสำคัญหลายประการของกรัมสกี ได้เป็นที่รู้จักและประยุกต์ใช้กับการศึกษาหลายสาขาวิชาการอย่างกว้างขวางซึ่งมีบทบาททั้งในแวดวงวิชาการด้าน รัฐศาสตร์ เศรษฐกิจการเมือง สังคมวิทยา วัฒนธรรมศึกษา ภาษาศาสตร์และสื่อสารมวลชน ทั้งในแง่ของการศึกษาการเมืองภายใน (Domestic Politics) โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้วยแนวคิดการครองอำนาจนำ (Hegemony) ที่ถูกนำไปประยุกต์ใช้กับการศึกษาการครองอำนาจนำของกลุ่ม/ชนชั้นภายในสังคม อีกทั้งยังถูกนำไปใช้กับการศึกษากับบริบทของการเมืองต่างประเทศ (วัชรพล พุทธิรักษา, 2553) เมื่อพิจารณาจากความสนใจในแนวคิดของกรัมสกีในวงวิชาการสากลแล้ว ถือว่ากรัมสกีนั้นมีอิทธิพลต่อแวดวงวิชาการรัฐศาสตร์หรือสังคมศาสตร์เป็นอย่างมาก แต่อย่างไรก็ตามเมื่อหันกลับมาองงานศึกษากรีมสกีในประเทศไทย แม้จะมีการศึกษางานหรือประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎีของกรัมสกีในการศึกษาหลายแง่มุมแล้วก็ตาม (โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2) แต่สำหรับในบริบทของประเทศไทยงานศึกษาส่วนใหญ่เน้นมักตีความและนำเสนอกรัมสกี ในลักษณะที่เป็นแบบ "เอกภาพ" (Monolithic View) หรือในเชิงแนวคิดที่มีลักษณะเป็นระบบและคงที่ ซึ่งสะท้อนถึงการมองว่าแนวคิดของกรัมสกี นั้นเป็นกรอบแนวคิด

ที่เสถียรและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์ประเด็นทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมได้โดยตรง อย่างไรก็ตาม การตีความกริมซีในลักษณะดังกล่าวมักไม่ค่อยคำนึงถึงบริบทเฉพาะหรือความยืดหยุ่นของแนวคิดกริมซีเองที่อาจมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับบริบทที่ศึกษา เช่น แนวคิดเรื่องการครองอำนาจนำหรือ Hegemony ของกริมซีที่ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์การครองอำนาจนำทางการเมืองในประเทศไทย โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการศึกษาการครองอำนาจนำของชนชั้นนำ เช่น การครอบงำทางวัฒนธรรมผ่านระบบการศึกษา สื่อมวลชน และการสร้างอุดมการณ์ที่สนับสนุนอำนาจรัฐงานวิจัยในลักษณะดังกล่าวนี้เองมักนำเสนอว่าแนวคิดที่ด้วยเรื่องการครองอำนาจนำของกริมซี ในฐานะที่เป็นเครื่องมือของการวิเคราะห์สถานการณ์ทางการเมืองไทยได้อย่างครอบคลุมโดยไม่ได้นำเสนอการตีความอื่นๆ หรือการประยุกต์ใช้ในบริบทที่แตกต่างไปจากนี้ในรูปแบบที่ยืดหยุ่นมากขึ้น ไม่ใช่แค่ในลักษณะทฤษฎีที่ตายตัว (Fixed Framework) ดังจะเห็นได้ว่าการตีความกริมซีในรูปแบบที่เป็นเอกภาพหรือเป็นระบบที่ตายตัวมักทำให้ขาดความยืดหยุ่นในการนำไปใช้วิเคราะห์ปัญหาเฉพาะของสังคมไทยซึ่งมีบริบททางวัฒนธรรมและการเมืองที่แตกต่างจากยุโรป

ดังนั้นเมื่อพิจารณาจากงานศึกษากริมซีในแวดวงวิชาการภาษาไทยที่ผ่านมาแล้วพบว่ายังคงมีแนวความคิดที่ถูกศึกษาออกมาอย่างจำกัด (ในเชิงทฤษฎี/ปรัชญาหรือการตีความแนวคิดของการกริมซี ไม่ใช่การนำแนวคิดทฤษฎีมาประยุกต์ใช้กับการวิเคราะห์ประเด็นต่างๆทางการเมืองหรือสังคม) (โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2) โดยเฉพาะอย่างยิ่งงานเขียนและบริบทก่อนที่กริมซีจะถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) ซึ่งถือเป็นงานเขียนสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงความคิดทางการเมืองของกริมซีในวัยหนุ่มที่เป็นรากฐานให้แก่แนวคิดหรือทฤษฎีของเขาในเวลาต่อมาและมีอิทธิพลอย่างมากในภายหลังซึ่งกริมซีได้สร้างรากฐานของแนวคิดต่างๆ เช่น การครองอำนาจนำ (Hegemony) , บทบาทของปัญญาชน (Role of Intellectuals) งานเขียนของกริมซีในช่วงก่อนที่กริมซีจะถูกคุมขังนั้นยังได้สะท้อนให้เห็นถึงการวิเคราะห์เชิงลึกเกี่ยวกับสถานการณ์ทางการเมืองในอิตาลีและสถานการณ์ทางการเมืองในยุโรป ความพยายามในการสร้างความร่วมมือระหว่างชนชั้นแรงงานและการพัฒนาพรรคคอมมิวนิสต์ให้มีบทบาทในการเปลี่ยนแปลงสังคม

แม้ในภาพรวมงานวิจัยส่วนใหญ่ในบริบทของประเทศไทยยังคงมองกริมซีในลักษณะที่เป็นเอกภาพและเป็นทฤษฎีที่ตายตัวเมื่อเทียบกับการศึกษาทางทฤษฎีในระดับสากลที่มักมีการวิพากษ์และตีความกริมซีในมุมมองที่แตกต่างกันออกไปด้วยความน่าสนใจนี้เองงานเขียนของกริมซีก่อนที่จะถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) ซึ่งเป็นงานเขียนสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงบริบทหรือความคิดทางการเมืองของกริมซีในวัยหนุ่มแม้ยังมีให้เห็นบ้างในบางงานวิชาการในประเทศไทยแต่ยังคงถูกนำมาศึกษาได้เพียงเล็กน้อยเมื่อพิจารณาจากภาพรวมของแวดวงวิชาการไทยในปัจจุบันแม้แนวคิดและทฤษฎีในงานเขียนช่วงก่อนที่กริมซีจะถูกคุมขังยังคงมีบทบาทสำคัญในการนำเสนอแง่มุมทางการเมืองในมุมมองต่างๆ ในเชิงทฤษฎีแล้วก็ตาม ด้วยเหตุนี้เองงานเขียนของกริมซีที่ปรากฏใน L'Ordine Nuovo (ออดีเน่ นูโอโว) หรือ New Order (ที่แปลว่า "ระเบียบใหม่") เป็นชื่อของหนังสือพิมพ์พวกหัวก้าวหน้าในขณะนั้นที่

ก่อตั้งโดยกรัမ်းซีและเพื่อนร่วมงานในปี 1919 หนังสือพิมพ์ดังกล่าวมีบทบาทสำคัญอย่างยิ่งในการพัฒนาแนวคิดทางการเมืองของกรัမ်းซีและการเคลื่อนไหวของพรรคคอมมิวนิสต์ในอิตาลีในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่ง (วัชรพล พุทธรักษา, 2553) ใน L'Ordine Nuovo นี้เองกรัမ်းซียังได้เสนอแนวคิดทฤษฎีหลายประการแต่จุดเน้นของการศึกษาค้นคว้าวิจัยจะให้ความสนใจการศึกษาไปยังหัวข้อที่ชื่อว่า “Towards the Communist Party” หรือ “มุ่งสู่พรรคคอมมิวนิสต์” ซึ่งภายใต้หัวข้อดังกล่าวประกอบไปด้วยบทความ 19 ชิ้นที่กรัမ်းซีเป็นผู้เขียนโดย Quintin Hoare เป็นผู้เลือกและเรียบเรียงเนื้อหา John Mathews เป็นผู้แปลจากภาษาอิตาลีขึ้นมาใหม่ในฉบับของ “ภาษาอังกฤษ” ผ่านหนังสือ Selections from Political Writings 1910 – 1920 อีกทั้งงานเขียนภายใต้หัวข้อดังกล่าวยังไม่ถูกนำมาศึกษาตีความมากนักและถือเป็นงานเขียนชิ้นสำคัญที่กรัမ်းซีรวบรวมแนวคิดทฤษฎีต่างๆซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงคำอธิบายเกี่ยวแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์และแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในทฤษฎีของกรัမ်းซีนอกจากนี้พรรคคอมมิวนิสต์ในทฤษฎีของกรัမ်းซีนั้นแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับพรรคคอมมิวนิสต์และวิถีแห่งการปฏิวัติสู่สังคมคอมมิวนิสต์ที่ขัดแย้งบ้างบางประการรวมถึงพัฒนาต่อยอดแนวความคิดของนักปรัชญาอย่าง คาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) และนักปฏิวัติอย่าง วลาดีเมียร์ เลนิน (Vladimir Lenin) ประยุกต์ใช้วิถีแห่งการปฏิวัติของนักปรัชญาทั้งสองเข้ากับวิถีคิดของเขาเอง

เมื่อพิจารณาอย่างคร่าวๆแล้วจะเห็นได้ว่ากรัမ်းซีเน้นการปรับแนวคิดของมาร์กซ์ให้เข้ากับบริบทร่วมสมัยโดยเน้นที่ปัจจัยทางวัฒนธรรมและอุดมการณ์นอกเหนือจากปัจจัยทางเศรษฐกิจเพื่อเสริมสร้างศักยภาพแนวคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในรูปแบบของเขาในการครองอำนาจนำทางวัฒนธรรมและการมีส่วนร่วมของชนชั้นแรงงานในแง่ของการปฏิวัติสู่รัฐแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์จากที่กล่าวมาจึงทำให้เห็นได้ว่าการไม่มองกรัမ်းซีในรูปแบบที่เป็นเอกภาพซึ่งมองไปถึงบริบทในยุคนั้นจะช่วยสะท้อนความซับซ้อนและการพัฒนาแนวคิดของกรัမ်းซีที่ไม่ใช่การเกิดขึ้นมาแบบลอยๆและไม่ได้ตั้งอยู่แบบตายตัว เนื่องด้วยแนวคิดของกรัမ်းซีในช่วงแรกที่เขียนเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ต่างจากแนวคิดในช่วงที่กรัမ်းซีอยู่ในเรือนจำ การเปิดรับแนวคิดของกรัမ်းซีในลักษณะหลากหลายทำให้สามารถเข้าใจการเปลี่ยนแปลงและพัฒนาการของแนวคิดของกรัမ်းซีตามบริบททางการเมืองในยุคนั้นได้ดียิ่งขึ้น ดังนั้นการไม่มองแนวคิดของกรัမ်းซีเป็นเอกภาพช่วยให้งานวิจัยและการวิเคราะห์ที่มีความยืดหยุ่นสะท้อนความซับซ้อนของทฤษฎีและสามารถประยุกต์ใช้กับบริบทที่แตกต่างกันได้อย่างมีประสิทธิภาพ นอกจากนี้ยังช่วยเพิ่มโอกาสในการพัฒนาแนวคิดใหม่ๆและการวิพากษ์เชิงลึกเพื่อเข้าใจความสัมพันธ์ทางอำนาจในสังคมได้ดีขึ้น

จากที่กล่าวมาในมุมมองของผู้วิจัยสิ่งที่น่าสนใจก็คือแนวคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ของกรัမ်းซียังไม่ได้ถูกนำมาศึกษาในสาขาวิชาการไทยเพราะถือเป็นเรื่องไกลตัวและอาจเป็นความไม่เข้าใจในภาษาอังกฤษจึงทำให้การศึกษาแนวคิดดังกล่าวมีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษาวินิจฉัยเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงคำอธิบายเกี่ยวแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์และแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ใน

แบบของกรั่มซีอีกทั้งยังเป็นการเปิดพื้นที่ทางวิชาการรัฐศาสตร์ไทยให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นโดยความสนใจของผู้วิจัยดังกล่าวนำไปสู่คำถามหลักของงานวิจัยในงานวิจัยต่อไปนี้เป็นคือ 1 งานเขียนของกรั่มซีในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง 2 งานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั่มซีอย่างไรบ้าง ซึ่งงานวิจัยฉบับนี้ไม่เพียงแต่จะนำเสนอคำอธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์แนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั่มซีแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้นแต่จะชี้ให้เห็นถึงบริบทในช่วงที่กรั่มซีได้สร้างสรรค์งานเขียนในช่วงก่อนถูกคุมขังเพื่อให้เห็นถึงความซับซ้อนและการพัฒนาแนวคิดของกรั่มซีอีกด้วย

1.2 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1.2.1 เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรั่มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing)

1.2.2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรั่มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing)

1.3 คำถามหลักของงานวิจัย

1.3.1 งานเขียนของกรั่มซีในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง

1.3.2 งานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรั่มซีอย่างไรบ้าง

1.4 ขอบเขตของการศึกษา

1.4.1 ขอบเขตด้านเนื้อหา

การวิจัยในครั้งนี้เป็นการศึกษาเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในการวิจัยที่ครบถ้วนสมบูรณ์ผู้วิจัยจึงได้กำหนดแนวทางการศึกษาคือ การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นการค้นคว้าเก็บข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษาซึ่งจะเน้นศึกษาประเด็นของงานเขียนภายใต้หัวข้อ Towards the Communist Party ของ Antonio Gramsci ซึ่งประกอบไปด้วยบทความงานเขียนของกรั่มซี 19 ชิ้นผ่านหนังสือ Selections from Political Writings 1910 – 1920 โดยเป็นหนังสือที่รวบรวมงานเขียนก่อนถูกคุมขังของกรั่มซีในระหว่างปี 1910-1920 ซึ่งปรากฏเป็นเนื้อหาในหนังสือพิมพ์ L'Ordine Nuovo โดย Quintin Hoare เป็นผู้เลือกและเรียบเรียงเนื้อหา John Mathews เป็นผู้แปลจากภาษาอิตาลีสู่ภาษาอังกฤษทั้งนี้การศึกษาครั้งนี้เป็นการศึกษาที่มุ่งเน้นการสร้างคำอธิบายโดยประยุกต์ใช้แนวทางการศึกษาเชิงการตีความตามแนวทางอรรถปริวรรตศาสตร์เพื่อ

สร้างคำอธิบายให้กับการศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัมซีและเพื่อสร้างคำอธิบายให้กับแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรัมซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) ในลักษณะของคำถามที่ว่าคืออะไรและมีสาระสำคัญเช่นไรเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในการวิจัยที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ยิ่งกว่านั้นข้อมูลดังกล่าวจะถูกนำเสนอในรูปของผลจากการศึกษาในลักษณะของการพรรณนา (Description) เพื่อให้เข้าใจถึงคุณลักษณะของความหมายทางการเมืองและแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ของกรัมซีได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้นซึ่งลักษณะในเชิงพรรณนาดังกล่าวจะนำมาสู่การอธิบาย (Explanation) เพื่อให้เกิดความกระจ่างชัดแจ่มยิ่งขึ้นในการถ่ายทอดองค์ความรู้เกี่ยวกับความหมายทางการเมืองและแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ของกรัมซีและเพื่อให้ผลการวิจัยเกิดประโยชน์สูงสุด อีกทั้งยังเป็นการเปิดพื้นที่ทางวิชาการรัฐศาสตร์ไทยให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้นและเอกสารดังกล่าวยังเป็นประโยชน์ในการวิจัยที่มีขอบเขตครอบคลุมในการศึกษาพื้นที่เชิงเนื้อหาของการวิจัยที่มีลักษณะพิเศษอีกด้วย

1.4.2 ขอบเขตด้านระยะเวลาในการศึกษา

ระยะเวลาในการศึกษา คือ ช่วง พ.ศ.2567-2568 ซึ่งดำเนินศึกษาเนื้อหาของงานเขียนภายใต้หัวข้อ Towards the Communist Party ของ Antonio Gramsci ที่ปรากฏในช่วง ค.ศ.1910-1920 (พ.ศ. 2463-2463)

1.5 ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1.5.1 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัมซี

1.5.2 มีความรู้ความเข้าใจเกี่ยวกับแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรัมซี

1.5.3 เป็นประโยชน์ต่อการเปิดพื้นที่ของความรู้ทางวิชาการรัฐศาสตร์ไทยให้มีความ

หลากหลายมากขึ้นจากงานวิชาการที่มีอยู่เดิม

1.6 ลำดับการนำเสนอ

บทที่ 1 บทนำ : กล่าวถึงสภาพปัญหาของการศึกษากรัมซีในไทยและความสนใจในแนวคิดของกรัมซีที่ยังไม่ถูกนำมาศึกษาตีความมากนักคืองานเขียนภายใต้หัวข้อ Towards the Communist Party วัตถุประสงค์ของการวิจัย คำถามหลักของงานวิจัย ขอบเขตของการศึกษา ตลอดจนประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับจากงานวิจัย

บทที่ 2 การทบทวนวรรณกรรม : กล่าวถึงการทบทวนวรรณกรรม ภาพรวมของการศึกษากรัมซีในแวดวงวิชาการภาษาไทยและระดับสากล แนวคิดอรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutics) แนวคิดการตีความตัวของ Hans-Georg Gadamer

บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย : กล่าวถึงวิธีดำเนินงานวิจัย คำถามหลักของการวิจัย ระเบียบวิธีวิจัย เกณฑ์ในการคัดเลือกเอกสาร ความน่าเชื่อถือของข้อมูล ตลอดจนแนวทางการวิเคราะห์/ตีความข้อมูล

บทที่ 4 ภูมิหลังความคิดและบริบทของอิตาลีสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ : กล่าวถึงบริบทของภูมิหลังความคิดและบริบทของอิตาลีสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์

บทที่ 5 แนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัมซี และแนวคิดแบบลัทธิมาร์กซ์ในงานเขียนของกรัมซี : กล่าวถึงการวิเคราะห์ตีความแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัมซี และแนวคิดแบบลัทธิมาร์กซ์โดยมองผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขังของกรัมซี

บทที่ 6 บทสรุป : กล่าวถึงบทสรุปและข้อเสนอแนะเพื่อการศึกษาในแนวทางที่เกี่ยวข้องสัมพันธ์กัน

บทที่ 2

การทบทวนวรรณกรรม

ในบทนี้ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงการทบทวนวรรณกรรมซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยได้อย่างครอบคลุม/เหมาะสม เพื่อให้เป็นประโยชน์ต่อการสร้างคำอธิบายให้แก่วัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกริมส์ี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และข้อที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกริมส์ี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และเพื่อเป็นประโยชน์ต่อแนวทางในการจัดวางเนื้อหา และเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้วิจัยได้ศึกษาค้นคว้าต่อไป

ทั้งนี้ผู้วิจัยได้ศึกษา รวบรวม ทบทวนตำรา เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องโดยมีวัตถุประสงค์ของการทบทวนวรรณกรรมคือเพื่อให้ผู้วิจัยได้นำไปใช้เป็นแนวทางการวิจัย ดังนี้

- 2.1 ภาพรวมของการศึกษากริมส์ี่ในแวดวงวิชาการภาษาไทย
- 2.2 แนวคิดอรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutics)
- 2.3 แนวคิดการตีความตัวของ Hans-Georg Gadamer

2.1 ภาพรวมของการศึกษากริมส์ี่ในแวดวงวิชาการภาษาไทย

เพื่อให้เห็นภาพของการศึกษากริมส์ี่ที่มีอยู่เดิมในแวดวงวิชาการภาษาไทยและชี้ให้เห็นถึงความสำคัญและความนิยมในแนวคิดทฤษฎีทางการเมืองของกริมส์ี่ในการประยุกต์ใช้เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองและสังคมนอกจากนี้ยังเสนอให้เห็นถึงช่องว่างขององค์ความรู้ที่เกิดขึ้นในแวดวงวิชาการภาษาไทย จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับภาพของการศึกษากริมส์ี่ที่มีอยู่เดิมในแวดวงวิชาการภาษาไทย ผู้วิจัยพบว่า สำหรับงานศึกษากริมส์ี่ในแวดวงวิชาการภาษาไทยที่ได้ถูกแบ่งออกเป็น 2 ช่วงหลักๆได้แก่ (2.1.1) งานศึกษาในยุคแรก และ (2.1.2) งานศึกษาในยุคหลัง-ปัจจุบัน ดังเห็นได้จาก

2.1.1 งานศึกษาในยุคแรก สำหรับงานศึกษากริมส์ี่ในแวดวงปัญญาชนในช่วงแรกของการของการศึกษา เป็นช่วงที่งานวิชาการเมืองไทยได้เอ่ยถึงกริมส์ี่และมุ่งเน้นกับการศึกษาในแง่ของการเผยแพร่ตีความ ความคิดของกริมส์ี่อีกทั้งยังถูกนำเสนอในแง่ของการศึกษาในแนวทางภาษาศาสตร์หรืออาจกล่าวได้ว่าเป็นงานแปลหนังสือบทความหรืองานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องและยึดโยงกับงานเขียนของกริมส์ี่ซึ่งเห็นได้จากงานของ

สุรพงษ์ ชัยนาม (2525) ได้เขียนบทความที่อธิบายแนวคิดของกริมส์ี่อย่างเป็นระบบชื่อ “อันโตนิโอ กริมส์ี่กับทฤษฎีว่าด้วยการครองความเป็นใหญ่” ในปาจารย์สาร ปี8 ฉบับที่6 พ.ศ.2525

กุลชีพ วรพงษ์ (2525) ได้เขียนบทความ “ทำไมใครๆจึงสนใจกริมส์ี่” ลงในปาจารย์สาร ปี9 ฉบับที่4 พ.ศ.2525

กาญจนา แก้วเทพ (2526) ได้แปลย่อ Gramsci's Marxism ของ Carl Boggs ลงในบทความ “ลัทธิมาร์กของกรัมซี” วารสารธรรมศาสตร์ ปีที่12 ฉบับที่2 พ.ศ.2526

สมบัติ พิษสะอาด (2525) ได้แปล Revolutionary contradictions: Antonio Gramsci and the problem of Intellectuals, ของ Jerome Karabel เป็นหนังสือชื่อ “ความขัดแย้งของการปฏิวัติ : อันโตนิโอ กรัมซีกับปัญหาของปัญญาชน”

นฤมล-ประทีป นครชัย (2527) ได้แปล Viva di Antonio Gramsci ของ Giuseppe Fiori จากภาษาฝรั่งเศสมาเป็นภาษาไทยเป็นหนังสือเกี่ยวกับช่วงเวลาตลอดชีวิตของกรัมซี ชื่อหนังสือ “ชีวิตของอันโตนิโอ กรัมซี”

ในช่วงปี 2524-2526 (1981-1983) วรรณกรรมและการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับ กรัมซี ได้รับความสนใจอย่างมากในวงวิชาการไทย ซึ่งเป็นระลอกแรกของการศึกษาแนวคิดของกรัมซีในประเทศไทย หลังจากนั้นแนวคิดของกรัมซีเริ่มขาดหายไปจากการพูดคุยในวงวิชาการไปบ้าง แต่ก็ยังมีการอ้างอิงถึงในบางงานวิจัยในช่วงเวลานั้นงานที่เกี่ยวข้องกับกรัมซีในวงวิชาการเมืองไทยมักจะมีลักษณะที่เน้นการศึกษาและวิเคราะห์ทฤษฎีมากกว่าการนำไปประยุกต์ใช้ในการอธิบายสังคมไทยโดยตรง นี่อาจจะเป็นลักษณะของระลอกที่สองของการศึกษาแนวคิดของกรัมซีในไทยซึ่งเน้นการสำรวจและศึกษาเชิงทฤษฎีมากกว่าการประยุกต์ใช้เชิงปฏิบัติ

อย่างไรก็ตามการขาดหายไปของการนำเสนอแนวคิดของกรัมซีในวงวิชาการอาจจะมีหลายปัจจัยเช่น การเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและสังคมในประเทศไทย การสนใจในทฤษฎีใหม่ๆ หรือการเปลี่ยนแปลงในความสนใจของนักวิจัย ดังนั้นการศึกษาเกี่ยวกับกรัมซีในไทยในช่วงนี้ถือเป็นช่วงที่สำคัญในการสร้างพื้นฐานทฤษฎีแต่การนำไปประยุกต์ใช้ในเชิงปฏิบัติและต่อยอดยังมีการพัฒนาและมีการให้ความสนใจกับการศึกษากกรัมซีน้อยกว่าที่ควรจะเป็นในบริบทของสังคมไทย

2.1.2 งานศึกษาในยุคหลัง- ปัจจุบัน ในขณะที่ช่วงของการขาดหายจากยุคแรกในช่วงรอยต่อระหว่างยุคงานเกี่ยวกับกรัมซี ในวงวิชาการเมืองไทยในช่วงนั้นถือเป็นการเริ่มต้นระลอกที่สองของวงวิชาการเมืองไทย และมีลักษณะที่เน้นการศึกษา/วิเคราะห์/เผยแพร่ ในเชิงทฤษฎีมากกว่าการนำแนวคิดมาประยุกต์ใช้อธิบายสังคมเช่น ในหนังสือ "รัฐ" ของชัยอนันต์ สมุทวณิช (2530) ซึ่งนำเสนอรัฐในมุมมองของทฤษฎี Hegelian-Marxist โดยใช้แนวคิดของกรัมซีในการวิเคราะห์

จากที่กล่าวมานั้นเป็นลักษณะของรอยต่อระหว่างยุคที่ได้เกิดการขาดหายของการศึกษากกรัมซี ไม่ว่าจะด้วยเหตุผลในแง่ใดก็ตาม ต่อมาเมื่อได้เข้าสู่ช่วงยุคหลัง-ปัจจุบัน นับตั้งแต่ในช่วงปี 2540 เป็นต้นมา การศึกษาแนวคิดของอันโตนิโอ กรัมซี เริ่มเป็นระบบมากขึ้นในแวดวงวิชาการไทยโดยมีการนำแนวคิดของเขาไปประยุกต์ใช้ในศาสตร์สาขาต่างๆอย่างกว้างขวางโดยเฉพาะในด้านรัฐศาสตร์และสังคมศาสตร์ ซึ่งช่วยในการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมและทางการเมืองไทยในปัจจุบันได้อย่างมีประสิทธิภาพ

อย่างไรก็ตามกรัมซีเป็นชายคนที่ได้รับการยอมรับว่าเป็นนักวิชาการรัฐศาสตร์นักเคลื่อนไหวสายสังคมนิยมมาร์กซิสต์ (Marxism) ที่มีอิทธิพลมากที่สุดคนหนึ่งโดยงานเขียนของเขานั้นได้รับอิทธิพลและพัฒนามาจากแนวคิดของมาร์กซ์อย่างชัดเจนแนวคิดหลักในกระบวนการจัดการศึกษาของกรัมซีคือการท้าทายและวิพากษ์วิธีการเรียนรู้แบบดั้งเดิมที่ไม่ถูกวิพากษ์กรัมซียังมีข้อเสนอที่ว่าควรเรียนรู้ควรทำให้ผู้คนเข้าใจโลกอย่างลึกซึ้งมองเห็นสาระสำคัญของสรรพสิ่งต่างๆอย่างปลอดภัยและปราศจากอคติเพื่อให้หลุดพ้นจากการมองเพียงแคเปลือกหรือรูปลักษณะภายนอกเป็นการมองไปถึงรากลึกของปัญหาจากสิ่งที่ปรากฏให้เห็นที่แท้จริง ฉะนั้นวิธีคิดของกรัมซีจึงได้สอดคล้องกับเรื่องของมุมมองเชิงวิพากษ์ (Critique) ทั้งยังเชื่อมโยงกับสังคมนิยมและสามารถพัฒนาไปสู่การต่อสู้ในเชิงวัฒนธรรมและความคิดได้เราจึงพบเห็นงานศึกษาปรากฏการณ์ทางสังคมและทางการเมืองไทยในเชิงวิพากษ์เสียเป็นส่วนใหญ่

สำหรับงานศึกษาส่วนใหญ่ในแวดวงวิชาการไทยพบการประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎีสำคัญของกรัมซีเช่น แนวคิดการครองอำนาจนำ (Hegemony) แนวคิดว่าด้วยผู้มีสถานะรอง (Subaltern) ฯลฯ เพื่อใช้สร้างคำอธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองซึ่งรวมถึงสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ ฯลฯ เป็นหลัก นอกเหนือจากนี้ยังมีงานที่ใช้แนวคิดที่ประยุกต์แนวคิดเรื่องการครองอำนาจนำเพื่อมาใช้อธิบายเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศมาประยุกต์ใช้ในการอธิบายปรากฏการณ์ของเศรษฐกิจการเมืองระหว่างประเทศอีกที (กรอบทฤษฎีเชิงวิพากษ์ (Critical Theory) Robert Cox ได้พัฒนาแนวคิดของ Gramsci สุนีโอกรัมเซียน (Neo-Gramscian) เพื่อวิเคราะห์การครองอำนาจนำซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงสถานะผู้นำของกลุ่มก้อนทางประวัติศาสตร์ซึ่ง เป็นการผสมผสานรูปแบบการครองอำนาจของ รัฐในระบบโลกเข้ากับ การสร้างกระบวนการยินยอมพร้อมใจและการเป็นผู้นำในเชิงอุดมการณ์ (ทภีพร สุพร ,2556) นอกเหนือจากนี้งานศึกษากลุ่มนี้ในแวดวงวิชาการภาษาไทยผู้วิจัยยังพบว่า งานศึกษากลุ่มนี้ในประเทศไทยเสียส่วนใหญ่ นั้นมักตีความและนำเสนอกรัมซีในลักษณะที่เป็นแบบ"เอกภาพ" (Monolithic View) หรือในเชิงแนวคิดที่มีลักษณะเป็นระบบและคงที่ซึ่งสะท้อนถึงการมองว่าแนวคิดของกรัมซีนั้นเป็นกรอบแนวคิดที่เสถียรและสามารถนำไปใช้วิเคราะห์ประเด็นทางการเมือง สังคม และวัฒนธรรมได้โดยตรง อย่างไรก็ตามการตีความกรัมซีในลักษณะดังกล่าวมักไม่ค่อยคำนึงถึงบริบทเฉพาะหรือความยืดหยุ่นของแนวคิดกรัมซีเองที่อาจมีความหลากหลายขึ้นอยู่กับบริบทที่ศึกษาเช่น แนวคิดเรื่องการครองอำนาจนำหรือ Hegemony ของกรัมซีที่ถูกนำมาใช้ในการวิเคราะห์การครองอำนาจนำทางการเมืองในประเทศไทยโดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการศึกษาการครองอำนาจนำของชนชั้นนำเช่น การครอบงำทางวัฒนธรรมผ่านระบบการศึกษา สื่อมวลชน และการสร้างอุดมการณ์ที่สนับสนุนอำนาจรัฐ งานวิจัยในลักษณะดังกล่าวนี้เองมักนำเสนอว่าแนวคิดว่าด้วยเรื่องการครองอำนาจนำของกรัมซีในฐานะที่เป็นเครื่องมือของการวิเคราะห์สถานการณ์ทางการเมืองไทยได้อย่างครอบคลุมโดยไม่ได้นำเสนอการตีความอื่น ๆ หรือการประยุกต์ใช้ในบริบทที่แตกต่างไปจากนี้ในรูปแบบที่ยืดหยุ่นมากขึ้น ไม่ใช่แค่ในลักษณะทฤษฎีที่ตายตัว (Fixed Framework) เช่นงานของ

วัชรวุฒิ ชื่อสัตย์ (2558) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “ระบบแม่ [กะเทย]: ศิลปและศาสตร์การครองอำนาจนำในสังคมกะเทยไทย” บทความดังกล่าว วิเคราะห์ศิลปและศาสตร์การใช้อำนาจนำโดยมองผ่านแนวคิดเรื่องสังคมการเมือง (Political Society) และประชาสังคม (Civil Society) ของกรัมซี ในการครองอำนาจนำ “ระบบแม่” ของกะเทยอาวุโส และเปรียบเทียบ “ระบบแม่” กับระบบอุปถัมภ์ของกะเทยในสังคมไทย

นิติลักษณ์ แก้วจันดี (2561) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “ผู้ชาย” ในกฎหมายโบราณอีสาน: มุมมองใหม่ผ่านแนวคิดเชิงวิพากษ์” บทความดังกล่าวนำเสนอมุมมองใหม่เกี่ยวกับผู้ชายในกฎหมายโบราณอีสานโดยมุ่งวิเคราะห์ผ่านแนวคิดเชิงวิพากษ์เรื่องเจตจำนงร่วมประชาชาติ (National popular collective will) ของอันโตนิโอ กรัมซีเป็นสำคัญโดยศึกษาการถูกกดทับ/ครอบงำจากชุดความรู้ที่ผู้ปกครองได้ผลิตขึ้นในรูปแบบของคำสอน จารีตประเพณี รวมถึง บทบัญญัติของกฎหมาย

ปิยะ กิจถาวร (2565) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “ความสุขในทัศนะของประชาชน” พื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้: มุมมองผ่านแนวคิดการครองอำนาจนำ (Hegemony) บทความดังกล่าวนำเสนอผลของการสำรวจความสุขของชุมชนพหุวัฒนธรรมในทัศนะของประชาชนในชุมชน : ศึกษากรณีชุมชนพหุวัฒนธรรมในพื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้ (2562) โดยวิเคราะห์ตามกรอบแนวคิดการครองอำนาจนำแบบของกรัมซี (Gramsci's Hegemony) ที่แบ่งสังคมออกเป็น 2 ส่วนคือ ชนชั้นปกครอง (State Society) และภาคประชาสังคม (Civil Society)

อนุพัทธ์ ท้วมอ่า (2564) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “การครองอำนาจนำของสหรัฐอเมริกา : ศึกษาบทบาทการต่อต้านการทำให้รัฐประหารในพม่าของสหรัฐอเมริกา” บทความดังกล่าวศึกษาเกี่ยวกับกระบวนการในการครองอำนาจนำของสหรัฐอเมริกาภายใต้บริบทของการเข้าไปมีบทบาทในการต่อต้านการรัฐประหารในพม่าในปี พ.ศ. 2564 ผ่านการอาศัยกรอบแนวคิดเรื่องการครองอำนาจนำของอันโตนิโอ กรัมซี (Antonio Gramsci)

ปิยาภา สังข์ทับทิมสังข์และวงอร พิวพันธ์สวัสดิ์ (2563) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “นาฏดุริยางคศิลป์สร้างชาติ: การยินยอมและการต่อรอง นิยามความเป็นไทยของข้าราชการสำนักการสังคีต กระทรวงวัฒนธรรม” บทความวิจัยชิ้นดังกล่าวใช้แนวคิดอำนาจนำของอันโตนิโอ กรัมซี และแนวคิดวาทกรรมและชีวอำนาจของมิเชล ฟูโกต์ ในการศึกษากระบวนการยินยอมและต่อรองกับอำนาจรัฐในการนิยาม “ความเป็นไทย” ผ่านงานและตัวตนของข้าราชการสำนักการสังคีต กรมศิลปากร กระทรวงวัฒนธรรม

กาญจนา วิชญาปกรณ์ (2563) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “อำนาจกับการให้และการรับ: กรณีศึกษาบทละครนอกเรื่องสังข์ทอง” บทความดังกล่าววิเคราะห์ความสัมพันธ์เชิงอำนาจของการให้กับการรับในบทละครนอกเรื่องสังข์ทองฉบับสมัยอยุธยาและฉบับพระราชานิพนธ์ ในพระบาทสมเด็จพระพุทธเลิศหล้านภาลัยโดยนำทฤษฎีอำนาจตามแนวคิดของแมกซ์ เวเบอร์ มิเชลล์ ฟูโกต์ คาร์ล มาร์กซ์ และ อันโตนิโอ กรัมซี มาปรับเป็นกรอบแนวคิดในการวิเคราะห์

สมลักษณ์ ศรีราม (2559) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “สมเด็จฮุน เซน กับการครองอำนาจนำทางการเมืองในกัมพูชา” บทความนี้นำเสนอปรากฏการณ์ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในกัมพูชาโดยอาศัยทฤษฎีหรือกรอบแนวคิดเรื่องการครองอำนาจนำ (Hegemony) ของอันโตนิโอ กรัมสกี (Antonio Gramsci) เป็นเครื่องมือในการอธิบายปรากฏการณ์ผ่านผู้นำทางการเมืองอย่างสมเด็จ ฮุน เซน

กมลเศศ โปธิกนิษฐ (2564) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “การเว้นระยะห่างทางสังคม ระยะห่างทางชนชั้นกับการกลายเป็นกลุ่มผู้มีสถานะรอง: กรณีศึกษาในกลุ่มผู้ค้าในตลาดสดในเขตเทศบาลพิษณุโลก” ซึ่งมีวัตถุประสงค์หลักเพื่อวิเคราะห์และเปิดเผยความสัมพันธ์เชิงอำนาจที่เกิดขึ้นจากนโยบายการจัดการโรคโควิด-19 ของรัฐไทย ซึ่งส่งผลให้เกิดระยะห่างทางชนชั้นและการกีดกันให้กลุ่มผู้ค้ากลายเป็นผู้มีสถานะรอง บทความนี้ยังนำเสนอแนวทางการต่อสู้กับสถานะดังกล่าวโดยใช้กรอบแนวคิดผู้ถูกทำให้อยู่ในสถานะรอง (Subaltern) ของกรัมสกีเพื่อเป็นคำอธิบายต่อมุมมองเชิงวิพากษ์ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าว

ภิญญาพันธุ์ พจนะลาวัฒน์ (2560) ได้นำเสนอบทความเรื่อง “สถานะที่มองไม่เห็นของแม่บ้านและภารโรงในพื้นที่ทำงาน: กรณีศึกษาสถาบันอุดมศึกษา” โดยมีจุดมุ่งหมายในการศึกษาชีวิตของแม่บ้านและภารโรงที่ทำงานในสถาบันอุดมศึกษาโดยเน้นความสำคัญของพื้นที่ทำงานและพื้นที่พักผ่อนของแรงงานบทความนี้ตั้งข้อสังเกตถึงการปฏิสัมพันธ์ระหว่างแรงงานกับพื้นที่ทำงานภายในสถาบันอุดมศึกษาโดยใช้แนวคิด Subaltern ซึ่งเป็นแนวคิดที่ใช้ในการศึกษาความสัมพันธ์เชิงอำนาจและการกีดกันในกลุ่มคนชายขอบมาใช้เป็นกรอบในการอธิบายปรากฏการณ์ทางสังคมเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงความสัมพันธ์เชิงอำนาจในพื้นที่และความเป็นชายขอบของบุคคลที่มีถูกกลืนในกระบวนการทำงาน

วัชรพล พุทธิรักษา (2549) ได้นำเสนอวิทยานิพนธ์เรื่อง “รัฐบาลทักษิณกับความพยายามสร้างภาวะการครองอำนาจนำ” โดยใช้แนวคิดของกรัมสกีในการศึกษาปรากฏการณ์ทางการเมืองในสังคมไทยที่เน้นการวิเคราะห์ความพยายามในการสร้างภาวะการครองอำนาจนำของระบอบทักษิณอย่างเป็นระบบ ซึ่งแสดงถึงการใช้นโยบายของกรัมสกีในการศึกษาทฤษฎีทางการเมืองร่วมสมัยได้อย่างดี วัชรพล พุทธิรักษาไม่เพียงแต่ศึกษาภาวะการครองอำนาจนำของระบอบทักษิณเท่านั้นแต่ยังมีความโดดเด่นในการประยุกต์ใช้นโยบายกรัมสกีในการวิเคราะห์ปัจจัยและกระบวนการที่มีผลต่อการเมืองไทย โดยเฉพาะการศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของอุดมการณ์และการครองอำนาจนำทางวัฒนธรรมในสังคมไทยร่วมสมัย การศึกษาอย่างต่อเนื่องของเขาทำให้ได้เห็นภาพรวมที่ชัดเจนของความสัมพันธ์ทางอำนาจและการใช้สื่อในการสร้างและรักษาอำนาจในบริบทของการเมืองไทย ผลงานของวัชรพลถือเป็นการนำเสนอและประยุกต์ใช้นโยบายกรัมสกีอย่างมีประสิทธิภาพในบริบทของการเมืองไทย ซึ่งช่วยเพิ่มความเข้าใจในกระบวนการทางการเมืองและอำนาจอย่างละเอียดและลึกซึ้ง

เก่งกิจ กิตติเรียงลาภ (2551) ในวิทยานิพนธ์เรื่อง “การเมืองว่าด้วยการต่อสู้ทางชนชั้นในประเทศไทยจาก พ.ศ.2535 - พ.ศ.2549” เก่งกิจได้นำแนวคิดของอันโตนิโอ กรัมสกีมาใช้ในการอธิบาย

การครองอำนาจนำของสถาบันในสังคมไทย ผลงานของเขาชี้ให้เห็นว่าบทบาทของสถาบันไม่เพียงแต่เป็นผู้นำของกลุ่มก้อนทางประวัติศาสตร์เท่านั้นแต่ยังมีผลกระทบต่อบริบทของการต่อสู้ทางชนชั้นอย่างลึกซึ้ง เก่งกิจได้วิเคราะห์ว่าการครองอำนาจนำของสถาบันนั้นเกี่ยวข้องกับการสร้างและรักษาอุดมการณ์ที่สนับสนุนการควบคุมและชี้นำกลุ่มต่างๆในสังคมทำให้เห็นถึงความเชื่อมโยงระหว่างอำนาจของสถาบันและกระบวนการทางชนชั้นอย่างชัดเจนโดยใช้แนวคิดกรัสมซีในการศึกษาอิทธิพลของสถาบันที่มีต่อการกำหนดและบำรุงรักษาความสัมพันธ์ทางสังคมและการเมือง ผลงานของเก่งกิจถือว่าช่วยให้เข้าใจถึงกลไกที่สถาบันใช้ในการสร้างความเป็นผู้นำและการจัดการความขัดแย้งทางชนชั้นในสังคมโดยการประยุกต์ใช้ทฤษฎีของกรัสมซีในการวิเคราะห์การเคลื่อนไหวและการสื่อสารที่เกิดขึ้นในบริบททางประวัติศาสตร์และการเมือง

ในช่วงเวลายุคหลัง-ปัจจุบัน นักวิชาการ นักวิจัย ผู้เชี่ยวชาญในด้านรัฐศาสตร์ สังคมศาสตร์ได้เริ่มใช้แนวคิดของกรัสมซีในการศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นต่างๆเช่น การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นและการสื่อสารทางการเมืองซึ่งการศึกษาภายใต้กรอบแนวคิดของกรัสมซีช่วยให้เข้าใจถึงบทบาทของสื่อในการต่อสู้ทางอุดมการณ์ได้อย่างลึกซึ้งยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการศึกษาการใช้สื่อมวลชนเป็นเครื่องมือในการขับเคลื่อนการทำสงครามช่วงชิงพื้นที่ทางความคิด (War Of Position) หรือควบคุมการรับรู้ทางการเมือง นอกจากนี้ยังเห็นได้ในด้านนิเทศศาสตร์เช่น การนำกรอบแนวคิดของกรัสมซีมาใช้ในการศึกษาชั้นเชิงของการสื่อสารมวลชนและการต่อสู้ทางอุดมการณ์ช่วยให้เห็นภาพรวมของการสื่อสารในบริบทของชนชั้นและอำนาจนำได้อย่างชัดเจนยิ่งขึ้นด้วยกรอบแนวคิดของกรัสมซีเช่น แนวคิดเรื่องอุดมการณ์และการครองอำนาจนำทางวัฒนธรรม (Cultural Hegemony) มีความสำคัญในการศึกษาเกี่ยวกับบทบาทของสื่อในสังคมไทย โดยเฉพาะในการวิเคราะห์การสร้างและควบคุมความหมายของข้อมูลและเนื้อหาที่เผยแพร่สู่สาธารณะ การใช้แนวคิดของกรัสมซีในการศึกษาเกี่ยวกับชนชั้นและการสื่อสารทางการเมืองจึงเป็นตัวอย่างที่ดีในการประยุกต์ใช้ทฤษฎีทางสังคมในบริบทที่เฉพาะเจาะจงของสังคมไทย นำมาซึ่งความเข้าใจอันลึกซึ้งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ทางอำนาจและบทบาทของสื่อในสังคมสมัยใหม่

อย่างไรก็ตามงานศึกษาที่เน้นการศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดของกรัสมซีในเชิงทฤษฎียังคงมีการศึกษาค้นคว้าตีความเผยแพร่และถูกดำเนินการไปอย่างต่อเนื่องเพื่อเสนอแนวคิดที่ยังไม่เคยถูกนำมาวิเคราะห์หรือเผยแพร่ในภาษาไทยมาก่อน ซึ่งอาจเป็นผลมาจากข้อจำกัดในการเข้าถึงและการศึกษาบางประการที่ทำให้บางส่วนของงานเขียนในช่วงถูกคุมขังหรืองานเขียนในช่วงถูกคุมขังของกรัสมซียังไม่ได้รับการนำเสนออย่างกว้างขวาง

แม้ในภาพรวมงานวิจัยส่วนใหญ่ในบริบทของประเทศไทยยังคงมองกรัสมซีในลักษณะที่เป็นเอกภาพและเป็นทฤษฎีที่ตายตัวเมื่อเทียบกับการศึกษาทางทฤษฎีในระดับสากลที่มักมีการวิพากษ์และตีความกรัสมซีในมุมมองที่แตกต่างกันออกไป อย่างไรก็ตามงานวิจัยในแวดวงวิชาการภาษาไทยที่มุ่งเสนอและวิเคราะห์ในเชิงทฤษฎีของกรัสมซียังคงมีการดำเนินการอยู่บ้างในปัจจุบันซึ่งทำให้เราเห็นภาพ

ของกรัมซึ่อออกมาเป็นในลักษณะที่ไม่เป็นเอกภาพและสะท้อนความซับซ้อนและการพัฒนาแนวคิดของกรัมซึ่ที่ไม่ใช้การเกิดขึ้นมาแบบลอยๆและไม่ได้ตั้งอยู่แบบตายตัว ดังเห็นได้จากงานของ ธเนศ วงษ์ยานนาวา (2541) ได้เสนอเรื่อง “ประวัติศาสตร์นิยม: จากวิโก้สู่กรัมซึ่” ซึ่งถือได้ว่าได้ว่าเป็นงานปรัชญาการเมืองขึ้นสำคัญต่อการทำความเข้าใจในประเด็นประวัติศาสตร์นิยม (Historicism) ของกรัมซึ่ นอกจากงานของ ธเนศ วงษ์ยานนาวา แล้วยังเห็นได้จากผลงานในหลายๆชิ้นของ วัชรพล พุทธรักษา อาจารย์ประจำภาควิชารัฐศาสตร์และรัฐประศาสนศาสตร์คณะสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ซึ่งเป็นนักวิจัยที่มีความโดดเด่นในการนำแนวคิดของอันโตนิโอ กรัมซึ่ มาใช้ในการศึกษาและวิเคราะห์ตีความอยู่หลายชิ้นซึ่งมีความสำคัญอย่างยิ่งต่อการทำความเข้าใจทฤษฎีทางการเมือง ความคิดทางการเมืองของกรัมซึ่ ดังเห็นได้จากตัวอย่างของงานชิ้นสำคัญของ วัชรพล พุทธรักษา เช่น

ผลงานหนังสือ "บทสำรวจความคิดทางการเมืองของอันโตนิโอ กรัมซึ่: A Survey of Gramsci's Political Thought" ซึ่งเผยแพร่ในปี 2563 เป็นงานที่แนะนำและนำเสนอแนวคิดทฤษฎีของกรัมซึ่อย่างเป็นระบบโดยให้รายละเอียดเกี่ยวกับเส้นทางความคิดของกรัมซึ่ตั้งแต่ก่อนที่เขาจะถูกจำคุกจนถึงช่วงที่เขาอยู่ในคุก หนังสือเล่มนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อให้ความเข้าใจที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้นเกี่ยวกับแนวคิดของกรัมซึ่โดยอาศัยการตีความจากเอกสารชิ้นต้นและแหล่งข้อมูลต่างๆซึ่งช่วยให้การศึกษาทฤษฎีของกรัมซึ่ในบริบทของการเมืองไทยมีความถูกต้องและเป็นระบบมากขึ้นนอกจากนี้ผลงานนี้ยังมีเป้าหมายในการถอดช่องว่างทางวิชาการในสาขาวิชารัฐศาสตร์และทฤษฎีการเมืองไทยโดยนำเสนอแนวทางการศึกษาและการสร้างคำอธิบายที่มีประโยชน์ต่อการวิเคราะห์และทำความเข้าใจปรากฏการณ์ทางการเมืองไทยในอนาคต

บทความเรื่อง "อันโตนิโอ กรัมซึ่กับแนวความคิดสหภาพแรงงาน" มุ่งเสนอแนวความคิดของกรัมซึ่เกี่ยวกับ "สภาโรงงาน" (The Factory Council) ซึ่งถือเป็นงานเขียนใน L'Ordine Nuovo หนังสือพิมพ์ฝ่ายก้าวหน้าของอิตาลีหรือ New Order เป็นงานเขียนของกรัมซึ่ก่อนที่เขาจะถูกคุมขัง (Pre-Prison Context) ซึ่งเป็นงานเขียนสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงบริบทของกรัมซึ่ในวัยหนุ่มและยังคงถูกศึกษาน้อยเมื่อเทียบกับแนวคิดหรือทฤษฎีของเขาที่พัฒนาขึ้นในภายหลัง ซึ่งถือเป็นการนำเสนอที่มีคุณค่าต่อแวดวงวิชาการไทย บทความนี้เน้นการทำความเข้าใจแนวความคิดเรื่องสภาโรงงานของกรัมซึ่และเสนอว่านัยยะของแนวคิดนี้สามารถตั้งคำถามสำคัญเกี่ยวกับพัฒนาการทางการเมืองไทยในสองประเด็นหลัก

ประการแรก คือ การให้ความสำคัญต่อบทบาทของมนุษย์ในการกำหนดและสร้างความเป็นไปทางประวัติศาสตร์ ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของกรัมซึ่ที่เน้นการกระทำและการมีส่วนร่วมของมนุษย์ในกระบวนการทางประวัติศาสตร์

ประการที่สอง คือ แนวคิดเรื่องสภาโรงงานยังเป็นบทเรียนสำคัญสำหรับขบวนการเคลื่อนไหวที่ต่อต้านระบบทุนนิยมและโลกาภิวัตน์ในปัจจุบัน โดยการศึกษาสภาโรงงานช่วยให้เห็นถึงกลยุทธ์และแนวทางที่สามารถใช้ในการต่อสู้กับอำนาจทุนนิยมและการแสวงหาผลประโยชน์ในระดับโลก

บทความนี้จึงไม่เพียงแต่เป็นการนำเสนอแนวคิดของกรัมซี แต่ยังเสนอวิธีการที่สามารถใช้ในการวิเคราะห์และทำความเข้าใจพัฒนาการทางการเมืองและเศรษฐกิจในบริบทของสังคมไทยและโลกสมัยใหม่

อย่างไรก็ตาม บทความเรื่อง "อันโตนิโอ กรัมซีกับแนวความคิดสภาโรงงาน" ที่ถูกศึกษาและตีความวิเคราะห์โดย วัชรพล พุทธรักษา มีข้อค้นพบเกี่ยวกับงานเขียนของกรัมซีในช่วงก่อนถูกคุมขังที่ว่า กรัมซีนั้นเชื่อว่า "สภาโรงงาน" คือองค์ประกอบสำคัญที่จะทำหน้าที่เป็น "หน่ออ่อน" (Nucleus) หรือรากฐานหลักในการนำพาชนชั้นกรรมาชีพไปสู่การปฏิวัติชนชั้นแรงงานที่แท้จริง ซึ่งจะนำไปสู่รัฐในรูปแบบใหม่ รัฐที่ล้มเลิกระบบการเป็นตัวแทนแบบเดิมในระบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาซึ่งรับรองความชอบธรรมของชนชั้นนายทุนและนำระบบการเป็นตัวแทนแบบใหม่คือสภาโรงงานมาใช้แทนกรัมซีเชื่อว่าสภาโรงงานเป็นหน่ออ่อนที่สำคัญในการฝึกฝนและขัดเกลาชนชั้นแรงงาน เพื่อนำไปสู่การสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ (Communism) ที่แท้จริงซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของคาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) ในการสร้างสังคมอุดมคติที่เกิดขึ้นจากพลังของชนชั้นกรรมาชีพ

จากการทบทวนวรรณกรรมภาพของการศึกษากรีมซีที่มีอยู่เดิมในแวดวงวิชาการภาษาไทยที่ผ่านมานี้ชี้ให้เห็นว่าภาพของการศึกษากรีมซีที่มีอยู่เดิมในแวดวงวิชาการภาษาไทยทำให้เห็นถึงความสำคัญและความนิยมในแนวคิดทฤษฎีทางการเมืองของกรัมซีในการประยุกต์ใช้เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองและสังคมนอกจากนี้ยังเสนอให้เห็นถึงช่องว่างขององค์ความรู้ที่เกิดขึ้นในแวดวงวิชาการภาษาไทย เมื่อพิจารณาจากช่องว่างขององค์ความรู้ดังกล่าวแล้วผู้วิจัยยังมีข้อเสนอ/ข้อถกเถียงที่ว่า "แม้จะมีการศึกษาของกรัมซีในหลายแง่มุมแล้วก็ตามแต่งานเขียนของกรัมซีก่อนที่เขาจะถูกคุมขัง (Pre-Prison Context) ซึ่งเป็นงานเขียนสำคัญที่ชี้ให้เห็นถึงบริบทของกรัมซีในวัยหนุ่มยังคงถูกนำมาศึกษาได้เพียงเล็กน้อยแม้แนวคิดและทฤษฎีในงานเขียนช่วงก่อนที่กรัมซีจะถูกคุมขังยังคงมีบทบาทสำคัญในการนำเสนอแง่มุมทางการเมืองในมุมต่างๆในเชิงทฤษฎีแล้วก็ตาม" ด้วยเหตุนี้เอง เช่นเดียวกับ บทความเรื่อง "อันโตนิโอ กรัมซีกับแนวความคิดสภาโรงงาน" ที่ถูกศึกษาและตีความวิเคราะห์โดย วัชรพล พุทธรักษา โดยงานเขียนเรื่อง สภาโรงงาน ของกรัมซีที่ปรากฏใน L'Ordine Nuovo นอกเหนือจากแนวคิดดังกล่าวที่ได้ถูกนำเสนอเป็นภาษาไทยแล้วแต่กรัมซียังได้เสนอแนวคิดทฤษฎีหลายประการไว้ในงานเขียนก่อนที่เขาจะถูกคุมขัง หนึ่งในแนวคิดที่ผู้วิจัยสนใจและยังไม่ถูกนำมาศึกษาตีความมากนักคืองานเขียนที่ภายใต้หัวข้อ "Towards the Communist Party" หรือ "มุ่งสู่พรรคคอมมิวนิสต์" ซึ่งถือเป็นการนำแนวคิดเรื่องสภาโรงงานมาพัฒนาต่อยอดสู่แนวคิดว่าด้วยพรรคคอมมิวนิสต์ นอกจากนี้จากการที่ผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมอย่างคร่าวๆด้วยการ "Skimming Text" หรือการอ่านแบบเร็วๆคร่าวๆ จากเอกสารชั้นต้น (โปรดดูที่ขอบเขตของการศึกษา) พบว่างานเขียนดังกล่าวสะท้อนให้เห็นถึงความคิดของกรัมซีที่มีต่อกระบวนการสร้างและดำเนินงานพรรคคอมมิวนิสต์ โดยพรรคคอมมิวนิสต์ในทรรศนะของกรัมซีนั้นแสดงให้เห็นถึงแนวความคิดที่เกี่ยวข้องกับพรรคคอมมิวนิสต์และวิถีแห่งการปฏิวัติสู่สังคมคอมมิวนิสต์ ที่ขัดแย้งบ้างบางประการรวมไปถึง

พัฒนาต่อยอดแนวความคิดของนักปรัชญาอย่าง คาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx) และนักปฏิวัติอย่าง วลาดีเมียร์ เลนิน (Vladimir Lenin) ประยุกต์ใช้วิธีแห่งการปฏิวัติของทั้งสองเข้ากับวิถีคิดของเขาเอง เมื่อพิจารณาอย่างคร่าวๆแล้วจะเห็นได้ว่า กรัสม์ที่เน้นการปรับแนวคิดของมาร์กซ์ให้เข้ากับบริบทร่วมสมัย โดยเน้นที่ปัจจัยทางวัฒนธรรมและอุดมการณ์ นอกเหนือจากปัจจัยทางเศรษฐกิจ เพื่อเสริมสร้างศักยภาพแนวคิดด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในรูปแบบของเขาในการครองอำนาจนำทางวัฒนธรรม และการมีส่วนร่วมของชนชั้นแรงงานในแง่ของการปฏิวัติสู่รัฐแบบสังคมนิยม อีกทั้งยังเห็นการถอดบทเรียนจากการปฏิวัติรัสเซียสู่การก่อตั้งพรรคบอลเชวิก (Bolshevik) เพื่อเสริมสร้างศักยภาพของพรรคคอมมิวนิสต์ในรูปแบบของ กรัสม์ ในขณะเดียวกันที่กรัสม์เห็นด้วยกับวิธีการสร้างและดำเนินงานพรรคของ เลนิน ที่โครงสร้างภายในพรรคต้องมีวินัยที่เข้มแข็งต้องยึดถือมั่นในอุดมการณ์ นอกเหนือจากนี้ กรัสม์ กลับมองต่างว่าต้องเน้นถึงความจำเป็นของความยืดหยุ่นด้วยลักษณะของความ เป็นสหายของชนชั้นแรงงานต่อการปรับตัวในยุทธวิธีการปฏิวัติด้วยสำหรับกรัสม์แล้วพรรคคอมมิวนิสต์ที่มีอุดมการณ์แข็งแกร่งและรวมกันเป็นหนึ่งเดียวจะสามารถนำไปสู่ขบวนการปฏิวัติที่ประสบความสำเร็จ

เมื่อพิจารณาจากการทบทวนวรรณกรรมภาพรวมของการศึกษากรัสม์ในแวดวงวิชาการภาษาไทยแล้ว ถือได้ว่าแนวคิดด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ของกรัสม์ซึ่งไม่ได้ถูกนำมาศึกษาในโลกรวมวิชาการไทยอย่างจริงจัง เพราะถือเป็นเรื่องไกลตัวหรืออาจเป็นเพราะความไม่เข้าใจในภาษาอังกฤษจึงทำให้การศึกษาแนวคิดดังกล่าวยังมีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะทำการศึกษา วิจัย เพื่อสะท้อนให้เห็นถึงองค์ประกอบของแนวคิดหลักที่กรัสม์ใช้ในการสร้างและดำเนินงานพรรคคอมมิวนิสต์ในทฤษฎีของเขา อีกทั้งยังเป็นการเปิดพื้นที่ทางวิชาการรัฐศาสตร์ไทยให้กว้างขวางมากยิ่งขึ้น ข้อค้นพบดังกล่าวจึงสร้างความสนใจให้ผู้วิจัยตั้งคำถามหลักของงานวิจัยในงานวิจัย 1 งานเขียนของกรัสม์ในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Political Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง 2 งานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรัสม์อย่างไรบ้าง เพื่อให้สอดคล้องกับ วัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัสม์ที่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรัสม์ที่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) สำหรับภาพรวมของการศึกษากรัสม์ในแวดวงวิชาการภาษาไทยผู้วิจัยได้จัดทำการสรุปการทบทวนวรรณกรรมของส่วนดังกล่าวในรูปแบบตาราง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 1: นำเสนอภาพของการศึกษากรัสม์ที่มีอยู่เดิมในแวดวงวิชาการภาษาไทย

ยุคของงานศึกษา	ชื่อของผลงาน	ปีที่เผยแพร่/ตีพิมพ์ (พุทธศักราช)	ชื่อบทความ/หนังสือ/งานวิจัย	ชื่อค้นพบ/ข้อเสนอ	ข้อถกเถียงของผู้วิจัย
ยุคแรก	สุรพงษ์ ชัยนาม	2525	อันโตนิโอ กรัมสกีกับทฤษฎีว่าด้วยการครองความเป็นใหญ่	ในช่วงปี 2524-2526 (1981-1983) วรณกรรมและการศึกษาที่เกี่ยวข้องกับ กรัมสกีได้รับความสนใจอย่างมากในวงวิชาการไทย หลังจากนั้น แนวคิดของกรัมสกีเริ่มขาดหายไปจากการพูดคุยในวงวิชาการ แต่ก็ยังมีการอ้างอิงถึงในบางงานวิจัยทั้งนี้ งานที่เกี่ยวข้องกับกรัมสกีในวงวิชาการเมืองไทยมักจะมีลักษณะที่เน้นการศึกษาและวิเคราะห์ทฤษฎีมากกว่า การนำแนวคิดไปประยุกต์ใช้ในการอธิบายสังคมไทยโดยตรง	แม้จะมีการศึกษาของกรัมสกีในหลายแง่มุมแล้วก็ตามแต่งานเขียนของกรัมสกีก่อนที่เขาจะถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) ซึ่งเป็นงานเขียนสำคัญที่ใช้ให้ถึงบริบทของกรัมสกีในวัยหนุ่มยังคงถูกนำมาศึกษาโดยแม่แนวคิดและทฤษฎีในงานเขียนช่วงก่อนที่กรัมสกีจะถูกคุมขังยังคงมีบทบาทสำคัญในการนำเสนอแง่มุมทางการเมืองในมุมต่างๆในเชิงทฤษฎีแล้วก็ตาม ด้วยเหตุนี้เอง เช่นเดียวกับงานเขียนเรื่อง สภาโรงงาน ของกรัมสกีที่ปรากฏใน L'Ordine Nuovo นอกเหนือจากแนวคิดดังกล่าวที่ได้
	กุลชีพ วรพงษ์	2525	ทำไมใครๆจึงสนใจกรัมสกี		
	กาญจนา แก้วเทพ	2526	ลัทธิมาร์กของกรัมสกี		
	สมบัติ พิษสะอาด	2525	ความขัดแย้งของการปฏิวัติ : อันโตนิโอ กรัมสกีกับปัญหาของปัญญาชน		
	นฤมล-ประทีป นครชัย	2527	ชีวิตของอันโตนิโอ กรัมสกี		
ช่วงรอยต่อระหว่างยุค	ชัยอนันต์ สมุทวณิช	2530	รัฐ	มีลักษณะที่เน้นการศึกษา/วิเคราะห์/เผยแพร่ในเชิงทฤษฎีมากกว่าการนำแนวคิดมาประยุกต์อธิบายสังคมนำเสนอรูปร่างในมุมมองของทฤษฎี Hegelian-Marxist โดยใช้แนวคิดของกรัมสกีในการวิเคราะห์	

งาน ศึกษาใน ยุคหลัง- ปัจจุบัน (นับตั้งแต่ ปี พ.ศ. 2540)	กมลเลิศ โพธิ์กนิษฐ ภิญญพันธ์ พจนานະลาวัลย์ เก่งกิจ กิตติเรียงลาภ ธเนศ วงษ์ยานนาวา วัชรวุฒิชัย สือสัตย์	2564	การวิเคราะห์ทางสังคม ระยะทางทางชนชั้น กับการ กลายเป็นกลุ่มผู้มีสถานะรอง: กรณีศึกษากลุ่มผู้ค้าในตลาดสด ในเขตเทศบาลพิบูลย์โลก สถานะที่มองไม่เห็นของแม่บ้าน และภารโรงในพื้นที่ทำงาน: กรณีศึกษาสถาบันอุดมศึกษา การเมืองว่าด้วยการต่อสู้ทางชน ชั้นในประเทศไทยจาก พ.ศ. 2535 - พ.ศ.2549 ประวัติศาสตร์นิยม: จากวิโถสู่ กรรมสิทธิ์ ระบบแม่ [กะเทย]: ศิลปะและ ศาสตร์การครองอำนาจนำใน สังคมกะเทยไทย	ในช่วงเวลานี้ นักวิชาการได้เริ่มใช้แนวคิดของ กรรมสิทธิ์ในการศึกษาและวิเคราะห์ประเด็นต่างๆ งานศึกษาส่วนใหญ่แหวดวงวิชาการในประเทศไทยพบ การประยุกต์ใช้แนวคิดทฤษฎีสำคัญๆของ กรรม สิทธิ์ เช่น แนวคิด การครองอำนาจนำ (Hegemony) แนวคิดว่าด้วยผู้มีสถานะรอง (Subaltern) เพื่อใช้สร้างคำอธิบายปรากฏ การณ์ทางการเมืองซึ่งรวมถึงสังคม วัฒนธรรม เศรษฐกิจ ฯลฯ อย่างไรก็ตาม งานศึกษาที่เน้น การศึกษาและวิเคราะห์แนวคิดของกรรมสิทธิ์ใน เชิงทฤษฎียังคงมีการดำเนินการต่อเนื่อง เพื่อ เสนอแนวคิดที่ยังไม่เคยถูกนำมาวิเคราะห์หรือ เผยแพร่ในภาษาไทยมาก่อน	ถูกนำเสนอเป็นภาษาไทยแล้ว แต่ กรรมสิทธิ์ยังได้เสนอแนวคิดทฤษฎี หลายประการ หนึ่งในแนวคิดที่ ผู้วิจัยสนใจและยังเมื่อก่อนนำมา ศึกษาตีความมากก็คืองานเขียน ภายใต้หัวข้อเรื่อง Towards the Communist Party งานเขียนว่า ด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งถือ เป็นภาคต่อของการนำแนวคิดเรื่อง สภาโรงงานมาพัฒนาต่อยอดสู่ แนวคิดที่ว่าพรรคคอมมิวนิสต์ใน การสร้างและดำเนินงานพรรคใน พรรคชนของกรรมสิทธิ์ ในมุมมองของ ผู้วิจัยสิ่งที่น่าสนใจก็คือ แนวคิดที่ว่า ด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ของ กรรมสิทธิ์ยังไม่ได้ถูกนำมาศึกษาในโลก วิชาการไทย เพราะถือเป็นเรื่องไกล
---	--	------	---	--	---

<p>นิติลักษณะ แก้วจันตี</p>	<p>2561</p>	<p>ผู้ชาย” ในกฎหมายโบราณ อีสาน: มองมุมใหม่ผ่านแนวคิด เชิงวิพากษ์</p>	<p>ตัวและความไม่เข้าใจใน ภาษาอังกฤษทำให้การศึกษา แนวคิดดังกล่าวมีอยู่อย่างจำกัด ดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจที่จะ ทำการศึกษาวิจัย เพื่อทำความเข้าใจ เข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับพรรค คอมมิวนิสต์และแนวคิดลัทธิ มาร์กซิสม์แบบบอลเชวิค อีกรังยัง เป็นการเปิดพื้นที่ทางวิชาการ รัฐศาสตร์ไทยให้กว้างขวางมาก ยิ่งขึ้น</p>
<p>ปิยะ กิจถาวร</p>	<p>2565</p>	<p>ความสุขในทัศนะของ ประชาชน” พื้นที่ 3 จังหวัด ชายแดนภาคใต้: มุมมองผ่าน แนวคิดการครองอำนาจนำ (Hegemony)</p>	
<p>อนุพัทธ์ ท้วมอ้า</p>	<p>2564</p>	<p>การครองอำนาจนำของ สหรัฐอเมริกา : ศึกษาบทบาท การต่อต้าน การทำรัฐประหาร ในพม่าของสหรัฐอเมริกา</p>	
<p>ปิยามา สังข์ทับทิมสังข์ และ วงอร พั้วพันธ์สวัสดิ์</p>	<p>2563</p>	<p>นาฏดุริยางคศิลป์สร้างชาติ: การยินยอมและการต่อรอง นิยามความเป็นไทยของ ข้าราชการสำนักการสังคีต กระทรวงวัฒนธรรม</p>	

ภาัญญา วิชาญปกรณ์	2563	อำนาจกับการให้และการรับ: กรณีศึกษาทละครนอกเรื่อง สังข์ทอง		
สมศักดิ์ ศรีราม	2559	สมเด็จพระนเรศวรมหาราชกับการครอง อำนาจนำทางการเมืองใน กัมพูชา		
วัชรพล พุทธิรักษ์	2549	รัฐบาลที่ผสมกับความพยายาม สร้างภาวะการณ์ครองอำนาจนำ		
วัชรพล พุทธิรักษ์	2552	อินโดนีโอ กริมซึกับ แนวความคิดสภาโรงงาน		
วัชรพล พุทธิรักษ์	2563	บทสำรวจความคิดทางการเมือง เมืองของอินโดนีโอ กริมซี: A Survey of Gramsci's Political Thought		

หมายเหตุ : แหล่งที่มาของตารางสรุปภาพรวมของการศึกษาค้นคว้าวิจัยในแวดวงวิชาการภาษาไทยได้มาจากผลการทบทวนวรรณกรรมของผู้วิจัย

2.2 ภาพรวมของการศึกษาร่วมซีในแวดวงวิชาการระดับสากล

นอกจากภาพรวมของการศึกษาร่วมซีที่มีอยู่เดิมในแวดวงวิชาการภาษาไทยซึ่งชี้ให้เห็นถึงประเด็นสำคัญต่างๆดังที่กล่าวไว้ในข้างต้น อีกหนึ่งความสำคัญเพื่อให้เห็นถึงภาพรวมขององค์ความรู้ที่มีอยู่แต่เดิมในระดับสากลคือการทบทวนภาพรวมของการศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในระดับสากล

จากการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับภาพรวมของการศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในระดับสากลที่มีอยู่แต่เดิมนั้นผู้วิจัยพบว่า สำหรับงานศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีผู้วิจัยได้ แบ่งออกเป็น 2 ประเภทงานหลักอันได้แก่ (2.2.1) งานศึกษาที่มุ่งเฉพาะ “พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี” (2.2.2) งานศึกษาที่มุ่งเฉพาะ “พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในยุคสมัยของ Antonio Gramsci” (focusing on Gramsciera / กำเนิด-ก่อนคุมขัง) ดังนี้

2.2.1 งานศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี สำหรับงานศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีงานกลุ่มนี้ศึกษาพัฒนาการตลอดศตวรรษที่ 20 ตั้งแต่ก่อตั้งจนถึงการสลายตัวของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี ซึ่งมักปรากฏเป็นแนวทางการศึกษาแบบการเล่าเรื่อง/การสังเคราะห์ทางประวัติศาสตร์ (narrative / historical synthesis) โดยจุดเด่นของงานประเภทดังกล่าวนี้เป็นงานศึกษาที่ทำให้เห็น “ภาพกว้าง” ครอบคลุมทุกช่วงเวลาทั้งเชิงโครงสร้าง (องค์กร, ยุทธศาสตร์, สังคม) และเชิงการเมือง (ความสัมพันธ์กับโซเวียต, Eurocommunism ฯลฯ)

เช่นงานของ Paolo Spriano ใน *Storia del Partito Comunista Italiano 1967-1975* ผลงานหลายเล่ม (vols.1-5) ของ Spriano ยังคงเป็นผลงานชิ้นสำคัญที่เป็นรากฐานสำคัญสำหรับการศึกษาประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี (PCI) โดยงานเขียนของ Spriano นั้นเป็นงานศึกษาที่ติดตามการเปลี่ยนแปลงของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีอย่างละเอียด (รวมหลายประเด็น: ช่วงก่อตั้ง, แนวทางการเมืองระหว่างสงคราม, การฟื้นตัวหลัง 1943 ฯลฯ) ตั้งแต่การก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในปี 1921 การทำงานแบบลับๆของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีภายใต้ระบอบการปกครองสมัยฟาสซิสต์ การเข้าร่วมขบวนการต่อต้าน (Resistance) รวมไปถึงการระดมพลของพรรคและมวลชนในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 2 และการก้าวขึ้นมาเป็นพรรคมวลชน อย่างไรก็ตามเรื่องเล่าในงานของ Spriano ที่มีความยึดโยงอย่างแน่นแฟ้นกับแหล่งเอกสารจดหมายเหตุ แม้ว่าจะใช้แนวทางแบบบรรยายซึ่งมีลักษณะเป็น “พงศาวดาร” มากกว่าการวิเคราะห์เชิงวิพากษ์ต่อโครงสร้างหรือปฏิสัมพันธ์ของตัวแสดง งานชิ้นดังกล่าวจึงมีจุดเด่นในด้านของข้อมูลเชิงลึกด้านเหตุการณ์ ลำดับเวลา และการเปลี่ยนแปลงผู้นำ โดยข้อค้นพบสำคัญคือพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีได้มีการพัฒนาแบบมีช่วงต่อเนื่องตั้งแต่การต่อสู้ภายใต้ระบอบฟาสซิสต์และชี้ให้เห็นความสำคัญของผู้นำเช่น Bordiga, Gramsci, Togliatti และการเปลี่ยนกลยุทธ์ในแต่ละช่วงเวลาเช่น การเปลี่ยนจากรูปแบบยุคหนึ่งที่มีความเข้มข้นของกฎระเบียบ (discipline) ไปสู่การเป็นพรรคของมวลชนเพื่อมวลชนในช่วงหลังสงคราม

Donald Sassoon ใน *The Strategy of the Italian Communist Party: From the Resistance to the Historic Compromise* 1981 เป็นหนึ่งในงานสำคัญที่วิเคราะห์ยุทธศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีตั้งแต่การมีบทบาทในขบวนการต่อต้านนาซี-ฟาสซิสต์ (Resistance) จนถึง 'historic compromise' หรือการประนีประนอมทางประวัติศาสตร์หรือที่เรียกว่าระยะที่สามหรือทางเลือกประชาธิปไตยเป็นที่พักทางการเมืองทางประวัติศาสตร์ระหว่างคริสเตียนประชาธิปไตยและพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในทศวรรษที่ 1970s โดยข้อค้นพบสำคัญคือกลยุทธ์ของพรรคเป็นผลจากปฏิสัมพันธ์ระหว่างบริบทภายในประเทศกับแรงกดดันจากระหว่างประเทศ (เช่น สหภาพโซเวียต, สงครามเย็น) โดยแนวทางที่สำคัญของงานเขียนขึ้นดังกล่าวคือเป็นงานเขียนที่เชื่อมโยงช่องว่างระหว่างประวัติศาสตร์เชิงบรรยายกับทฤษฎีการเมืองโดยมองพัฒนาการของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในฐานะกระบวนการ "ปรับตัวเชิงกลยุทธ์" เพื่อตอบสนองต่อแรงกดดันภายในประเทศและกระแสโลกในช่วงสงครามเย็น

Lucio Magri ใน *The Tailor of Ulm: Communism in the Twentieth Century* (P. Camiller, Trans.) 2011 ผลงานจากผู้มีส่วนร่วมฝ่ายซ้าย (activist/intellectual) ที่สะท้อนประสบการณ์ "ภายใน" ของการเป็นนักปฏิวัติในพรรคและฝ่ายซ้ายอิตาลี Magri ในฐานะทั้งผู้เข้าร่วมและนักวิชาการของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในช่วงปี 1969 งานขึ้นดังกล่าวจึงเป็นงานเขียนที่มีความตรงไปตรงมาทางด้านการใช้ภาษาและสำคัญอย่างยิ่งคือการสะท้อนถึงตนเอง (Magri) จากมุมมองของคนใน เกี่ยวกับการเสื่อมถอยภายในของพรรคคอมมิวนิสต์โดยงานเขียนขึ้นดังกล่าวมุ่งอธิบายไปที่ความไม่สอดคล้องระหว่างวาทกรรมทางอุดมการณ์กับวัฒนธรรมพรรคที่ดำรงอยู่จริงงานของ Magri มีจุดเด่นและเป็นจุดด้อยด้วยเช่นกันคืองานมีน้ำหนักเป็นพลังความทรงจำ (ของเขาเอง) ควบคู่ไปกับการวิพากษ์แต่มีคุณค่าเชิงภายในและมุมมองที่เติมเต็มงานวิชาการเชิงประวัติศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญ โดยข้อค้นพบสำคัญคือการทำให่มุมมองเชิงวิพากษ์ว่าทำไมพรรคซึ่งครั้งหนึ่งมีพลังในสังคมตะวันตกจึงประสบวิกฤตทางอุดมการณ์และกลยุทธ์อันมาจากความไม่สอดคล้องระหว่างวาทกรรมกับการปฏิบัติ ปัญหาการเป็นผู้บริหารพรรคที่แยกจากฐานมวลชน, และความยากลำบากในการปรับตัวต่อสังคมสมัยใหม่ สิ่งสำคัญที่ Magri มองเห็นคือมิติเชิงอุดมการณ์ซึ่งล้วนมีส่วนทำให้พรรคอ่อนแอลงในช่วงยุคยูโรคอมมิวนิสต์ (Eurocommunism)

Joan B. Urban ใน *Moscow and the Italian Communist Party: From Togliatti to Berlinguer* 1986 งานขึ้นดังกล่าวเป็นงานเขียนที่มีความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับการศึกษา Cold War Studies, foreign influence, และความเป็นอิสระของพรรคโดยงานเขียนของ Joan B. Urban เป็นงานเขียนที่มุ่งเน้นทำความเข้าใจมุมมองระหว่างประเทศของการตัดสินใจเชิงยุทธศาสตร์ในมิติระหว่างประเทศที่จำเป็นสำหรับการอธิบายพฤติกรรมเชิงนโยบายของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีที่มีปฏิสัมพันธ์กับมอสโกและคอมินเทิร์น (Comintern) หรือองค์การคอมมิวนิสต์สากลผ่านเอกสารจดหมายเหตุและเอกสาร ซึ่งได้คลายประเด็นให้เห็นว่าคำสั่งจากโซเวียตและคอมินเทิร์นมีอิทธิพลต่อ

ทิศทางของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีแต่ไม่ได้เป็นตัวการในการกำหนดทิศทางไปสะทั้งหมดโดยเฉพาะในช่วงที่พรรคยังคงรักษาความเป็นอิสระแบบมีเงื่อนไข

Giovanni Gozzini ใน *The Cambridge History of Communism* 2017 เป็นงานเขียนที่ให้ภาพกว้างของพรรคโดยสังเคราะห์จากงานวิชาการหลายทศวรรษ โดยวางพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีให้อยู่ในกรอบการเปลี่ยนแปลงของกระแสประวัติศาสตร์ Gozzini เสนอแนวคิด “ความพิเศษของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี” คือความสามารถเฉพาะตัวในการผสมผสานการตั้งอุดมการณ์ทั้งในแง่ของขนาดกับความสัมพันธ์กับสังคมพลเรือนและความสามารถในการรักษาตัวตนทางการเมืองภายใต้ระบบประชาธิปไตยที่ไม่เหมือนพรรคคอมมิวนิสต์ตะวันออกหรือในประเทศอื่นๆที่เป็นบริบทระดับชาติและความลึกซึ้งทางอุดมการณ์งานเขียนชิ้นดังกล่าวจึงเป็นเสมือนเข็มทิศทางประวัติศาสตร์ ที่ช่วยชี้แนวโน้มความสนใจของนักวิชาการและเน้นย้ำประเด็นใหม่ๆ เช่น วนาทกรรมทางวัฒนธรรมและพลวัตของสถาบันซึ่งกำลังกลายเป็นพื้นที่สำคัญสำหรับการวิจัยในอนาคต

2.2.2 งานศึกษาที่มุ่งเฉพาะ “พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีของ Antonio Gramsci” (focusing on Gramsci-era / กำเนิด-ก่อนคุมขัง) สำหรับงานศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในยุคก่อนที่ Antonio Gramsci จะถูกคุมขังผู้วิจัยพบว่างานศึกษาประเภทดังกล่าวมักพบเป็นงานศึกษาในช่วงที่กรัมซีเป็นผู้ก่อตั้ง/ผู้นำช่วงแรกของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในช่วงปี 1921 จวบไปจนถึงช่วงที่ถูกจับกุมในปี 1926 ดังนั้นงานที่สำคัญในชุดนี้จะรวมทั้งผลงานของ กรัมซีเองและการศึกษาเชิงประวัติศาสตร์/วิเคราะห์ ของนักวิชาการต่อพัฒนาการของพรรคในช่วงนั้น เช่น งานของ Paolo Spriano ใน *Antonio Gramsci and the Party: The Prison Years* 1979 Spriano เขียนในฐานะ “นักประวัติศาสตร์พรรค” ที่เชี่ยวชาญด้านประวัติศาสตร์ของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีอีกทั้งยังคงเคยมีบทบาทภายในพรรคผลงานชิ้นดังกล่าวของ Spriano เป็นการเน้นการอ่านและการทำความเข้าใจกรัมซี “ในบริบทพรรค” โดยเฉพาะช่วงที่เขาเขียนบันทึกในคุก (Prison Years) Spriano พยายามเชื่อมผลงานทฤษฎีของ Gramsci กับการปฏิบัติการจริงของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีและความสัมพันธ์ระหว่างกรัมซีกับโครงสร้างพรรคในช่วงระหว่างสงครามโลกครั้งที่หนึ่งจนถึงยุคฟาสซิสต์ งานของ Spriano เป็นงานประวัติศาสตร์เชิงเอกสาร (archival history) โดยอาศัยจดหมาย เอกสารพรรค บันทึกการประชุม และเอกสารคดี (police/prison records) เพื่อสำรวจเงื่อนไขที่ทำให้ กรัมซีพัฒนาความคิดเกี่ยวกับพรรคและอำนาจทางวัฒนธรรม โดยแนวทางดังกล่าวของ Spriano สามารถเสนอภาพของการ “อ่านแบบมีบริบท” ที่แสดงว่าแนวคิดใน Quaderni หรือสมุดบันทึกจากคุกมีรากในการปฏิบัติของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีจริง ไม่ได้เป็นเพียงบทความเชิงทฤษฎีเท่านั้น

งานของ Richard P. Bellamy & Darrow Schecter ใน *Gramsci and the Italian State* 1993 โดยภาพรวมและข้อเสนอของงานเขียนชิ้นดังกล่าวของ Bellamy & Schecter เป็นการนำเสนอการอ่านงานเขียนของกรัมซี ที่เชื่อมโยงทฤษฎีกับสถาบันรัฐในบริบทอิตาลี ซึ่งเป็นการพิจารณาบทบาท

ของกรัမ်းซีทังในแง่ชีวประวัติและในแง่วิพากษ์ต่อโครงสร้างรัฐสมัยใหม่โดยมีจุดมุ่งหมายช่วยให้ผู้อ่านเห็นว่าแนวคิดกรัမ်းซีทังเกี่ยวกับพรรคและประเด็นของการครองอำนาจนำสามารถอธิบายความสัมพันธ์ระหว่างพรรคกับรัฐอย่างไรในประวัติศาสตร์อิตาลี นอกจากนี้แล้วงานชิ้นดังกล่าวเป็นงานเขียนที่เป็นการผสมผสานระหว่างประวัติความคิด (intellectual history) กับการวิเคราะห์สถาบัน (institutional analysis) ที่ใช้ทั้งต้นฉบับงานเขียนของกรัမ်းซีทัง, เอกสารพรรค, และหลักฐานเชิงสถาบันของรัฐอิตาลี (รัฐสภา, กฎหมาย, นโยบายสาธารณะ) เพื่อทดสอบข้ออ้างเรื่องการสร้างภาวะการครองอำนาจนำ (hegemony) ผ่านสถาบันทางการเมืองและวัฒนธรรมโดยงานของ Bellamy และ Schecter เสนอว่าพรรคในความหมายแบบ Gramscian ต้องถูกอ่านเป็นตัวกลางเชื่อมระหว่างประชาสังคม (civil society) และสังคมการเมือง (political society) โดยพรรคทำหน้าที่ทั้งในฐานะผู้สร้างความเป็นฉันทามติ (consensus) ในสังคมและในฐานะผู้พยายามแปรความได้เปรียบเชิงวัฒนธรรมไปเป็นนโยบาย/การควบคุมรัฐ สมดุลระหว่างการสร้างฐานสังคมและการเข้าถึงอำนาจรัฐจึงเป็นหัวใจของข้อเสนอของงานเขียนชิ้นนี้

และ James Martin ใน Antonio Gramsci: Intellectuals, Culture and the Party 2002 งานเขียนชิ้นดังกล่าวที่บรรณาธิการโดย James Martin เป็นงานรวบรวมบทความที่เชื่อมโยง กรัမ်းซีทังกับการศึกษาเชิงวัฒนธรรมและปัญญาชนโดยเสนอแง่มุมว่าด้วยการสร้างอำนาจทางวัฒนธรรม (cultural politics) โดยพรรคและบทบาทของปัญญาชนทั้งแบบปัญญาชนของชน (organic) และปัญญาชนแบบจารีต (traditional) ในการผลักดันหรือท้าทายภาวะการครองอำนาจนำซึ่งงานเขียนชิ้นดังกล่าวได้ใช้แนวทางเป็นหนังสือรวบรวมบทความสหศาสตร์ (interdisciplinary) โดยบทความแต่ละชิ้นใช้วิธีต่างๆ ตั้งแต่ discourse analysis, cultural history, ไปจนถึงกรณีศึกษาเชิงประชาคม/สื่อ ผลลัพธ์คือการนำแนวคิดของกรัမ်းซีทังไปใช้เป็นกรอบวิเคราะห์ในประเด็นเช่น นโยบายการศึกษา, สื่อมวลชน, กระบวนการผลิตปัญญาชนและกลไกการสร้างฉันทามติ (consensus) ในสังคมสมัยใหม่และเมื่อพูดถึงประเด็นสำคัญและการตีความเรื่อง “พรรค” งานชิ้นนี้ขยายการสนทนาเรื่องพรรคของกรัမ်းซีทังไปสู่มิติวัฒนธรรมโดยเสนอว่าพรรคไม่เพียงทำการจัดองค์กรหรือกำหนดนโยบายรัฐแต่ยังทำหน้าที่เป็น “ผู้จัดการความหมาย” ผ่านสถาบันวัฒนธรรม (education, media, churches, unions) การเป็นพรรคในความหมายนี้คือการเป็นองค์กรที่สร้างการครองอำนาจนำผ่านการผลิตความคิดและสัญลักษณ์โดยชี้ว่าการเปลี่ยนฐานปัญญาชนและการก่อรูปสังคมพลเมือง (civil society institutions) มีผลอย่างยิ่งต่อความสำเร็จทางการเมืองของพรรค

อย่างไรก็ตามจากการทบทวนวรรณกรรมภาพรวมของการศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในระดับสากลที่มีอยู่แต่เดิม ชี้ให้เห็นว่าภาพรวมของการศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในระดับสากลที่มีอยู่แต่เดิมทำให้เห็นถึงความสำคัญและความนิยมในแนวคิดทฤษฎีทางการเมืองของกรัမ်းซีทังในการประยุกต์ใช้เพื่ออธิบายปรากฏการณ์ทางการเมืองและสังคมรวมถึงการอธิบายกรัမ်းซีทังในเชิงทฤษฎีที่

เกิดจากการตีความงานเขียนของกริมซีในฐานะเอกสารชั้นต้น แม้ในภาพรวมของการศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในระดับสากลที่มีอยู่แต่เดิมนั้นจะมีวิธีการศึกษา เป้าหมาย แนวทางต่างๆของการศึกษาที่แตกต่างกันออกไป ทั้งในแนวทางการศึกษาประวัติศาสตร์เชิงพรรณนา (narrative history) การวิเคราะห์ยุทธศาสตร์พรรค มุมมองจากภายใน (memoir / reflective) ความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ (Soviet-PCI) บทวิเคราะห์ร่วมสมัยและ historiography แต่งานวิจัยฉบับนี้มุ่งศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกริมซีและลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกริมซีด้วยแนวทางการตีความ วัตถุประสงค์ คำถาม ที่แตกต่างกันออกไปจาก ภาพรวมของการศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในระดับสากลที่มีอยู่แต่เดิมนั้น แม้จะมีคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกริมซีหรือลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกริมซี (ซึ่งผู้วิจัยยังไม่ค้นพบ) อยู่แต่เดิมนั้นบ้างแต่ด้วยแนวทางการตีความ วัตถุประสงค์ คำถาม ที่แตกต่างกันออกไปดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในข้างต้นอาจกล่าวได้ว่าเป็นการสร้างความหมายใหม่จากการตีความด้วยแนวทางและวิธีการศึกษา ซึ่งสร้างความแตกต่างและชุดความรู้ความเข้าใจใหม่ได้จากภาพรวมของการศึกษาพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีในระดับสากลที่มีอยู่แต่เดิมนั้น

2.3 แนวคิดอรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutics)

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยที่มุ่งแสวงหา “ความหมายที่ซ่อนอยู่ (Hidden Meanings)” (Rohmann.2000:174 นิติ มณีกาญจน์, 2556) ในตัวบท (Texts) ซึ่งมีสมมติฐานของการตีความเบื้องต้นว่าความหมายที่แท้จริงของตัวบทและเจตนาของผู้แต่งตัวบทเป็นสิ่งที่มิได้อยู่จริงและผู้ตีความก็สามารถทำความเข้าใจ ในความหมายนั้นได้โดยมีเงื่อนไขว่าตัวบทจะต้องถูกทำความเข้าใจภายใต้บริบทของมันเอง ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้ผู้ตีความสามารถเข้าใจความหมายของตัวบทได้ก็เพราะทั้งตัวผู้ตีความและความหมาย ที่แฝงอยู่ในตัวบทต่างก็ตั้งอยู่บนฐานของความมีเหตุผล อย่างไรก็ตามแนวคิดดังกล่าวปรากฏอย่างชัดเจนใน แนวทางการตีความแบบ Hermeneutic หรือ วิธีการตีความตามแนวทางอรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutics Approach) สำหรับแนวทางดังกล่าว ศาสตราจารย์ กิรติ บุญเจือ ใช้ศัพท์ อรรถปริวรรต โดยมีรากศัพท์และความหมายมาจาก “อรรถ” (คำสันสกฤต) และ “อตุล” (คำมคธ) แปลว่า “เนื้อความ” รวมกับ “ปริวรรต” (คำสันสกฤต) และ “ปริวัตต” (คำมคธ) แปลว่า “หมุนเวียน เปลี่ยนแปลง เปลี่ยนไป แปรไป” รวมเป็น “อรรถปริวรรต” จึงแปลได้ว่า “การแปรเนื้อหาจากความหมายตามตัวอักษรเป็นความหมาย ตามเกมภาษา” (กิรติบุญเจือ, 2549: อ้างถึงใน กันยารวีร์ สัทธาพงษ์, 2562) ทั้งนี้แนวทางดังกล่าวเป็นการใช้ปัญญาพิจารณาข้อมูลที่มีอยู่จนถึงขั้นสถิติ เพื่อขยายผลให้เกิดความเข้าใจ หรือขยายความเข้าใจเดิม เป็นความเข้าใจใหม่ๆ ได้อย่างไม่รู้จักการฝึกฝนการตีความจึงเท่ากับการลับปัญญาให้เฉียบคมสำหรับการสร้างสรรค์ ปรับตัว ร่วมมือ และแสวงหาความจริง โดยผู้วิจัยได้ทบทวนวรรณกรรมแนวคิดทฤษฎีการตีความซึ่งได้สอดคล้องกับสมมติฐานของการตีความดังที่ได้กล่าวมาในข้างต้นและซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์การวิจัยข้อที่ 1

เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกริมซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และข้อที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกริมซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) พบว่ามี 3 นักปรัชญาหรือนักทฤษฎีการตีความที่แนวคิดการตีความของพวกเขาถูกใช้กันอย่างแพร่หลายได้แก่

1. ตีความตามเจตนาของเจ้าของเรื่อง (Author) เสนอโดย ฟรีดริช ชล่ายเออร์มาเชอร์ (Friedrich Schleiermacher, 1768-1843) (Schleiermacher, 1998, pp. 231-237) ผู้เป็นที่รู้จักในฐานะบิดาแห่งการตีความสมัยใหม่ (Modern Hermeneutics) มีแนวคิดว่าการตีความที่สมบูรณ์และถูกต้องที่สุดจะต้องมาจากการเข้าใจเจตนาของผู้เขียนตัวบทชล่ายเออร์มาเชอร์เสนอว่าการตีความไม่ควรหยุดอยู่แค่ที่คำหรือโครงสร้างของตัวบทแต่ควรเป็นการตีความจากความคิดเห็นและความรู้สึก (Opinion And Sentiment) ของผู้เขียนในขณะที่สร้างสรรค์ผลงานนั้นออกมา ซึ่งเป็นการกลับไปหาจุดเริ่มต้นของการสร้างตัวบท

การตีความโดยข้อเสนอมองของชล่ายเออร์มาเชอร์จึงไม่เพียงแต่มุ่งเน้นการศึกษาเนื้อหาเท่านั้น แต่หลักสำคัญคือการพยายามเข้าสู่จิตใจของผู้เขียนและความเข้าใจเจตนาที่แท้จริงผ่านการศึกษาบริบทแวดล้อมต่างๆชล่ายเออร์มาเชอร์เชื่อว่าการเข้าใจบริบทต่างๆซึ่งรวมถึงบริบททางประวัติศาสตร์ บริบททางวัฒนธรรม บริบททางสภาพแวดล้อมทางสังคมและปัจจัยทางจิตวิทยา อาจส่งผลต่อความคิดและความรู้สึกของผู้เขียนในขณะการสร้างสรรค์ตัวบทของผู้เขียนในขณะนั้นอีกด้วย

การตีความในลักษณะดังกล่าวมีความใกล้เคียงกับวิธีการที่เรียกว่า "การอ่านใจ" (Psychological Reading) ซึ่งเป็นการพยายามทำความเข้าใจอารมณ์ ความคิดและจิตใจของผู้เขียน ในขณะที่สร้างสรรค์ผลงานการอ่านใจนี้จึงเป็นส่วนสำคัญในการทำความเข้าใจความหมายของตัวบท เพราะมันช่วยให้ผู้ตีความสามารถเข้าใจได้ว่าเหตุใดผู้เขียนจึงเลือกใช้คำหรือสร้างเนื้อหาที่เป็นเช่นนั้น

อย่างไรก็ตามการตีความตามข้อเสนอมองของ ชล่ายเออร์มาเชอร์ ก็มีข้อจำกัดเพราะการพยายามเข้าสู่จิตใจของผู้เขียนนั้นอาจไม่สามารถทำได้อย่างสมบูรณ์หรือแม่นยำ เนื่องจากผู้ตีความอาจไม่สามารถเข้าถึงข้อมูลทั้งหมดเกี่ยวกับบริบทและสภาพแวดล้อมของผู้เขียนได้อย่างเต็มที่ นอกจากนี้การตีความตามเจตนาของผู้เขียนยังอาจเสี่ยงต่อการเกิดอคติหรือความไม่เป็นกลางในการตีความซึ่งอาจทำให้การตีความนั้นไม่เป็นไปตามข้อเท็จจริง

2. ตีความตามตัวบท (Text) เสนอโดย โปล ริเกอร์ (Paul Ricoeur, 1913-2005) (Ricoeur, 1976, pp. 92-94) ริเกอร์ นักปรัชญาและนักทฤษฎีการตีความที่มีชื่อเสียงในคริสต์ศตวรรษที่ 20 เขาได้เสนอแนวคิดเกี่ยวกับการตีความที่เน้นไปที่ตัวบทเองมากกว่าการพิจารณาเจตนาของผู้เขียนหรือความรู้สึกของผู้อ่าน ริเกอร์เชื่อว่าตัวบทนั้นมีชีวิตของมันเองซึ่งสามารถแยกตัวออกจากผู้เขียนได้ทันทีที่มันถูกสร้างขึ้น ริเกอร์เห็นว่าการตีความที่เน้นตัวบทจะช่วยให้ได้ความหมายที่ชัดเจนและแน่นอนกว่า เพราะเมื่อข้อความถูกเขียนขึ้นมามันจะกลายเป็นสิ่งที่มีความเป็นอิสระในตัวเอง ซึ่งผู้อ่านสามารถเข้าถึงและตีความได้โดยไม่จำเป็นต้องกลับไปหาผู้เขียน การตีความในลักษณะนี้จะมุ่งเน้นไปที่การ

วิเคราะห์โครงสร้างและเนื้อหาภายในของตัวบท ซึ่งเป็นการพิจารณาความสัมพันธ์ระหว่างคำ ประโยค และความหมายที่ซ่อนอยู่ในตัวบทเอง ดังนั้นการตีความที่ดีจึงควรมุ่งเน้นไปที่การวิเคราะห์ตัวบทในตัวเองโดยไม่จำเป็นต้องพิจารณาถึงเจตนาหรือความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน อย่างไรก็ตามการตีความตามตัวบทที่เสนอโดย ริเกอร์ ก็มีข้อจำกัดเนื่องจากไม่สามารถเข้าถึงเจตนาที่แท้จริงของผู้เขียนได้และอาจทำให้เกิดการตีความที่ผิดพลาดหากผู้ตีความไม่สามารถเข้าใจโครงสร้างของตัวบทได้อย่างถูกต้อง

3. ตีความตามเจตนาของผู้อ่าน (Reader) เสนอโดย ฮันส์ แกดเดอเมอร์ (Hans Gadamer, 1900-2002) (Gadamer, 2004, pp. 302-308) นักปรัชญาชาวเยอรมันผู้เป็นที่รู้จักในฐานะผู้พัฒนาทฤษฎีการตีความสมัยใหม่ (Philosophical Hermeneutics) ได้เสนอแนวคิดที่ว่าความหมายของตัวบทไม่ได้ถูกกำหนดโดยผู้เขียนหรือตัวบทเองแต่เกิดขึ้นจากการตีความของผู้อ่าน แกดเดอเมอร์เชื่อว่าความหมายที่เกิดขึ้นจากการตีความนั้นขึ้นอยู่กับกรอบความรู้ของผู้อ่าน (Horizon) ที่แตกต่างกันและประสบการณ์ของผู้อ่านในขณะทำการตีความ ซึ่งส่งผลต่อการตีความในแต่ละครั้งความหมายที่ผู้อ่านได้รับจากการตีความตัวบทจึงไม่เคยเป็นสิ่งที่คงที่แต่มันจะเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทและวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย (Purpose) ของผู้ตีความเองในขณะตีความ การตีความในลักษณะนี้จึงเป็นกระบวนการที่เปลี่ยนแปลงและพัฒนาไปตามเวลาหรือบริบทของผู้อ่านสิ่งที่สำคัญคือ แกดเดอเมอร์เชื่อว่าการตีความที่ดีคือการเปิดใจรับรู้และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงความเข้าใจของตนเองตามกรอบความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการตีความซึ่งเป็นลักษณะของ "การสนทนา" ที่ผู้ตีความจะต้องตั้งคำถามและสร้างบทสนทนากับตัวบท การตั้งคำถามกับตัวบทควรเป็นไปอย่างเปิดกว้าง ยอมปรับความเข้าใจเดิมที่ตนยึดถือไว้และไม่ผูกขาดความถูกต้องในการตีความ เนื่องจากไม่มีการตีความใดที่ถูกต้องตลอดเวลาเป็นสำคัญดังนั้นความหมายของตัวบทจึงไม่ได้เป็นสิ่งที่คงที่แต่เป็นสิ่งที่ผู้อ่านสร้างสรรค์ความหมายขึ้นมาใหม่เสมอในทุกครั้งที่ทำการตีความร่วมกันระหว่างผู้อ่านและตัวบท

อย่างไรก็ตามการตีความด้วยข้อเสนอของ แกดเดอเมอร์ มีข้อจำกัดเนื่องจากอาจทำให้ความหมายของตัวบทไม่ชัดเจนหรือไม่คงที่นอกจากนี้ยังอาจเกิดความเสี่ยงที่ผู้อ่านจะตีความตามความเข้าใจของตนเองโดยไม่พิจารณาตัวบทหรือเจตนาของผู้เขียนอย่างเพียงพอนอกจากนี้ในกระบวนการตีความตัวบทผู้ตีความย่อมดำรงอยู่ในกระแสแห่งประวัติศาสตร์ที่สืบทอดมาจากอดีตขณะนั้น การรับรู้ของผู้ตีความจึงประกอบด้วยอคติและสิ่งที่ดำรงอยู่ในใจล่วงหน้า ขณะเดียวกันตัวบทเองก็ตกอยู่ภายใต้กระแสแห่งประวัติศาสตร์ซึ่งทำให้ความหมายของตัวบทแตกต่างกันไปในแต่ละบริบท อย่างไรก็ตามการตีความยังคงเป็นไปได้เนื่องจากสถานะของทั้งตัวบทและผู้ตีความต่างก็ดำรงอยู่ในโลกของภาษา (นิติ มณีกาญจน์ ,2556)

จากสมมติฐานเบื้องต้นของการตีความที่ว่าความหมายที่แท้จริงของตัวบทและเจตนาของผู้แต่งตัวบทเป็นสิ่งที่มิอยู่จริงและผู้ตีความก็สามารถทำความเข้าใจในความหมายนั้นได้โดยมีเงื่อนไขว่าตัวบทจะต้องถูกทำความเข้าใจภายใต้บริบทของมันเอง ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้ผู้ตีความสามารถเข้าใจความหมายของตัวบทได้ก็เพราะทั้งตัวผู้ตีความและความหมายที่แฝงอยู่ในตัวบทต่างก็ตั้งอยู่บนฐาน

ของความมีเหตุผล ผู้วิจัยจึงได้หยิบยกข้อเสนอของ ฮันส์ แกดเดอเมอร์ (Hans-Georg Gadamer) (รายละเอียดโปรดดูในส่วนถัดไป) ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยมากที่สุดเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการตีความงานเขียนของกริมซี เนื่องด้วยข้อเสนอของ แกดเดอเมอร์ ที่เชื่อว่าการตีความที่ดีคือการเปิดใจรับรู้และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงความเข้าใจของตนเองตามกรอบความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการตีความซึ่งเป็นลักษณะของ "การสนทนา" ที่ผู้ตีความจะต้องตั้งคำถามและสร้างบทสนทนาดังกับตัวบท การตั้งคำถามกับตัวบทควรเป็นไปอย่างเปิดกว้าง ยอมปรับความเข้าใจเดิมที่ตนยึดถือไว้และไม่ผูกขาดความถูกต้องในการตีความ เนื่องจากไม่มีการตีความใดที่ถูกต้องตลอดกาลเป็นสำคัญดังนั้น ความหมายของตัวบทจึงไม่ได้เป็นสิ่งที่คงที่ แต่เป็นสิ่งที่ผู้อ่านสร้างสรรค์ความหมายขึ้นมาใหม่เสมอในทุกครั้งที่ทำ การตีความร่วมกันระหว่างผู้อ่านและตัวบท ซึ่งสอดคล้องกับการที่ กริมซี ผู้ซึ่งถึงแก่กรรมเมื่อ 27 เมษายน ค.ศ. 1937 หรือเมื่อ 87 ปีที่แล้ว (นับจากวันที่เริ่มทำการศึกษ) การสนทนาหรือการสัมภาษณ์กับกริมซีนั้นจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะเข้าใจถึงเจตนาหรือความรู้สึกของเขาได้อย่างแท้จริง ผู้วิจัยจึงเลือกตีความจากความจริง (ตัวบท) ซึ่งเป็นสิ่งที่มียู่หรือเป็นอยู่อย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลง จากเอกสารชั้นต้น (โปรดดูที่ขอบเขตของการศึกษา) ที่ผู้วิจัยได้หยิบยกขึ้นมาใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้เป็นหลัก เพื่อให้ได้ความหมายที่ชัดเจนและแน่นอนกว่าโดยการตีความนั้นจะขึ้นอยู่กับกรอบความรู้ของผู้อ่าน (Horizon) ที่แตกต่างกันและประสบการณ์ของผู้อ่านในขณะทำการตีความและกรอบความรู้ของตัวบทที่ตัวบทมอบให้ผู้อ่านซึ่งส่งผลต่อการตีความในแต่ละครั้งความหมายที่ผู้อ่านได้รับจากการตีความตัวบทจึงไม่เคยเป็นสิ่งที่คงที่แต่มันจะเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทและวัตถุประสงค์หรือเป้าหมาย (Purpose) ของผู้ตีความเองในขณะตีความซึ่งเป็นไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยในครั้งนี้

โดยในส่วนถัดไปผู้วิจัยจึงขอเสนอถึงการทบทวนวรรณกรรมเกี่ยวกับ แนวคิดการตีความตัวบทของ Hans-Georg Gadamer เพื่อเป็นแนวทางในการทำความเข้าใจข้อความ ตัวบท ทบทวนแนวคิด วิธีการ และหลักการต่อแนวคิดการตีความดังกล่าวที่ผู้วิจัยจะนำมาประยุกต์ใช้เข้ากับงานวิจัยฉบับนี้

2.4 แนวคิดการตีความตัวบทของ Hans-Georg Gadamer

นักปรัชญาผู้ที่ได้รับการกล่าวถึงอย่างมากในการทำความเข้าใจวิธีการตีความที่ไม่ได้อยู่บนรากฐานของการให้เหตุผลแบบปฏิฐานนิยม ฮันส์ แกดเดอเมอร์ (Hans-Georg Gadamer) แกดเดอเมอร์ นักปรัชญาชาวเยอรมันที่มีบทบาทสำคัญในการพัฒนาทฤษฎีการตีความ (Hermeneutics) และปรัชญาการศึกษาเขาเป็นที่รู้จักดีที่สุดจากผลงานของเขาในหนังสือ "Truth and Method" (Wahrheit und Methode) ซึ่งถือเป็นผลงานสำคัญในด้านการตีความและปรัชญาในศตวรรษที่ 20 ในหนังสือเล่มดังกล่าวเขาได้แสดงถึงทัศนะสำคัญเกี่ยวกับความผิดพลาดอย่างร้ายแรงของการนำระเบียบวิธีการศึกษา (methodology) รวมไปถึงภววิทยา (ontology) และญาณวิทยา (epistemology) ของสำนักปฏิฐานนิยมมาใช้ในการศึกษาและทำความเข้าใจมนุษย์และสังคมมนุษย์ความว่า "ความมีเหตุผล

แห่งตัวเองที่ปรากฏอยู่ในการพัฒนาของมนุษยศาสตร์ในศตวรรษที่ 19 นั้นล้วนสะท้อนให้เห็นถึงการครอบงำของตัวแบบ (Model) แบบวิทยาศาสตร์ธรรมชาติ” (Gadamer. 2004:6 อ้างถึงใน นิติ มณี กาญจน์, 2556) ข้อถกเถียงสำคัญของเขาก็คือวิธีการแบบวิทยาศาสตร์ได้ละเลยประสบการณ์เชิงประวัติศาสตร์ของมนุษย์ไปอย่างสิ้นเชิง (historical experience) ซึ่งโครงสร้างเชิงประวัติศาสตร์เป็นสิ่งที่ผูกติดอยู่กับตัวมนุษย์การทำความเข้าใจในแง่นี้อาจส่งผลให้ขาดความเข้าใจในแง่นี้อาจกล่าวได้ว่าการให้เหตุผลแบบปฏิฐานนิยมได้แบ่งแยกอย่างเด็ดขาดระหว่างตัวมนุษย์ผู้รับรู้กับสิ่งที่ถูกรับรู้สิ่งที่จะศึกษาดำรงอยู่จริงโดยธรรมชาติไม่ผูกติดกับตัวมนุษย์หรือผู้ที่ศึกษามันสรรพสิ่งต่างๆดำรงอยู่อย่างอิสระและความเป็นจริงโดยธรรมชาติจึงไม่ต้องตีความสิ่งๆนั้น

ในทางตรงกันข้าม แกดเดอเมอร์ กลับเสนอว่าการรับรู้และการทำความเข้าใจของมนุษย์นั้น ไม่ได้มีลักษณะเป็นการแยกตัวผู้รับรู้กับสิ่งที่ถูกรับรู้ออกจากกัน อีกทั้งมนุษย์ก็ไม่ได้มีตัวตนที่ว่างเปล่า และเป็นกลางปราศจากอคติตามสมมติฐานของสำนักปฏิฐานนิยมแต่อย่างใด เพื่อที่อธิบายถึงแนวคิดเรื่องการรับรู้หรือการทำความเข้าใจในรูปแบบที่ไม่ได้แบ่งแยกระหว่างตัวผู้รับรู้กับสิ่งที่ถูกรับรู้ แกดเดอเมอร์ ได้ย้อนกลับไปแย้งแนวคิดเรื่องความรู้เชิงศีลธรรม (Phronesis) ของ อริสโตเติล (Aristotle) กล่าวคืออริสโตเติล ได้แยกประเภทของความรู้ออกเป็นสองแบบได้แก่ ความรู้เชิงทฤษฎี (Episteme) เป็นความรู้อันเกิดจากประสบการณ์การรับรู้ของมนุษย์และนำความเข้าใจจากการรับรู้มาสร้างเป็นแนวคิดสากล ซึ่งมีความถูกต้องในเชิงตรรกะความรู้เชิงทฤษฎีนี้สามารถนำมาอธิบายกับเหตุการณ์เฉพาะพิสัยและถ่ายทอดได้ (นิติ มณีกาญจน์, 2556) และความรู้เชิงศีลธรรม (Phronesis) ความรู้ในลักษณะนี้เป็นความรู้ที่ไม่สามารถถ่ายทอดหรือสอนได้ในเชิงหลักการความรู้เชิงศีลธรรมเป็นความรู้ที่เกิดจากการมีประสบการณ์ของแต่ละคนโดยตรงผ่านสัมผัสทั้ง 5 ของร่างกายมนุษย์ที่รับรู้หรือเห็นปรากฏการณ์ใดปรากฏการณ์หนึ่งในฐานะที่มันเป็นแบบนั้นจริงๆ (Cutrofello. 2005:67-73 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556)

อย่างไรก็ตามประเภทของความรู้ที่ อริสโตเติล ได้แยกประเภทของความรู้ขึ้นสำหรับ แกดเดอเมอร์ มีมุมมองที่ว่าความรู้ในสาขาสังคมศาสตร์และมนุษยศาสตร์นั้นใกล้เคียงกับความรู้เชิงศีลธรรมมากกว่าความรู้เชิงทฤษฎีเขาให้เหตุผลว่า “วัตถุในการศึกษาของพวกเขาเป็นมนุษย์และสิ่งที่พวกเขาเรียนรู้นั้นย่อมเกี่ยวกับตัวเขาเองว่าเขาเรียนรู้ตัวเองในฐานะสิ่งที่กำลังกระทำอย่างหนึ่งซึ่งนั้นย่อมไม่ใช่สิ่งที่จะดำรงสภาพแบบเดิมตลอดไปแต่สามารถจะแตกต่างกันไปได้” (Gadamer. 2004:312 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556) ด้วยเหตุนี้ประสบการณ์ของมนุษย์จึงสำคัญในการศึกษาเพราะมนุษย์ไม่สามารถแยกตัวเองจากกระแสประวัติศาสตร์หรือจารีตประเพณีได้มนุษย์จึงตกอยู่ในสถานะแห่งประวัติศาสตร์ (historical being) กล่าวคือตัวตนหรือสำนักของมนุษย์ในขณะนั้นเป็นผลสืบเนื่องมาจากประวัติศาสตร์หรืออดีต

แกดเดอเมอร์ ยังมีมุมมองที่ว่ามนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่เต็มไปด้วยข้อจำกัดและอคติการจะควบคุมมนุษย์ที่กำลังทำการตีความหรือทำความเข้าใจให้ปราศจากอคติในแบบที่วิธีการทาง

วิทยาศาสตร์หรือในแบบของสำนักปฏิฐานนิยมมันจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับแกดเดอเมอร์แล้วเพื่อแก้ไขปัญหาเรื่องอคติของมนุษย์เขาได้สะท้อนให้เห็นข้อเท็จจริงที่ว่ามโนคติที่ชอบธรรม (legitimate prejudices) อยู่ในการตีความ (Gadamer. 2004:278 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556) แกดเดอเมอร์จึงเสนอว่าอคติของผู้ตีความจึงไม่ใช่สิ่งที่จะต้องถูกกำจัด ทั้งนี้เพราะนอกจากอคติจะเป็นสิ่งที่มนุษย์ไม่สามารถกำจัดออกไปได้แล้วอคติกลับจะเป็นสิ่งที่จำเป็นสำหรับการตีความและการทำความเข้าใจ เนื่องจากว่าสถานะของมนุษย์เป็นสถานะแห่งประวัติศาสตร์ (historical being) มนุษย์จึงไม่สามารถลบล้างจารีตทางประวัติศาสตร์ซึ่งมาพร้อมกับอคติที่ได้สร้างตัวตนของมนุษย์ขึ้นมาแต่มนุษย์จะต้องเข้าใจสิ่งต่างๆในฐานะที่เขาเป็นตัวของเขาเช่นนั้น (นิติ มณีกาญจน์, 2556)

อย่างไรก็ตามสำหรับการตีความแล้วสิ่งที่ควรตระหนักนอกเหนือจากมโนคติและข้อจำกัดในตัวมนุษย์เรายังต้องพึงตระหนักอยู่เสมอว่า “แม้แต่ตัวบทเองก็ตกอยู่ภายใต้สถานะแห่งประวัติศาสตร์ที่ถูกส่งต่อมาจากอดีตเช่นเดียวกันกับมนุษย์” กล่าวคือ ตัวบทไม่เพียงส่งผลกระทบต่อความคิดของผู้ตีความหรือผู้อ่านแต่ยังส่งผลกระทบต่อความรู้สึก ความคาดหวัง การรับรู้ จินตนาการ ฯลฯ อีกด้วยและผลกระทบเหล่านี้ก็ถือเป็นส่วนหนึ่งของความหมายตัวบทที่จะต้องนำมาผนวกรวมไว้ด้วยเมื่อเกิดการตีความ ดังนั้นผลกระทบจากตัวบทหรือประวัติศาสตร์ของตัวบทจึงแตกต่างกันไปในแต่ละช่วงของประวัติศาสตร์กล่าวอีกอย่างได้ว่าตัวบทเองก็ไม่ใช่สิ่งที่วางอยู่อย่างสงบนิ่งและมีความหมายที่ตายตัวไม่เปลี่ยนแปลงอยู่อย่างนั้นตลอดกาล (Schroeder. 2005:166 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556)

จากการอธิบายข้างต้นจึงจะเห็นได้ว่ามนุษย์และตัวบทไม่อาจแยกออกจากบริบททางประวัติศาสตร์ที่ได้รับการส่งต่อจากอดีต ถึงแม้ว่ามนุษย์และตัวบทจะมีช่วงเวลาและบริบทที่แตกต่างกัน การทำความเข้าใจตัวบทจึงเป็นเรื่องที่ทำนายเนื่องจากตัวบทเป็นผลของการสร้างสรรค์จากมนุษย์และมีความหมายที่ถ่ายทอดผ่านภาษาซึ่งเป็นสิ่งที่ผูกพันกับความคิดของมนุษย์ แกดเดอเมอร์เสนอว่าภาษาไม่สามารถแยกออกจากตัวบทได้การตีความตัวบทจึงเกี่ยวข้องกับการทำความเข้าใจผ่านภาษาซึ่งตัวบทเองก็เป็นการแสดงออกของมนุษย์ผ่านภาษาเช่นกันดังนั้นการตีความตัวบทจึงเป็นการทำความเข้าใจผ่านประสบการณ์ทางภาษาโดยผู้ตีความต้องมีประสบการณ์กับความหมายของตัวบทและเข้าใจสิ่งที่ถ่ายทอดมาจากประวัติศาสตร์และบริบทของตนเองตามที่ พาล์มเมอร์ (Palmer) (Palmer. 1969:197 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556) กล่าวไว้การตีความจึงถือเป็นการปะทะกันระหว่างประวัติศาสตร์ที่ปรากฏในตัวบทและประวัติศาสตร์ของผู้ตีความโดยมีภาษาเป็นฐานร่วมที่ทำให้ทั้งสองฝ่ายสามารถบรรจบและเข้าใจกันได้

สำหรับการทำความเข้าใจในตัวบทแล้ว แกดเดอเมอร์ อธิบายว่าความเข้าใจของผู้ตีความนั้นเป็นกระบวนการปฏิสัมพันธ์ระหว่างความเข้าใจในตนเองกับตัวบทที่ผู้ตีความปะทะซึ่งเกิดขึ้นภายใน “ขอบฟ้า (Horizon)” ซึ่งมีสองความหมายหลักคือความหมายแรก “ขอบฟ้าของผู้ตีความ” ขอบฟ้าดังกล่าวหมายถึงขอบเขตหรือบริบทของความเข้าใจและประสบการณ์ที่มีอยู่ในแต่ละช่วงเวลาและ

สถานที่โดยชอบพื่อนี้ประกอบด้วยชุดของความรู้, ประสบการณ์, ค่านิยม, และข้อสมมติที่ส่งผลต่อวิธีที่เรามองและเข้าใจโลก ชอบพื่อนี้ของผู้ตีความจะเป็นสิ่งที่กำหนดว่าจะเข้าใจตัวบทอย่างไรซึ่งได้ผสมเข้ากับความคิดของผู้ตีความ ความหมายที่สอง “ชอบพื่อนี้ของตัวบท” หมายถึงบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ตัวบทเกิดขึ้นและถูกสร้างขึ้นชอบพื่อนี้ของตัวบทเป็นสิ่งที่ทำให้เราเข้าใจว่าตัวบทนั้นมีความหมายอย่างไรในช่วงเวลาที่มีมันถูกสร้างสรรค์ขึ้นมา โดยชอบพื่อนี้ดังกล่าวสามารถขยายออกและเปิดกว้างได้ (Gadamer. 2004:301 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556) โดยการที่ผู้ตีความจะเข้าใจความหมายของตัวบทได้นั้นจะต้องเป็นไปโดยการตีความแบบวิภาษ (Dialectical hermeneutics) การตีความแบบวิภาษดังกล่าวสำหรับ แกดเดอเมอร์ มันไม่ได้เป็นกระบวนการรับรู้เพื่อไปสู่สิ่งใดสิ่งหนึ่งที่จริงกว่าหรือเหนือกว่าและไม่ได้เป็นการรับรู้ในแบบที่มีเป้าหมายกำหนดไว้ตายตัวแต่การมีประสบการณ์ดำรงอยู่ในสภาวะการเปิดกว้าง (openness) เพื่อที่จะทำความเข้าใจต่อสิ่งที่ผู้ตีความกำลังรับรู้ในขณะที่กำลังอ่านหรือกำลังทำความเข้าใจในตัวบทแล้ว (Palmer. 1969:195-196 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556)

ตามที่แกดเดอเมอร์เสนอแนวทางการตีความที่เขาแนะนำเสนอนั้นเกี่ยวข้องกับกระบวนการวิภาษซึ่งประกอบไปด้วยการถามตอบระหว่างผู้ตีความและตัวบทการวิภาษในที่นี้หมายถึงการเปิดรับและพิจารณาข้อคิดเห็นและมุมมองที่แตกต่างเพื่อให้ผู้ตีความสามารถลดการยึดถือในความคิดของตนเองเพียงอย่างเดียวและขยายชอบพื่อนี้ของตนออกไปในการตีความตามแนวคิดของ แกดเดอเมอร์ การถามตอบจะสะท้อนถึงความสัมพันธ์ระหว่างผู้ตีความกับตัวบทผู้ตีความจะตั้งคำถามต่อตัวบท ซึ่งในทางกลับกันตัวบทก็จะมีคำถามต่อตัวผู้ตีความด้วย การมีปฏิสัมพันธ์นี้ทำให้เกิดการทบทวนและตระหนักรู้ ซึ่งช่วยให้ผู้ตีความสามารถเปิดรับและยอมรับมุมมองใหม่ๆแม้ว่าจะอาจขัดแย้งกับความคิดของตนเองด้วยเหตุนี้ กระบวนการตีความจึงสามารถมองได้ว่าเป็นการเปิดกว้างและการสื่อสารระหว่างชอบพื่อนี้ของผู้ตีความและชอบพื่อนี้ของตัวบทซึ่งผู้ตีความต้องพร้อมที่จะรับฟังและยอมรับสิ่งนี้อาจจะขัดแย้งกับความเชื่อหรือความเข้าใจเดิมของตนเพื่อให้สามารถบรรลุความเข้าใจที่ลึกซึ้งและครอบคลุมมากขึ้น (Gadamer. 2004:361 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556)

ดังที่กล่าวมาเป็นรูปแบบของการสนทนาเชิงตีความ (Hermeneutical Dialogue) เป็นแนวทางที่เน้นการโต้ตอบระหว่างผู้ตีความและตัวบทซึ่งทั้งสองฝ่ายต่างก็ซึมซับตัวเองลงไปในการตีความที่สืบทอดมา ตัวบทมักจะปรากฏในรูปแบบของงานเขียนที่เป็นรูปธรรมและตายตัวดังนั้น ผู้ตีความจึงต้องพยายามสร้างความสัมพันธ์และสนทนาโต้ตอบกับตัวบทอย่างจริงจังผ่านการตั้งคำถามและการตอบคำถามเพื่อเปิดเผยความหมายที่ซ่อนอยู่ตามแนวคิดของ แกดเดอเมอร์ การทำให้การสนทนาเป็นไปอย่างแท้จริงนั้นขึ้นอยู่กับความตั้งใจ (Will) ของผู้ตีความในการค้นหาความหมายของตัวบทอย่างลึกซึ้งโดยไม่เพียงแต่พยายามยืนยันหรือเพิ่มความเข้าใจในสิ่งที่เขารู้แล้วเท่านั้นการรู้ของผู้ตีความเองยังไม่เข้าใจสิ่งที่เขาต้องการจะเข้าใจจะทำให้ผู้ตีความเปิดใจและมีท่าทีที่พร้อมรับฟังสิ่งใหม่ๆซึ่งเป็นแนวทางที่จะทำให้ผู้ตีความสามารถตั้งคำถามที่แท้จริงและมีความหมาย แกดเดอเมอร์ เน้นว่าแก่นแท้

ของคำถามคือการเปิดกว้างเพื่อให้การสนทนาและการตีความมีความลึกซึ้งและสอดคล้องกับการเปิดรับความรู้ใหม่ๆ และมุมมองที่แตกต่าง (นิตี มณีกาญจน์, 2556)

การตั้งคำถามจึงมีความสำคัญอย่างยิ่งในกระบวนการตีความเพราะคำถามที่ไม่ถูกต้องจะไม่สามารถนำไปสู่คำตอบที่ตรงประเด็นได้เนื่องจากคำตอบจะไม่สอดคล้องกับทิศทางที่คำถามถูกถามออกไปตามที่แกดเดอเมอร์กล่าวไว้ว่า “หากเราต้องการเข้าใจตัวบทเราต้องตั้งคำถามต่อตัวบทตามที่มันได้กล่าวออกมา... เราจะเข้าใจอารมณ์ของตัวบทได้ก็ต่อเมื่อเรามีขอบฟ้าของคำถามตั้งนั้น ความหมายของประโยคในตัวบทจึงสัมพันธ์กับคำถาม” (Gadamer, 2004:363 อ้างถึงใน นิตี มณีกาญจน์, 2556) เพื่อที่จะตั้งคำถามที่ถูกต้องได้ผู้ตีความต้องเข้าไปอยู่ใน “การสนทนาที่แท้จริง” ซึ่ง แกดเดอเมอร์มองว่าการสนทนาที่แท้จริงนั้นแตกต่างจากการโต้เถียง (Argument) โดยการสนทนาที่แท้จริงเป็นกระบวนการที่เน้นการแสวงหาความเข้าใจในตนเองไม่ใช่การโต้แย้งเพื่อทำลายข้อคิดเห็นของฝ่ายตรงข้ามแต่เป็นการทดสอบข้อยืนยันของตนเองภายใต้การนำพาของคำถามตั้งนั้น การสนทนาในแนวทางนี้จึงเป็นการเปิดโอกาสให้ผู้ตีความได้พัฒนาความเข้าใจของตนเองผ่านการตั้งคำถามและการแสวงหาความหมายที่ลึกซึ้งยิ่งขึ้น

ดังนั้นจึงกล่าวได้ว่าผู้ตีความที่ยึดถือแนวทางการทำความเข้าใจตัวบทของแกดเดอเมอร์ย่อมจะ ดำรงอยู่ในสองสถานะได้แก่ หนึ่ง ผู้ตีความในฐานะผู้ถามที่ตั้งคำถามต่อตัวบทที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าและ สอง ผู้ตีความในฐานะผู้ตอบคำถามต่างๆที่ตัวบทได้ถามกับผู้ตีความโดยในสถานะแรก ผู้ตีความ จะต้องมีความกระหายใคร่รู้ต่อความหมายของตัวบทและจะต้องยอมรับว่าตนเองไม่รู้อะไรจริงๆในสิ่งที่อีกฝ่ายกำลังสนทนากับตนอยู่ซึ่งทำที่ดังกล่าวจะทำให้ผู้ตีความสามารถสร้างคำถามที่เปิดกว้างและสามารถเข้าใจความหมายของตัวบทนั้นๆได้มากยิ่งขึ้นส่วนในสถานะหลังผู้ตีความจะต้องพยายามทำให้ตัวบทกลายเป็นคู่สนทนาที่มีชีวิตโดยการ “ฟังเสียง” ของตัวบทที่กำลังถามคำถามกับผู้ตีความเพื่อที่จะให้คำถามเหล่านั้นช่วยขยาย “ขอบฟ้า” ขัดเกลาคความเข้าใจหรือคำตอบของผู้ตีความให้มีความชัดเจนมากยิ่งขึ้น

จากการทบทวนวรรณกรรมแนวคิดการตีความตัวบทของ Hans-Georg Gadamer สามารถกล่าวได้ว่าเมื่อนำมาปรับใช้หรือประยุกต์ใช้กับการตีความหรือการศึกษาในงานวิจัยฉบับนี้ ผู้ตีความที่ปฏิบัติตามแนวทางของแกดเดอเมอร์จะมีสองสถานะหลักคือ สถานะที่หนึ่ง ผู้ตีความในฐานะผู้ถามที่จะต้องตั้งคำถามต่อตัวบทที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าโดยมีความกระหายใคร่รู้และยอมรับว่าตนเองยังไม่เข้าใจสิ่งที่ตัวบทกำลังนำเสนอทำที่นี้จะช่วยให้ผู้ตีความสามารถสร้างคำถามที่เปิดกว้างและเข้าใจความหมายของตัวบทได้มากขึ้น สถานะที่สอง ผู้ตีความในฐานะผู้ตอบคำถามที่ตัวบทถามกลับมาหาผู้ตีความ ในสถานะนี้ผู้ตีความต้องพยายามทำให้ตัวบทเป็นคู่สนทนาที่มีชีวิตโดยการ “ฟังเสียง” ของตัวบทเพื่อรับรู้คำถามที่มันถามกลับมายังผู้ตีความคำถามเหล่านี้จะช่วยขยาย “ขอบฟ้า” ของการเข้าใจและขัดเกลาคความหมายหรือคำตอบของผู้ตีความให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้นเพื่อสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิด

ทฤษฎีที่จะศึกษาภายใต้การศึกษางานเขียนของกรั่มชื่ออย่างครอบคลุมและลุ่มลึก ตลอดจนการนำเสนอ
ข้อค้นพบของความจริงของข้อมูลดั้งเดิมและทำให้เห็นกระบวนการการวิเคราะห์ด้วย

บทที่ 3 วิธีดำเนินงานวิจัย

การศึกษาเรื่อง “ความคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในงานเขียนของ Antonio Gramsci” มีเป้าหมายเพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัมซีและเพื่อทำความเข้าใจความหมายทางการเมือง (Political Meaning) ของกรัมซีโดยมองผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง โดยมุ่งเน้นการศึกษาวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในการวิจัยที่ครบถ้วน สมบูรณ์ผู้วิจัยจึงได้กำหนดแนวทางการศึกษาคือการวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นการค้นคว้าเก็บข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษา โดยมีขั้นตอนในการ ดำเนินงานงานวิจัย ดังต่อไปนี้

- 3.1 คำถามหลักของการวิจัย
- 3.2 ระเบียบวิจัย
- 3.3 การวิเคราะห์/ตีความข้อมูล

3.1 คำถามหลักของงานวิจัย

- 3.1.1 งานเขียนของกรัมซีในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง
- 3.1.2 งานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรัมซีอย่างไรบ้าง

3.2 ระเบียบวิธีวิจัย (Research Methodology)

การศึกษาเรื่อง “ความคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในงานเขียนของ Antonio Gramsci” เป็นงานวิจัยเชิงคุณภาพ (Qualitative research) งานวิจัยฉบับนี้มุ่งเน้นการศึกษาด้วยการใช้วิธีอุปมาน (Inductive approach) และสรุปตีความผลของการศึกษาวิเคราะห์และตั้งเป็นองค์ความรู้เป็นคำอธิบายในเชิงแนวคิดหรือทฤษฎีขึ้นมาจากงานเขียนของกรัมซี การได้มาซึ่งข้อมูลของงานวิจัยดังกล่าวจะได้มาโดยอาศัยการศึกษาจากเอกสาร เพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลในการวิจัยที่ครบถ้วนสมบูรณ์ ผู้วิจัยจึงได้กำหนดแนวทางการศึกษาคือ การวิจัยเอกสาร (Documentary Research) เป็นการค้นคว้าเก็บข้อมูลจากเอกสารทางวิชาการ ตำรา บทความ และงานวิจัยที่มีความเกี่ยวข้องกับประเด็นที่ศึกษาโดยการศึกษาผู้วิจัยจะตีความผ่านเอกสารชั้นต้น (Primary Sources) ที่กรัมซีเป็นผู้เขียนขึ้นได้แก่หนังสือ Selections from Political Writings 1910 – 1920 ซึ่งเป็นหนังสือที่รวบรวมงานเขียนก่อนถูกคุมขังของกรัมซี ในระหว่างปี ค.ศ. 1910-1920 ภายใต้หัวข้อ Towards the Communist Party ประกอบไปด้วยบทความงานเขียนของกรัมซี 19 ชิ้น (หนังสือดังกล่าวเป็นการรวบรวมเนื้อหา

จากหนังสือพิมพ์หัวก้าวหน้าของอิตาลีที่ชื่อ L'Ordine Nuovo หนังสือพิมพ์ดังกล่าวกริมซีได้นำเสนอแนวคิดและทฤษฎีหลายประการ) โดยบทความที่อยู่ภายใต้หัวข้อดังกล่าวถูกนำเสนอโดยการแปลเลือกและเรียบเรียงใหม่ออกมาเป็นรูปแบบของหัวข้อหรือบทในหนังสือโดย Quintin Hoare เป็นผู้เลือกและเรียบเรียงเนื้อหา John Mathews เป็นผู้แปลจากภาษาอิตาลีสู่ภาษาอังกฤษ เอกสารดังกล่าวยังเป็นประโยชน์ต่อผู้วิจัยเพื่อตอบคำถามหลักของงานวิจัยในข้อที่ 1 งานเขียนของกริมซีในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Political Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง 2 งานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกริมซีอย่างไรบ้าง จึงต้องมุ่งเน้นการวิเคราะห์โดยการตีความหมายและให้ความสำคัญกับตัวบทอย่างละเอียดเพื่อเนื้อหาที่ครอบคลุม ครบถ้วน สมบูรณ์

นอกจากนี้งานวิจัยนี้ใช้ข้อมูลจากเอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) มาเป็นส่วนเสริมประกอบการวิเคราะห์และเพื่อใช้เป็นส่วนเสริมของคำอธิบายแนวคิดที่เคยถูกวิเคราะห์ตีความไว้แล้ว ซึ่งแนวคิดทฤษฎีที่สำคัญบางประการอาจปรากฏในเนื้อหาของงานเขียนในหัวข้อ Towards the Communist Party และมีส่วนเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับคำถามหลักของงานวิจัย จากข้อมูลหลายแหล่งด้วยกันได้แก่ ตำราภาษาอังกฤษ บทความในหนังสือและวารสารภาษาอังกฤษที่สามารถสืบค้นได้จากฐานข้อมูล ออนไลน์ที่สำคัญ อาทิ JSTOR และ Thai Journals Online (Thaijo)

3.2.1 เกณฑ์ในการคัดเลือกเอกสาร

ผู้วิจัยได้กำหนดเกณฑ์ในการคัดเลือกเอกสารประกอบด้วย 1) เกณฑ์ด้านเนื้อหาซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัย, 2) เกณฑ์ด้านความน่าเชื่อถือของเอกสาร ซึ่งเอกสารจะต้องมาจากแหล่งข้อมูลที่เชื่อถือได้ อาทิเช่น วารสาร บทความ งานวิจัย วิทยานิพนธ์ รวมถึงฐานข้อมูลอิเล็กทรอนิกส์และเว็บไซต์ต่างๆที่เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ของการวิจัยเป็นต้นและ 3) เกณฑ์ด้านประโยชน์ต่อการวิจัย (กาสิก เตชะชั้นหมาก, 2553, น. 49)

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้หยิบยืมข้อเสนอของ จอห์น สกอตต์ (John Schott) (1990;2006) ซึ่งมีความสำคัญต่อการวิจัยทางสังคมศาสตร์ทั้งหมด 3 ประการอันได้แก่

ประการแรก หลักความจริง (Authenticity) กล่าวคือเอกสารชั้นต้นที่ผู้วิจัยได้คัดเลือกมาเพื่อศึกษาวิเคราะห์ตีความงานเขียนดังกล่าวที่กริมซีได้เขียนขึ้นมาในช่วงเวลาที่คาดว่าจะเกี่ยวข้องกับงานเขียนในหัวข้อ Towards the Communist Party ค.ศ. 1910-1920 ซึ่งสอดคล้องกับสิ่งที่ สกอตต์ นำเสนอคือความเป็นเอกสารที่แท้จริง (Original) ซึ่งเห็นได้ว่าข้อมูลในเอกสารดังกล่าวสอดคล้องกับเวลาในสมัยของกริมซีที่เขียนเกี่ยวกับประเด็นของหัวข้อ Towards the Communist Party เมื่อพิจารณาจากช่วงปีคริสต์ศักราชท้ายเอกสาร

ประการที่สอง การเป็นตัวแทนของเอกสาร (Representativeness) กล่าวคือในการคัดเลือกเอกสารของผู้วิจัยจำเป็นต้องพิจารณาเอกสารดังกล่าวว่ามีความเป็นตัวแทนหรือไม่หรือเอกสารดังกล่าวสามารถใช้แทนที่เอกสารประเภทเดียวกันได้หรือไม่ (John Schott, 1990;2006 อ้าง

ถึงใน อภา วรรณฉวี, 2564) สำหรับเอกสารชั้นต้นที่ผู้วิจัยได้หยิบยกขึ้นมาใช้ในศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ อย่างไรก็ตามเอกสารชั้นต้นที่ผู้วิจัยได้นำเสนอไปดังกล่าวเป็นการนำเสนอเอกสารชั้นต้นของกริมซีในฉบับภาษาอังกฤษซึ่งถือเป็นภาษาที่แตกต่างจาก อันโตนิโอ กริมซี ซึ่งถือว่าเป็นชาวอิตาลีซึ่งใช้ภาษาอิตาลีมาแต่กำเนิดทั้งนี้ด้วยข้อจำกัดบางประการของผู้วิจัยไม่ว่าจะเป็นปัจจัยด้านทรัพยากรปัจจัยด้านเวลา ผู้วิจัยจึงเลือกศึกษาตามข้อเสนอประการที่สองของ สกอตต์ คือการเป็นตัวทวนอย่างไรก็ตามแม้เอกสารดังกล่าวจะเป็นเอกสารชั้นต้นของกริมซีในรูปแบบภาษาอังกฤษแต่ถึงอย่างนั้นเอกสารดังกล่าวก็ไม่ได้ถูกตีความโดยนักคิดท่านอื่นๆหากแต่เพียงเป็นการแปลเอกสารชั้นต้นฉบับภาษาอิตาลีสู่ฉบับภาษาอังกฤษด้วยเหตุนี้เอกสารชั้นต้นที่ผู้วิจัยหยิบยกมาดังกล่าวจึงมีความสามารถในการเป็นเอกสารที่ทดแทนและสื่อความหมายของกริมซีได้เช่นกัน

ประการสุดท้าย ความหมาย (Meaning) กล่าวคือเอกสารต้องมีความเข้าใจง่ายและ ผู้วิจัยจะต้องพิจารณาเอกสารในเบื้องต้นอย่างคร่าวๆว่าเอกสารที่เลือกมาจะสร้างความหมายอย่างมีนัยสำคัญให้กับการวิจัยหรือไม่ (John Schott, 1990; 2006 อ้างถึงใน อภา วรรณฉวี, 2564) จากข้อเสนอของ สกอตต์ ในส่วนนี้ผู้วิจัยจะใช้หลักความหมายเพื่อคัดเลือกเอกสารชั้นรอง (Secondary Sources) มาเป็นส่วนเสริมประกอบการวิเคราะห์และเพื่อใช้เป็นส่วนเสริมของคำอธิบายแนวคิดที่เคยถูกวิเคราะห์ตีความไว้แล้วซึ่งแนวคิดทฤษฎีที่สำคัญบางประการอาจปรากฏในเนื้อหาของงานเขียนในหัวข้อ Towards the Communist Party และมีส่วนเกี่ยวข้องเชื่อมโยงกับคำถามหลักของงานวิจัย

3.2.2 ความน่าเชื่อถือของข้อมูล

สิ่งที่น่าเชื่อถืออย่างกว้างขวางในการทำวิจัยเชิงคุณภาพก็คือ ประเด็นของความน่าเชื่อถือและความถูกต้อง (Reliability and Validity) ความน่าเชื่อถือในการวิจัยเชิงคุณภาพและภายใต้ข้อถกเถียงดังกล่าวพึงกระทำได้แต่เพียงตระหนักว่าต้องทำวิจัยอย่างมีประสิทธิภาพ เพื่อจะสนองตอบข้อโต้แย้งว่าการศึกษามิสามารถจะศึกษาใหม่แล้วให้ผลข้อสรุปเช่นเดิม (Holstein, & Gubrium, 1997, quoted in Lewis, & Ritchie, 2003, p. 270)

ดังนั้นแนวคิดที่จะค้นหาความน่าเชื่อถือ (Reliability) ในการวิจัยเชิงคุณภาพจึงมักได้รับการหลีกเลี่ยงโดยการใช้คำว่าความน่าเชื่อถือ (Credibility) แทน (Lewis, & Ritchie, 2003, p. 271) ซึ่งผู้วิจัยต้องแสดงให้เห็นถึงคุณภาพของการทำงานวิจัยโดยความน่าเชื่อถือของการวิจัยจะขึ้นอยู่กับการปรากฏซ้ำๆของข้อมูลดั้งเดิมและวิถีทางที่ข้อมูลเหล่านั้นจะถูกตีความวิธีการปฏิบัติที่ดีที่มีความครอบคลุมต่อเนื้อหาของงานวิจัยกับการบรรลุความน่าเชื่อถือโดยการทำวิจัยซ้ำๆเพื่อแสดงถึงการตอกย้ำและยืนยันถึงความน่าเชื่อถือของข้อค้นพบนั้นอีกทั้งข้อค้นพบต่างๆที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาก็จะต้องสอดคล้องกับการสะท้อนภาพในแง่ของกระบวนการที่ได้มาซึ่งชุดของข้อสรุปที่แสดงต่อผู้อ่านงานวิจัย (Scale, 1999, quoted in Lewis, & Ritchie, 2003, p. 277)

สำหรับประเด็นความถูกต้อง (Validity) นั้นจะขึ้นอยู่กับสิ่งที่นักวิจัยให้ความตระหนักว่าการศึกษานั้นๆได้สะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดทฤษฎีที่จะศึกษาภายใต้การศึกษางานเขียนของกริมซี

อย่างครอบคลุมและลุ่มลึกตลอดจนการนำเสนอข้อค้นพบของความจริงของข้อมูลดั้งเดิมและทำให้เห็นกระบวนการการวิเคราะห์ด้วย

ดังนั้นการศึกษาคำนี้ผู้วิจัยพึงตระหนักแล้วว่าต้องพยายามมุ่งสู่ความน่าเชื่อถือ (Credibility) และใช้จุดแข็งของระเบียบวิธีวิจัยเชิงคุณภาพในการวิเคราะห์ตีความและให้ความสำคัญกับตัวบทอย่างละเอียดเพื่อให้ผลการศึกษาสะท้อนแนวคิดทฤษฎีที่เกิดขึ้นจากงานเขียนภายใต้หัวข้อ Towards the Communist Party ของกรีมซึ่งได้อย่างถูกต้องและน่าเชื่อถือมากที่สุด

3.3 แนวทางการวิเคราะห์/ตีความข้อมูล

งานวิจัยฉบับนี้เป็นงานวิจัยที่มุ่งแสวงหา “ความหมายที่ซ่อนอยู่ (Hidden Meanings)” (Rohmann.2000:174 อ้างถึงใน นิติ มณีกาญจน์, 2556) ในตัวบท (Texts) ซึ่งมีสมมติฐานเบื้องต้นของการตีความว่าความหมายที่แท้จริงของตัวบทและเจตนาของผู้แต่งตัวบทเป็นสิ่งที่มียุ่จริงและผู้ตีความก็สามารถทำความเข้าใจในความหมายนั้นได้โดยมีเงื่อนไขว่าตัวบทจะต้องถูกทำความเข้าใจภายใต้บริบทของมันเอง ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้ผู้ตีความสามารถเข้าใจความหมายของตัวบทได้ก็เพราะทั้งตัวผู้ตีความและความหมายที่แฝงอยู่ในตัวบทต่างก็ตั้งอยู่บนฐานของความมีเหตุผลด้วยสมมติฐานดังกล่าวปรากฏอย่างชัดเจนในแนวทางการตีความแบบ Hermeneutic หรือ วิธีการตีความตามแนวทางอรรถปริวรรตศาสตร์ (Hermeneutics Approach) ผู้วิจัยจึงได้หยิบยกข้อเสนอของ ฮันส์ แกดเดอเมอร์ (Hans-Georg Gadamer) ซึ่งสอดคล้องกับวัตถุประสงค์ของงานวิจัยมากที่สุดเพื่อนำมาเป็นแนวทางในการตีความงานเขียนของกรีมซึ่งเนื่องด้วยข้อเสนอของ แกดเดอเมอร์ ที่เชื่อว่าการตีความที่ดีคือการเปิดใจรับรู้และพร้อมที่จะเปลี่ยนแปลงความเข้าใจของตนเองตามกรอบความรู้ใหม่ที่ได้รับจากการตีความซึ่งเป็นลักษณะของ "การสนทนา" ที่ผู้ตีความจะต้องตั้งคำถามและสร้างบทสนทนาดกับตัวบท การตั้งคำถามกับตัวบทควรเป็นไปอย่างเปิดกว้าง ยอมปรับความเข้าใจเดิมที่ตนยึดถือไว้และไม่ผูกขาดความถูกต้องในการตีความ เนื่องจากไม่มีการตีความใดที่ถูกต้องตลอดกาลเป็นสำคัญดังนั้นความหมายของตัวบทจึงไม่ได้เป็นสิ่งที่คงที่แต่เป็นสิ่งที่ผู้อ่านสร้างสรรค์ความหมายขึ้นมาใหม่เสมอในทุกครั้งที่ทำการตีความร่วมกันระหว่างผู้อ่านและตัวบท ซึ่งสอดคล้องกับการที่กรีมซึ่งถึงแก่กรรมเมื่อ 27 เมษายน ค.ศ. 1937 หรือเมื่อ 87 ปีที่แล้ว (นับจากวันที่เริ่มทำการศึกษา) การสนทนาหรือการสัมผัสกับกรีมซึ่งนั้นจึงเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ที่จะเข้าใจถึงเจตนาหรือความรู้สึกของเขาได้อย่างแท้จริง ผู้วิจัยจึงเลือกตีความจากความจริง (ตัวบท) ซึ่งเป็นสิ่งที่มียู่หรือเป็นอยู่อย่างไม่มีวันเปลี่ยนแปลงจากเอกสารชั้นต้น (โปรดดูที่ขอบเขตของการศึกษา) ที่ผู้วิจัยได้หยิบยกขึ้นมาใช้ในการศึกษาคำนี้เป็นหลักเพื่อให้ได้ความหมายที่ชัดเจนและแน่นอนกว่าโดยการตีความนั้นจะขึ้นอยู่กับกรอบความรู้หรือขอบฟ้า (Horizon) ของผู้อ่านที่แตกต่างกันและประสบการณ์ของผู้อ่านในขณะที่ทำการตีความและกรอบความรู้ของตัวบทที่ตัวบทมอบให้ผู้อ่านซึ่งส่งผลต่อการตีความในแต่ละครั้ง ความหมายที่ผู้อ่านได้รับจากการตีความตัวบทจึงไม่เคยเป็นสิ่งที่คงที่แต่มันจะเปลี่ยนแปลงไปตามบริบทและวัตถุประสงค์หรือ

เป้าหมาย (Purpose) ของผู้ตีความเองในขณะที่ความซึ่งเป้าหมาย (Purpose) ของผู้ตีความจะดำเนินไปตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยในครั้งนี้

สำหรับแนวทางการตีความตัวบทตามข้อเสนอของ แกตเดอเมอร์ (โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2) นำมาปรับใช้กับการตีความตัวบทที่มีเป้าหมายสร้างคำอธิบายเกี่ยวกับแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรั่มซีและแนวคิดมาร์กซ์ในแบบของกรั่มซีเพื่อให้เป็นประโยชน์ต่องานวิจัยอย่างสูงที่สุด ผู้วิจัยจึงได้นำแนวคิดทฤษฎีการตีความตัวบทตามทัศนะของ แกตเดอเมอร์ มาประยุกต์ใช้กับงานวิจัยฉบับนี้เพื่อสอดคล้องต่อวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 1 เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรั่มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และวัตถุประสงค์ของการวิจัยข้อที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรั่มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) โดยอาศัยหลักการสำคัญของแนวคิดทฤษฎีการตีความตามทัศนะของ แกตเดอเมอร์ (โปรดดูรายละเอียดเพิ่มเติมในบทที่ 2) เป็นแนวทางหลักในการตีความข้อความต่างๆ ฉะนั้นตลอดกระบวนการตีความข้อความต่างๆ ผู้วิจัยที่ตีความตามแนวปฏิบัติด้วยแนวทางของแกตเดอเมอร์จะมีสองสถานะหลักคือ สถานะที่หนึ่ง ผู้ตีความในฐานะผู้ถาม ที่จะต้องตั้งคำถามต่อตัวบทที่ปรากฏอยู่ตรงหน้าโดยมีความกระหายใคร่รู้และยอมรับว่าตนเองยังไม่เข้าใจสิ่งที่ตัวบทกำลังนำเสนอ ท่าทีนี้จะช่วยให้ผู้ตีความสามารถสร้างคำถามที่เปิดกว้างและเข้าใจความหมายของตัวบทได้มากขึ้น สถานะที่สอง ผู้ตีความในฐานะผู้ตอบคำถาม ที่ตัวบทถามกลับมาหาผู้ตีความ ในสถานะนี้ผู้ตีความต้องพยายามทำให้ตัวบทเป็นคู่สนทนาที่มีชีวิตโดยการ “ฟังเสียง” ของตัวบทเพื่อรับรู้คำถามที่มันถามกลับมายังผู้ตีความคำถามเหล่านี้จะช่วยขยาย “ขอบฟ้า” ของการเข้าใจและชัดเจนในความหมายหรือคำตอบของผู้ตีความให้มีความชัดเจนยิ่งขึ้น โดยสรุปแล้วการนำแนวคิดทฤษฎีการตีความตัวบทตามทัศนะของ อันส์ แกตเดอเมอร์ นำมาประยุกต์ใช้กับการตีความในงานวิจัยครั้งนี้จะเป็นแนวทางที่ช่วยให้สามารถตีความเพื่อสร้างคำอธิบายเกี่ยวกับ “พรรคคอมมิวนิสต์” และ “แนวคิดมาร์กซ์” ในแบบของกรั่มซีได้อย่างลุ่มลึกและครอบคลุมถึงเนื้อหาได้มากยิ่งขึ้น

บทที่ 4

ภูมิหลังความคิดและบริบทของอิตาลีสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์

บทที่ 4 ว่าด้วยภูมิหลังความคิดและบริบทของอิตาลีสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ โดยผู้วิจัย จะนำเสนอถึงวิธีการศึกษาอันเป็นส่วนหนึ่งของการวิเคราะห์ตีความด้วยแนวคิดการตีความตัวของ Hans-Georg Gadamer ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ทั้งในบทที่ 2 และบทที่ 3 ของงานวิจัยฉบับนี้ด้วยวิธีการดังกล่าวจึงจะปฏิเสธไม่ได้ที่ผู้วิจัยจะไม่เอ่ย กล่าว ศึกษา พรรณนา ถึง ภูมิหลังความคิดและบริบทของอิตาลีสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ทั้งก่อนและในช่วงระหว่างที่งานเขียนของग्रॅมสกีได้ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมาเพื่อเป็นการทำความเข้าใจสิ่งที่เรียกว่า “ขอบฟ้า (Horizon)” ในความหมายที่ 2 คือ “ขอบฟ้าของตัวบท” หมายถึงบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ตัวบทเกิดขึ้นและถูกสร้างขึ้น ขอบฟ้าของตัวบทเป็นสิ่งที่ทำให้เราเข้าใจว่าตัวบทนั้นมีความหมายอย่างไรในช่วงเวลาที่มันถูกสร้างสรรค์ขึ้นมา

อย่างไรก็ตามสิ่งที่ผู้วิจัยจะนำเสนอในส่วนต่อเป็นนี้ผู้วิจัยได้หยิบยกงานเขียนใน L'Ordine Nuovo ของग्रॅมสกีที่ผู้วิจัยได้หยิบยกขึ้นมาใช้ในการ เอ่ย กล่าว ศึกษา พรรณนา ในบทนี้นั้นมีความหมายอย่างมีนัยยะสำคัญกับวัตถุประสงค์และคำถามของงานวิจัย/การศึกษาครั้งนี้ ดังนั้นงานเขียนที่ถูกหยิบยกขึ้นมาเพื่ออธิบายแนวคิดหรือบริบทของตัวบทในแต่ละช่วงของบทนี้นั้นผู้วิจัยได้พิจารณาไตร่ตรองเป็นอย่างดีถี่ถ้วนแล้วว่าจะต้องทำให้การตีความเกี่ยวกับคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ของग्रॅมสกีได้ถูกตีความออกมาอย่างถูกต้องและเหมาะสมอย่างมากที่สุดโดยต้องสอดคล้องกับแนวทางการตีความ/วิเคราะห์ข้อมูลตามแนวทางการตีความตามแนวทางอรรถปริวรรตศาสตร์ตามข้อเสนอของ ฮันส์ แกดเดอเมอร์ ที่ถูกนำมาปรับใช้กับการศึกษา/วิจัยตัวบทในครั้งนี้ดังนั้นเอกสารชั้นรองต่างๆที่จะถูกหยิบยกขึ้นมาใช้ในบทวิเคราะห์นี้มีจุดประสงค์เพื่อขยายเส้นขอบฟ้าของตัวบทในการทำความเข้าใจบริบททางประวัติศาสตร์และวัฒนธรรมที่ตัวบทเกิดขึ้นและถูกสร้างขึ้นให้มีความเข้าใจได้มากยิ่งขึ้นจากงานเขียนของग्रॅมสกี

ดังนั้นเพื่อเป็นการทำความเข้าใจสิ่งที่เรียกว่า “ขอบฟ้า (Horizon)” ในความหมายที่ 2 ดังกล่าวในบทนี้ผู้วิจัยจึงได้แบ่งออกเป็น 3 ส่วนด้วยกันได้แก่ 1.ชีวิตในวัยเด็กและจุดเริ่มต้นของแนวคิดทางปรัชญาของग्रॅมสกี เพื่อเป็นการทำความเข้าใจชีวิตในวัยเด็กและจุดเริ่มต้นของแนวคิดทางปรัชญาของग्रॅมสกี รวมไปถึงการเข้ามาอิทธิพลของแนวคิดมาร์กซ์ที่มีต่อग्रॅมสกีอย่างคร่าวๆ 2.บริบทของอิตาลี ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 เพื่อทำความเข้าใจบริบทของอิตาลีในช่วงยุค 1910s-1920s ซึ่งเป็นช่วงเวลาเดียวกันกับงานเขียนของग्रॅมสกีที่ผู้วิจัยได้ทำการศึกษาตีความอย่างคร่าวๆ 3.สู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ เพื่อเป็นการทำความเข้าใจถึงสาเหตุของการจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ของग्रॅมสกี

4.1 ชีวิตในวัยเด็กและจุดเริ่มต้นของแนวคิดทางปรัชญาของกรัมซี

ก่อนอื่นผู้วิจัยขอเกริ่นถึง อันโตนิโอ ฟรานเชสโก กรัมซี (Antonio Gramsci หรือ Antonio Francesco Gramsci) หรือที่เรียกกันโดยทั่วไปว่า “กรัมซี” เขาเป็นหนึ่งในนักทฤษฎีสายมาร์กซิสต์ที่มีอิทธิพลมากที่สุดในศตวรรษที่ 20 ในฐานะที่ผู้วิจัยเป็นนักศึกษารัฐศาสตร์เรามักรู้จักเขากันดีในเรื่องที่กรัมซีนั้นเขาเป็นผู้พัฒนาแนวคิดเรื่อง Cultural Hegemony ซึ่งเป็นการขยายแนวคิดมาร์กซิสต์ (Superstructure) ให้ครอบคลุมถึงอุดมการณ์ วัฒนธรรม และการเมือง นอกเหนือจากเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดนอกเหนือจากนี้อย่างที่ทราบกันดีว่าแนวคิดของกรัมซีซึ่งมีรากฐานมาจาก Karl Marx และ Friedrich Engels แต่อย่างไรก็ตามกรัมซียังได้รับอิทธิพลที่ส่งผลต่อแนวคิดทางปรัชญาเพิ่มเติมจากประสบการณ์ชีวิตของเขาเองรวมถึงบริบททางสังคมและการเมืองของอิตาลีในช่วงต้นศตวรรษที่ 20 โดยในส่วนนี้จะนำเสนอถึงพัฒนาการ/ภูมิหลังแห่งความคิด ของกรัมซีในแนวคิดมาร์กซิสต์เกิดขึ้นได้อย่างไร โดยเน้นไปที่ช่วงเวลาต่างๆในชีวิตของเขาและปัจจัยที่อาจจะหรือมีอิทธิพลต่อแนวคิดของเขา

อันโตนิโอ กรัมซี เกิดเมื่อวันที่ 22 มกราคม ค.ศ. 1891 ที่เมืองอาเลส (Ales) เกาะซาร์ดิเนีย (Sardinia) ตั้งอยู่ในเมซโซจิออร์โน (Mezzogiorno) ซึ่งเป็นพื้นที่ห่างไกลและยากจนทางตอนใต้ของอิตาลี อันมีภูมิประเทศที่แห้งแล้ง มีความยากจนข้นแค้นและมีลำดับชั้นทางสังคมที่เปราะบาง กรัมซีเป็นบุตรคนที่ 5 จากพี่น้อง 7 คนของจูเซปปินา (Giuseppina) กรัมซี ใช้ชีวิตวัยเด็กใกล้กับเมืองคัลยารี (Cagliari) ซึ่งครอบครัวของเขาได้ย้ายไปอยู่ที่นั่นในปี 1897 เมื่อยังเป็นทารกเขาป่วยเป็นโรคพ็อตต์ (Pott's Disease) ซึ่งเป็นวัณโรคที่กระดูกสันหลังซึ่งไม่ได้รับการรักษาอย่างเหมาะสม (บ้างก็ว่ากรัมซีตอน 4 ขวบได้ตกลงจากอ้อมแขนของสาวใช้และได้รับบาดเจ็บที่กระดูกสันหลัง) (Sassoon, 1982, p.150) และส่งผลให้กรัมซีเติบโตขึ้นมาโดยมีหลังที่ค่อมกรัมซีจึงต้องประสบปัญหาสุขภาพบ่อยครั้งตลอดชีวิตที่เหลือ

และในหลายๆครั้งประสบการณ์ในวัยเด็กของกรัมซีก็มีส่วนสำคัญต่อมุมมองทางสังคมและการเมืองของเขาอย่างเช่นจากเหตุการณ์ที่พ่อของกรัมซีซึ่งเป็นข้าราชการท้องถิ่นได้ถูกพักงานในปี 1898 ด้วยข้อกล่าวหาทุจริตที่มีแรงจูงใจทางการเมือง (สนับสนุนผู้สมัครฝ่ายค้านในการเลือกตั้งท้องถิ่น) และต่อมาถูกตัดสินจำคุกห้าปีเหตุการณ์นี้ทำให้ครอบครัวของกรัมซีต้องประสบความยากลำบากอย่างแสนสาหัสหลายปี ซึ่งต่อมาได้ย้ายไปที่เมืองกิลาร์ซา (Ghilarza) ในปี 1903 ขณะนั้นกรัมซีซึ่งได้ถูกรู้จักกันในชื่อ "นินโน" (Nino) ถึงกับพักการเรียนเพื่อเลี้ยงดูครอบครัวโดยทำงานในสำนักงานที่คืนเมื่อกลับมาเรียนอีกครั้งสองปีต่อมาหลังจากที่พ่อของกรัมซีได้รับการปล่อยตัวชีวิตของกรัมซีก็ก้าวหน้าไปได้ด้วยดีลักษณะนิสัยของกรัมซีในช่วงเวลานั้นเขามักเป็นคนเก็บตัวแต่เป็นนักอ่านที่เข้าขั้นคำว่าหนอนหนังสือที่มีความตั้งใจแน่วแน่และในต่อมากกรัมซีได้เข้าเรียนมัธยมปลายที่เมืองคัลยารี (Cagliari) ซึ่งกรัมซีได้อาศัยอยู่กับเจนนารอ (Gennaro) ผู้ซึ่งเป็นพี่ชายของเขาเองในขณะนั้นเองเจนนารอได้เริ่มแนะนำให้กรัมซีได้รู้จักกับวรรณกรรมสังคมนิยมและในช่วงดังกล่าวที่กรัมซีได้เริ่มอ่าน

ผลงานที่คาดว่าเป็นจุดเริ่มต้นของแนวคิดทางปรัชญาจากนักปรัชญาอิตาลีและอื่นๆเช่น เบนเนดีโต โกรเซ่ (Benedetto Croce) จีโวานนี เจนติเล่ (Giovanni Gentile) เกตาโน ซัลเวมินี (Gaetano Salvemini) จูเซปเป เปรซโซลินี (Giuseppe Prezzolini) รวมถึงคาร์ล มาร์กซ์ (Karl Marx)

รูปภาพที่ 1 : Antonio Francesco Gramsci

แหล่งที่มา : <https://jacobin.com/2020/01/birthday-antonio-gramsci-fascism-italy-communism>

จากจุดเริ่มต้นในการอ่านหนังสือของกรัสมชีซึ่งมีอิทธิพลอย่างยิ่งกับการสร้างความรู้สึกร่วมกันเกี่ยวกับข้อบกพร่องของรัฐ “เสรีนิยม” นับตั้งแต่มีการรวมตัวกันในศตวรรษที่ 19 โดยเฉพาะอย่างยิ่งนโยบายคุ้มครองการค้าในอิตาลีซึ่งส่งผลให้ภาคใต้ซึ่งเป็นภูมิภาคที่เป็นบ้านเกิดของกรัสมชีนั้นได้มีการพัฒนาทางวัฒนธรรมและเศรษฐกิจที่ล่าช้า (Davidson, 1977) นั่นจึงทำให้ตัวกรัสมชีได้ตระหนักถึงปัญหาความไม่เท่าเทียมกันทางสังคมและอำนาจของรัฐที่มีต่อประชาชนแต่อย่างไรก็ตามเรื่องราวดังกล่าวนั้นก็ยังไม่เป็นเรื่องที่แน่ชัดนักเพราะความเชื่อของผู้คนจำนวนหนึ่งเองก็เชื่อว่ากรัสมชีนั้นมีความคิดที่เป็นคอมมิวนิสต์มาตั้งแต่แรก เนื่องจากที่ผู้วิจัยได้พบเจอในต่อไปนี้คือ

ในช่วงปี 1911 กรัสมชีได้รับเงินรายเดือนเพื่อสนับสนุนการศึกษาที่วิทยาลัยคาร์โล อัลแบร์โต (Carlo Alberto College) ในมหาวิทยาลัยตูริน (University of Turin) แห่งเมืองตูริน (Turin) ในแคว้นพิดมอนด์ (Piedmont) ซึ่งเป็นแคว้นทางทิศตะวันตกเฉียงเหนือของประเทศอิตาลีในช่วงที่กรัสมชี

ได้อาศัยและศึกษาอยู่ภายในเมืองตูรินนี้เองในช่วงเวลาดังกล่าวเมืองตูรินเป็นเมืองอุตสาหกรรมชั้นสูงมีโรงงานรถยนต์อย่างบริษัท FIAT (ออกเสียงว่า “ฟี-อาท” แต่ที่น่าสนใจยิ่งกว่าคือตัวย่อที่อยู่เบื้องหลังชื่อแบรนด์ FIAT จะสะกดด้วยตัวพิมพ์ใหญ่ทั้งหมดเนื่องจากเป็นตัวย่อ ดังนั้น FIAT จึงย่อมาจาก *Fabbrica Italiana Automobili Torino* ในภาษาอังกฤษจะแปลว่า *Factory Italy Automotive Turin* เมื่อแปลเป็นภาษาไทยจะแปลว่า โรงงานรถยนต์อิตาลีเมืองตูริน) ก่อตั้งขึ้นในปี 1900 โรงงาน FIAT แห่งแรกได้เปิดดำเนินการในเมืองตูรินซึ่งเป็นเมืองทางตอนเหนือของอิตาลีที่รู้จักกันในฐานะศูนย์กลางธุรกิจและวัฒนธรรมแม้ว่าในอดีตจะรู้จักกันในฐานะศูนย์กลางทางการเมืองก็ตาม แม้กระทั่งในปัจจุบันเมืองตูรินยังคงเป็นผู้ผลิตรถยนต์ยี่ห้อ FIAT รุ่นล่าสุดอย่างที่เคยมีมาในอดีต แต่อย่างไรก็ตามบริษัทดังกล่าวในช่วงเวลาที่กรีมซีได้อาศัยและศึกษาอยู่ภายในเมืองตูริน บริษัท FIAT ถือว่าเป็นบริษัทศูนย์กลางในการเชื่อมโยงกับวัฒนธรรมทวีปยุโรป (fiat, 2022) แต่ในเวลาเดียวกันที่กรีมซีต้องประสบปัญหาเกิดความทุกข์ทนกับการดำรงชีวิตที่ไม่มั่นคงด้วยฐานะที่ยากจนจึงทำให้ส่งผลต่อการเรียนการศึกษาของกรีมซีต้องหยุดชะงักบ่อยครั้งเนื่องจากความยากจน ความเหนื่อยล้าทางจิตใจและปัญหาสุขภาพ ช่วงแรกของชีวิตในมหาวิทยาลัยของกรีมซี กรีมซีได้ศึกษาเกี่ยวกับภาษาศาสตร์และทำงานภายใต้การชี้นำของศาสตราจารย์ มัตเตโอ บาร์โตลี (Matteo Bartoli) นักสังคมวิทยาภายในมหาวิทยาลัยที่กรีมซีทำการศึกษด้วยความชื่นชอบและหลงใหลในภาษาถิ่นชาร์ดิเนียของกรีมซี ซึ่งในขณะนั้นบาร์โตลีมีความเชื่ออย่างยิ่งว่ากรีมซีจะกลายเป็นนักภาษาศาสตร์ในการศึกษาด้านมนุษยศาสตร์ ในช่วงแรกของชีวิตมหาลัยของกรีมซีก็คือการฝึกฝนเป็นครูในมหาวิทยาลัย (Ives ,2004 ,pp. 41-45) อีกทั้งในช่วงที่กรีมซีได้อาศัยอยู่ในเมืองตูรินนี้เองในช่วงปีแรกกรีมซีมีโลกทัศน์ที่สำคัญอยู่ที่การมองเห็นปัญหาการขูดรีดเอารัดเอาเปรียบ (Exploitation) จากบ้านเกิดของเขาที่ชาร์ดิเนียร์ ซึ่งอาจเป็นจุดเริ่มต้นของชีวิตทางปรัชญาของกรีมซีด้วยการเป็นนักภูมิภาคนิยมและนักทฤษฎีแบ่งแยก (Regionalist and Separatist) มากกว่าการเป็นนักสังคมนิยมและนักคิดแบบมาร์กซิสต์

แม้ยังมีข้อถกเถียงอยู่บ้างแต่ก็เป็นที่ยอมรับกันเสียส่วนใหญ่ว่าในช่วงเวลาขณะนั้น ณ เมืองตูริน ว่ากันว่าผู้ที่ชักจูงนำพากรีมซีให้ได้รู้จักกับลัทธิสังคมนิยมคือ อันเจโล ทาสกา (Angelo Tasca) ซึ่งในขณะนั้นเป็นหนึ่งในแกนนำของขบวนการเยาวชนสังคมนิยม (Socialist Youth Organization) แต่ก็ยังไม่เป็นที่ประจักษ์แน่ชัดว่าในขณะนั้นกรีมซีได้รับแนวคิดสังคมนิยมในแบบมาร์กซิสต์ของมาร์กซ์ (Karl Marx) และเอนเงิลส์ (Friedrich Engels) แล้วหรือไม่แต่เป็นที่น่าเชื่อถือได้ว่ากรีมซีได้ศึกษาแนวคิดแบบมาร์กซ์ผ่านงานของ เบเนดัตโต โครเซ่ (Benedetto Croce) จิโอวานนี เจนติเล่ (Giovanni Gentile) เกตาโน ซัลเวมินิ (Gaetano Salvemini) และ จูเซปเป เปเรซโซลินี (Giuseppe Prezzolini) (วัชรพล, 2557, น.51-52) ดังที่กล่าวไว้ในข้างต้นเสียมากกว่าซึ่งล้วนแต่เป็นนักคิดนักปรัชญาชาวอิตาลีซึ่งตัวกรีมซีเข้าถึงได้ง่ายมากกว่างานเขียนของมาร์กซ์ซึ่งเป็นชายชาวเยอรมันทั้งนี้จุดเริ่มสำคัญของแนวคิดมาร์กซ์แบบกรีมซีอยู่ที่ยานเขียน 2 ชิ้นสำคัญของ เบเนดัตโต โครเซ่ และ จิโอวานนี เจนติเล่ ในงานเขียนที่ชื่อว่า “Filosofia di Marx” ซึ่งเป็นงานเขียนที่ว่าด้วยปรัชญามาร์กซิสต์

หรือทฤษฎีมาร์กซิสต์ โดยมีอิทธิพลสำคัญอย่างยิ่งต่อแนวทางการคิดของกรั้มซีในเรื่องการต่อต้านแนวคิดในแบบ “ปฏิฐานนิยม” (Anti-Positivism) และแนวคิดปรัชญาทั้งหลายทั้งปวงอันมองข้ามบทบาทและเจตจำนงในการพัฒนาชีวิตทางการเมืองและสังคม นอกจากนี้ในทางปรัชญาเรารู้จักกรั้มซีกันดีในเรื่องของการปฏิเสธแนวคิดแบบกำหนดนิยม (Determinism) ที่เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงทางเศรษฐกิจเพียงอย่างเดียวจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงทางการเมือง อุดมการณ์ และสังคมไปโดยปริยายนอกจาก เบเนด็ิตโต โกรเซ่ และ จีโวานนี เจนติเล แนวคิดของ จอร์จ โซเรล (George Sorel) ก็มีอิทธิพลต่อแนวความคิดของกรั้มซีด้วยเช่นกันโดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวความคิดว่าด้วยเรื่องบทบาทของเจตจำนงมนุษย์ในทางการเมือง (วัชรพล, 2557, น.52)

แต่อย่างไรก็ตามกรั้มซีไม่ได้เรียนจบมหาวิทยาลัยอย่างเป็นทางการเขาลาออกจากการศึกษาในปี 1915 และออกมาเป็นนักข่าวและนักเคลื่อนไหวทางสังคมอย่างเต็มตัว ในช่วงนั้นเองที่กรั้มซีได้เข้าร่วมกับพรรคสังคมนิยมอิตาลี (Partito socialista italiano หรือ PSI) ในปี 1913 กับกลุ่มเพื่อนที่ในเวลาต่อมาได้กลายเป็นแกนนำในการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี (Italian Communist Party หรือ PCI) ได้แก่ อันเจโล ทาสกา (Angelo Tasca) อุมแบร์โต แตรราซินี (Umberto Teracini) และ พัลไมโร โทกลีออตตี (Palmiro Togliatti) (วัชรพล, 2557, น.53) ในช่วงเวลาที่กรั้มซีเข้าร่วมกับพรรคสังคมนิยมอิตาลี กรั้มซีได้เริ่มทำงานในฐานะนักข่าวของหนังสือพิมพ์ของพรรคนับตั้งแต่นั้นมาและต่อมาก็เขียนให้กับหนังสือพิมพ์อีกสองฉบับคือ หนังสือพิมพ์รายวันฉบับเมืองตูรินในชื่อ Avanti! หรือที่แปลว่า “มุ่งสู่หรือก้าวหน้า” และหนังสือพิมพ์ประจำสัปดาห์ Il Grido del Popolo หรือที่แปลว่า “เสียงร้องของประชาชน”

ใน Il Grido del Popolo นี้เองที่กรั้มซีได้เริ่มเป็นรู้จักกันอย่างกว้างขวางของสังคมนิยมอิตาลี ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากข้อถกเถียงเกี่ยวกับบทบาทและการวางตัวของพรรคสังคมนิยมอิตาลีในช่วงหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 ซึ่งการวางตัวของพรรคสังคมนิยมอิตาลีในขณะนั้นได้ขัดความรับผิดชอบต่อสงครามที่เกิดขึ้นเป็นความรับผิดชอบของชนชั้นนายทุนดังนั้นสิ่งที่พรรคสังคมนิยมอิตาลีบอกก็คือ “ไม่มีความเกี่ยวข้อง” กับเหตุการณ์ดังกล่าว อย่างไรก็ตามภายในปี 1917 เป็นปีที่มีความสำคัญและมีผลอย่างยิ่งต่อแนวคิดทางการเมืองของกรั้มซีเช่น แนวคิดว่าด้วยสภาโรงงาน (วัชรพล, 2557, น.59) และโดยเฉพาะอย่างยิ่งแนวคิดว่าด้วยพรรคคอมมิวนิสต์ของกรั้มซี ในปีเดียวกันนี้เองกรั้มซีทำหน้าที่เป็นบรรณาธิการของนิตยสาร La Città Futura ซึ่งเป็นสิ่งพิมพ์ของสหภาพสังคมนิยมรุ่นเยาว์แห่งแคว้นปิเอมอนต์ (The Young Socialist Federation of Piedmont) โดยในช่วงเวลานั้นกรั้มซีและสหภาพของเขาในพรรคสังคมนิยมอิตาลี (PSI) ได้ริเริ่มกิจกรรมทางการเมืองที่ส่งผลต่อการเคลื่อนไหวของแรงงานในเมืองตูริน ในเดือนสิงหาคมของปีเดียวกันกรั้มซีและสมาชิกพรรคสังคมนิยมอิตาลีสายเมืองตูรินได้จัดให้มีการศึกษาดูงานสำหรับตัวแทนจากรัสเซีย ซึ่งนำไปสู่การเคลื่อนไหวของชนชั้นแรงงานในอิตาลีเพื่อตอบสนองและแสดงการสนับสนุนต่อการปฏิวัติในรัสเซียที่นำโดยเลนิน (Vladimir Lenin) เหตุการณ์นี้นำไปสู่การประชุมประท้วงครั้งใหญ่ของแรงงานอิตาลี และในเดือนกันยายนของปี

นั่นเองการปะทะกันระหว่างผู้ชุมนุมและรัฐบาลอิตาลีส่งผลให้มีผู้เสียชีวิตมากถึง 50 ราย รวมถึงการจับกุมแกนนำในการเคลื่อนไหวครั้งนี้ที่กรีมซีได้รับเลือกให้เป็นเลขาธิการของพรรคสังคมนิยมอิตาลีสายตูรินและดำรงตำแหน่งบรรณาธิการของ Il Grido del Popolo จนถึงปี 1918 (วัชรพล, 2557, น.59-61)

รูปภาพที่ 2 : พรรคสังคมนิยมอิตาลี

แหล่งที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/Italian_Socialist_Party

ในเดือนพฤศจิกายน 1917 กรีมซีได้เข้าร่วมการประชุมที่เมืองฟลอเรนซ์ (Florence) ซึ่งเป็นที่ที่กรีมซีได้พบและเห็นพ้องกับ อมาเดโอ บอร์ดิกา (Amadeo Bordiga) ในเรื่องความจำเป็นที่ชนชั้นกรรมาชีพต้องมีบทบาทนำในการต่อต้านวิกฤตการณ์ที่เกิดขึ้นหลังสงครามโลกครั้งที่หนึ่งเพื่อส่งเสริมความคิดทางการเมือง เศรษฐกิจ และวัฒนธรรม กรีมซีได้จัดตั้งสโมสรถกเถียงทางการเมืองที่ตูรินร่วมกับเพื่อนร่วมอุดมการณ์ได้แก่ คาร์โล บอคคาร์โด (Carlo Boccardo), อัตติลิโอ คาเรน่า (Attilio Carena) และอันเดรีย วิก-ลองโก (Andrea Vig-longo) หนึ่งในผลงานสำคัญของกรีมซีในช่วงเวลานี้คือบทความ "The Revolution Against Capital" หรือ "การปฏิวัติอันเป็นการต่อต้านหนังสือว่าด้วยทุนของมาร์กซ์" ซึ่งตีพิมพ์เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 1917 บทความนี้แสดงให้เห็นถึงโลกทัศน์ของกรีมซีที่ต่อต้านแนวคิดกำหนดนิยมทางเศรษฐกิจ (Economic Determinism) ซึ่งเป็นแนวคิดที่ครอบงำแนวคิดของนักมาร์กซิสต์แห่งสากลที่สอง (Second International) เช่น เอดูอาร์ด เบอรัสน์สไตน์ (Eduard Bernstein) และคาร์ล เคาทส์กี (Karl Kautsky) กรีมซีมองว่าการปฏิวัติของพรรคบอลเชวิคในปี 1917 ไม่ใช่เพียงผลลัพธ์ที่เกิดจากกฎเกณฑ์ทางเศรษฐกิจที่กำหนดไว้ล่วงหน้าแต่เป็นผลจากการ

ตัดสินใจทางการเมืองและการกระทำเชิงปฏิบัติ (Practice) ของชนชั้นกรรมาชีพซึ่งแนวคิดนี้เป็นการวิพากษ์วิจารณ์มุมมองของนักมาร์กซิสต์รุ่นก่อนที่เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงทางสังคมจะเกิดขึ้นโดยอัตโนมัติจากพัฒนาการของระบบเศรษฐกิจ นอกจากนี้กรั้มซียังเป็นแกนนำสำคัญในการจัดตั้งหนังสือพิมพ์ L'Ordine Nuovo (The New Order - ระเบียบใหม่) ในปี 1919 ซึ่งเป็นเครื่องมือสำคัญในการเผยแพร่แนวคิดการปฏิวัติและการจัดตั้งสภาคนงานในอิตาลีโดยเฉพาะในช่วง "สองปีสีแดง" (Biennio Rosso) ซึ่งเป็นช่วงที่ขบวนการแรงงานในอิตาลีมีพลังมากที่สุด หนังสือพิมพ์ดังกล่าวช่วยกระตุ้นให้ชนชั้นกรรมาชีพมีบทบาทนำในการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจอันเป็นรากฐานสำคัญของแนวคิดว่าด้วยการครองอำนาจนำ (Hegemony) ซึ่งกรั้มซีพัฒนาขึ้นมาในภายหลัง (วัชรพล, 2557, น.59-61) โดยสรุปกรั้มซีเป็นนักคิดมาร์กซิสต์ที่นำเสนอแนวทางใหม่ในการทำความเข้าใจบทบาทของชนชั้นกรรมาชีพและพรรคการเมืองในการปฏิวัติแนวคิดของกรั้มซีต่อต้านการตีความลัทธิมาร์กซีในเชิงกำหนดนิยมและเน้นย้ำความสำคัญของการกระทำทางการเมืองและวัฒนธรรมซึ่งมีอิทธิพลอย่างลึกซึ้งต่อแนวคิดฝ่ายซ้ายทั่วโลกในเวลาต่อมา

จึงเห็นได้ว่าจากประสบการณ์ในวัยเด็กตลอดจนช่วงที่กรั้มซีได้เริ่มเป็นนักเคลื่อนไหวทางการเมือง นักข่าว ในหลายๆเหตุการณ์ของชีวิตกรั้มซีนั้นมีส่วนสำคัญต่อมุมมองทางสังคมและการเมืองอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์กรั้มซีได้ใกล้ชิดกับขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมือง อีกทั้งกรั้มซีที่เกิดมาพร้อมกับความยากจนและความไม่เท่าเทียมบนเกาะซาร์ดิเนียซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ยากจนและถูกกดขี่มากที่สุดของอิตาลี ทั้งยังเติบโตขึ้นมาเห็นความเหลื่อมล้ำระหว่างทางเหนือที่อุตสาหกรรมก้าวหน้าและทางใต้ที่ยังคงเป็นสังคมกึ่งศักดินา นี่จึงเป็นสิ่งที่กรั้มซีได้สัมผัสกับอุดมการณ์สังคมนิยม ขบวนการเคลื่อนไหว ชนชั้นผู้ถูกกดขี่โดยเนื้อแท้ซึ่งต่างจากมาร์กซ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งหากพิจารณาจากการปฏิวัติรัสเซียในปี 1917 ดังที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นซึ่งเป็นการปฏิวัติที่กรั้มซีมองเห็นว่ามันเกิดขึ้นในประเทศที่ยังไม่ได้พัฒนาอุตสาหกรรมเต็มที่กลับขัดกับสิ่งที่มาร์กซ์เคยคาดการณ์ไว้คือการต่อสู้ระหว่างชนชั้น กรั้มซีใช้กรณีนี้เป็นหลักฐานว่าการเมืองและอุดมการณ์สามารถเร่งหรือชะลอการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้อันแตกต่างจากแนวคิดแบบเศรษฐกิจกำหนดนิยม (Economic Determinism) ซึ่งเป็นแนวคิดของกลุ่มมาร์กซิสต์กระแสหลักในยุคของกรั้มซีเช่น คาร์ล เคาทส์กี (Karl Kautsky) และ เอดูอาร์ด เบอ์นสไตน์ (Eduard Bernstein) ที่เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมนิยมจะเกิดขึ้นเองเมื่อระบบทุนนิยมพัฒนาไปถึงจุดหนึ่ง (วัชรพล พุทธิรักษา 2563 น.113-114) ซึ่งสำหรับกรั้มซีกระบวนการดังกล่าวมันได้ละเลยบทบาทของมนุษย์ในกระบวนการปฏิวัติแม้จะไม่ทั้งหมดและเชื่อว่าชนชั้นแรงงานต้องลงมือกระทำ (Praxis) โดยอาศัยความได้ว่าการกระทำหรือปฏิบัติเพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมได้โดยไม่ต้องรอให้ชนชั้นถูกกดขี่และตื่นรู้ขึ้นมาเพื่อเปลี่ยนสังคมตามลำดับแบบมาร์กซ์

4.2 บริบทของอิตาลีภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1

เพื่อให้เห็นภาพบริบทของอิตาลีในช่วงเวลาที่ทำการศึกษางานเขียนของกรีมซีได้มากยิ่งขึ้น จากการศึกษาเพิ่มเติมพบว่าในช่วงเวลาดังกล่าวคือในช่วงต้นของศตวรรษที่ 20 ภายหลังจากสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลงอิตาลีซึ่งเป็นประเทศฝ่ายชนะสงคราม แต่กลับสูญเสียคนเนื่องจากสงครามไปกว่าครึ่งล้านคน และเจ็บอีกล้านกว่าคน อีกทั้งยังพบเจอกับปัญหาเศรษฐกิจที่ทำให้ค่าครองชีพในอิตาลีพุ่งขึ้นสูงถึง 600% ในช่วงปี ค.ศ.1913-1920 เช่นเดียวกับประเทศอื่นๆในยุโรป ประชาชนส่วนใหญ่ของประเทศยังมีสภาพความเป็นอยู่ยากจนโดยเฉพาะพวกกรรมกรและพวกชาวนา ส่วนอิทธิพลในทางการเมืองยังคงอยู่ภายใต้การครอบงำของพวกคาทอลิกและพวกสังคมนิยม ปัญหาทางด้านเศรษฐกิจนอกจากจะเกิดขึ้นจากผลกระทบของสงครามโลกครั้งที่ 1 แล้ว ยังเป็นผลต่อเนื่องมาจากความล้มเหลวทางด้านเกษตรกรรมและอุตสาหกรรม ผลผลิตทางการเกษตรของอิตาลีมีจำนวนไม่เพียงพอที่จะเลี้ยงประชาชนจำนวน 40 ล้านคน ของอิตาลีปัญหาทางด้านเกษตรซึ่งมีสาเหตุพื้นฐานมาจากความล่าช้าทางด้านเทคนิคการเกษตร ชาวนาส่วนใหญ่ยังไม่มีที่ดินทำกินเป็นของตนเอง นอกจากนี้ชาวนายังต้องมาประสบกับปัญหาในเรื่องของธรรมชาติที่ไม่เอื้ออำนวยต่อการผลิตทางการเกษตร ส่วนปัญหาทางด้านอุตสาหกรรมมีสาเหตุเกิดจากการขาดแคลนเงินทุน การคมนาคมขนส่งที่ยังคงล่าช้าและอิตาลียังขาดแคลนทรัพยากรที่สำคัญโดยเฉพาะทรัพยากรที่ใช้ทางด้านพลังงานเช่น ถ่านหินและน้ำมันจึงทำให้การทำอุตสาหกรรมในอิตาลียังคงอยู่ในสภาพที่ล่าช้า (สมบัติ พิษสะอาด, 2525) ส่วนปัญหาทางด้านเศรษฐกิจที่เกิดขึ้นเนื่องจากผลกระทบของสงครามโลกครั้งที่ 1 ยังมีผลทำให้รัฐบาลอิตาลีเกือบจะต้องตกอยู่ในสภาวะล้มละลาย จึงเป็นการยากที่รัฐบาลอิตาลีจะสามารถหาเงินมาซื้ออาหารหรือเชื้อเพลิงเพื่อช่วยบรรเทาความเดือดร้อนที่ประชาชนได้รับ อีกทั้งปัญหาทางด้านเศรษฐกิจยังส่งผลกระทบทำให้เกิดการว่างงานอย่างรุนแรง ในขณะเดียวกันพวกทหารผ่านศึกซึ่งถูกปลดจากประจำการก็ไม่สามารถหางานทำได้จึงทำให้อิตาลีตกอยู่ในสภาวะแห่งความวุ่นวายเพราะเกิดการเดินขบวนโดยพวกกรรมกรที่ตกงานและเกิดการจลาจลซึ่งระบาดไปทั่วเพื่อประท้วงรัฐบาล (ศฤงคาร พันธุ์พงศ์, 2540)

นอกจากปัญหาทางด้านเศรษฐกิจแล้วจากการศึกษาเพิ่มเติมจากเอกสารชั้นรองซึ่งถือว่าเป็นเอกสารที่เป็นประโยชน์ต่อการศึกษากรีมซีและการทำความเข้าใจบริบทของอิตาลีในช่วงเวลาขณะที่กรีมซีได้สร้างสรรค์งานเขียนในช่วงเวลาเดียวกันนั้นได้เป็นอย่างมากผ่านหนังสือที่สร้างสรรค์ผลงานโดย Jarome Karabel แปลโดย สมบัติ พิษสะอาด ในหนังสือ *“ความขัดแย้งของการปฏิวัติ อันโตนิโอ กรีมซี กับปัญหาของปัญญาชน”* พบว่าอีกหนึ่งปัญหาสำคัญในช่วงเวลาเดียวกันกับงานเขียนของกรีมซีในช่วงปี 1910s-1920s นั้นอิตาลียังต้องมาพบเจอกับความผิดหวังจากการเจรจาสันติ เพราะถึงแม้อิตาลีจะได้รับดินแดน อิสเทรีย (Istria) ทริเอสเต (Trieste) เทรนตีโน (Trentino) และดินแดนส่วนใหญ่ของฟิวเม่ (Fiume) เป็นสิ่งตอบแทนแต่ก็ยังไม่สามารถสร้างความพอใจให้แก่รัฐบาลและ

ประชาชนชาวอิตาลี เพราะดินแดนที่ อิตาลีได้รับไม่ครบตามจำนวนที่อิตาลีได้ทำข้อตกลงไว้กับ อังกฤษ ฝรั่งเศสและรัสเซีย ตามสนธิสัญญาลอนดอนที่ได้ทำไว้ในปี ค.ศ.1915 ซึ่งในเวลานั้นประเทศ ฝ่ายพันธมิตรได้ยอมรับข้อเรียกร้องของอิตาลีเพราะคิดว่าถ้าอิตาลีเข้าร่วมในสงครามโลกครั้งที่ 1 กับ ฝ่ายพันธมิตรก็อาจจะทำให้ออสเตรีย-ฮังการีพ่ายแพ้อย่างรวดเร็วซึ่งจะเป็นหนทางที่จะทำให้ฝ่าย พันมิตรสามารถรุกเข้าสู่ดินแดนเยอรมนีได้โดยง่าย แต่เมื่อสงครามโลกครั้งที่ 1 ยุติลงข้อเรียกร้องของ อิตาลีกลับถูกขัดขวางจากประธานาธิบดีวูดโรว์ วิลสัน (Woodrow Wilson) โดยมีอังกฤษและฝรั่งเศส ให้การสนับสนุนอิตาลีจึงได้รับดินแดนเป็นสิ่งตอบแทนน้อยกว่าที่ได้เรียกร้องเอาไว้ในสนธิสัญญา ลอนดอน (Treaty of London) โดยเฉพาะอิตาลีหวังว่าจะได้รับดินแดนบางส่วนของอัลบาเนีย (Albania) และอาณานิคมในภาคพื้นทะเลของเยอรมนีความผิดหวังดังกล่าวจึงทำให้รัฐบาลอิตาลีถูก โจมตีเป็นอย่างมาก อีกทั้งการเลือกตั้งในปี ค.ศ.1919 ได้สร้างความผิดหวังให้แก่ชาวอิตาลีที่ต้อง การได้ผู้นำที่เข้มแข็งมาเป็นผู้ปกครอง ซึ่งผลกลับปรากฏว่านายลุยจิ แฟกตา (Luigi Facta) แห่งพรรค เสรีนิยมอิตาลี (Italian Liberal Party) ได้ขึ้นดำรงตำแหน่งนายกรัฐมนตรีและเป็นฝ่ายจัดตั้งรัฐบาล แต่รัฐบาลก็ไม่สามารถแก้ไขปัญหาที่เกิดขึ้นได้ก่อให้เกิดการเมืองภายในอิตาลีกำลังเกิดความแตกแยก (ศฤงคาร พันธพงศ์, 2540) ในขณะเดียวกันนั่นเองในช่วงที่สังคมในอิตาลีได้พบเจอกับความวุ่นวาย ทั้งหลายกระทั่งในช่วงปี ค.ศ.1918-1920 การปฏิวัติของ Soviet ของวลาดีเมียร์ เลนิน (Vladimir Lenin) ก็ได้ปรากฏอยู่ตรงหน้า สำหรับกรัสมี่แล้วการปฏิวัติดังกล่าวเป็นหนทางในการนำไปสู่อำนาจ ของชนชั้นกรรมาชีพ อีกทั้งกรัสมี่ยังเห็นความเป็นประชาธิปไตยของชนชั้นกรรมาชีพหลังการปฏิวัติ ของเลนิน หลังจากสงครามโลกครั้งที่หนึ่งขบวนการแรงงานอิตาลีถูกแบ่งออกเป็นสองแนวทางหลัก ฝ่ายหนึ่งสนับสนุนการปฏิวัติแบบรัสเซียซึ่งเรียกร้องให้มีการยึดอำนาจรัฐและสร้างสังคมนิยมผ่านการ ปฏิวัติ ส่วนอีกฝ่ายเน้นการเปลี่ยนแปลงอย่างค่อยเป็นค่อยไปผ่านสภานิติบัญญัติ (สมบัติ พิษสะอาด, 2525)

4.3 สู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์

เหตุการณ์สำคัญในปี ค.ศ. 1919 และจากการศึกษางานของ วัชรพล พุทธรักษา ในเรื่อง “อันโตนิโอ กรัสมี่กับแนวความคิดสภาโรงงาน” ในงานของ วัชรพล พุทธรักษา ได้เสนอข้อค้นพบ เกี่ยวกับงานเขียนของกรัสมี่ในแนวความคิดเรื่องสภาโรงงาน กรัสมี่เสนอไว้ว่า “การปฏิวัติในทุกครั้งจะ เกิดขึ้นต่อเมื่อสังคมได้ถูกวิพากษ์อย่างหนักหน่วงและกว้างขวางโดยผ่านทางวัฒนธรรมอย่างลึกซึ้ง” อันตัวกรัสมี่ในฐานะที่เป็นบรรณาธิการของวารสาร L'Ordine Nuovo (ออดีเน่ นูโอโว) หรือ New Order (ที่แปลว่า "ระเบียบใหม่") เป็นชื่อของหนังสือพิมพ์พวกหัวก้าวหน้าในขณะนั้นที่ก่อตั้งโดยกรัสมี่ และเพื่อนร่วมงานในปี 1919 กรัสมี่เสนอให้ จัดตั้ง “สภาโรงงาน” โดยแนวคิดที่ว่าด้วยสภาโรงงานนั้น จะเป็นทางเลือกแทนระบบสหภาพแรงงานแบบดั้งเดิมเขามองว่าสหภาพแรงงานมักเน้นต่อรองใน

ระดับเศรษฐกิจแต่ขาดพลังในการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างสังคมในทางกลับกัน กรัสมซีเสนอว่าสภาโรงงานควรเป็นพื้นที่ที่แรงงานเรียนรู้การจัดการตนเองและฝึกฝนการบริหารองค์กรอุตสาหกรรมสภาดังกล่าวยังไม่เพียงแต่เรียกร้องค่าจ้างหรือผลตอบแทนที่ดีขึ้นแต่ยังมุ่งเน้นควบคุมวิถีการผลิตและสร้างต้นแบบของรัฐกรรมาชีพขึ้นเพื่อใช้เป็นองค์กรประชาธิปไตยของแรงงานและเป็น “โรงเรียน” เพื่อสอนประสบการณ์ทางการเมืองและการบริหาร อีกทั้งยังเป็นองค์กรที่มีอำนาจทางเศรษฐกิจและการเมืองอีกด้วย กรัสมซียังเน้นย้ำอีกว่าการปกครองของแรงงานในโรงงานเป็นก้าวสำคัญสู่การสร้างระบอบสังคมนิยมและชี้ว่าความรู้และทักษะที่สั่งสมจากสภาโรงงานจะช่วยให้แรงงานเข้าใจบทบาทของตนในฐานะผู้สร้างประวัติศาสตร์ไม่ใช่เพียงผู้รับใช้นายทุนเพราะเขาเชื่อว่าการปลดแอกแรงงานต้องอาศัยทั้งการเปลี่ยนแปลงในระดับเศรษฐกิจและการปลุกฝังสำนึกทางการเมือง (Political Consciousness) ซึ่งสภาโรงงานจะช่วยให้ชนชั้นแรงงานตระหนักถึงศักยภาพของตนและพัฒนาความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกัน (วัชรพล พุทธิรักษา, 2553)

รูปภาพที่ 3 : วารสาร L'Ordine Nuovo (อดีตเน่ นูโอโว)

แหล่งที่มา : https://en.wikipedia.org/wiki/L%27Ordine_Nuovo

หลังจากที่ข้อเสนอของกรัสมซีได้ถูกส่งต่อและเผยแพร่ผ่าน L'Ordine Nuovo จากการศึกษาในเอกสารขั้นต้นของกรัสมซี ที่เกิดขึ้นในช่วงปียุค 1910s – 1920s งานเขียนของกรัสมซีที่ Quintin Hoare และ Nowell Smith ได้เรียบเรียงและจัดได้ว่าเป็นงานเขียนที่เกี่ยวข้องกับพรรคคอมมิวนิสต์ (ในงานเขียนชุด Towards the communist party) พบว่าหลังจากที่ข้อเสนอของกรัสมซีได้ถูกส่งต่อและเผยแพร่ผ่าน L'Ordine Nuovo แล้วนั้นแรงงานในเมือง Turin ต่างลุกฮือด้วยจำนวนกว่า 50,000 คน ในโรงงาน 30 แห่งเพื่อจัดตั้งสภาโรงงานเมื่อวันที่ 26 ตุลาคม ค.ศ.1919 จนถึงสิ้นปีมีแรงงานเข้าร่วม

ทั้งสิ้น 150,000 คน แรงงานที่เข้าร่วมนั้นอาจเป็นทั้งการถูกกดขี่จากระบบราชการอิตาลีในขณะนั้น เหล่าแรงงานจึงรวมตัวกันเพื่อปกป้องผลประโยชน์ของตนเองเมื่อถึงปี.ศ. 1920 ตามรายงานเดือนกรกฎาคม 1920 ถึงคณะกรรมการบริหารคอมมิวนิสต์สากล กรัมนี่รายงานว่ามีเพียงแต่เป็นการลุกขึ้นมาต่อสู้กับชนชั้นนายทุนของชนชั้นแรงงานอิตาลีแต่ยังรวมถึงชนชั้นแรงงานยุโรปและอาจกล่าวได้ว่ารวมถึงในประวัติศาสตร์ของชนชั้นแรงงานทั่วโลกด้วย แต่ในบริบทนี้การนัดประท้วงหยุดงานครั้งใหญ่ของแรงงานในเมือง Turin ถือเป็นบทที่รุ่งโรจน์ในประวัติศาสตร์ซึ่งในเดือนเมษายนกลุ่มช่างโลหะหยุดงานเป็นเวลาหนึ่งเดือน ในขณะที่กลุ่มคนงานอื่นๆหยุดงานเป็นเวลา 10 วัน ในช่วง 10 วันสุดท้ายการประท้วงทั่วไปขยายไปทั่วเขตปิเอมอนท Piedmont โดยระดมคนงานอุตสาหกรรมและเกษตรกรรมประมาณครึ่งล้านคน ซึ่งหมายถึงการมีส่วนร่วมของประชากรราว 4 ล้านคนเพื่อเรียกร้องให้มีการควบคุมการผลิตโดยตรงจากแรงงาน ซึ่งเป็นความพยายามในการสร้างรูปแบบการปกครองของกรรมาชีพ (Proletarian Governance)

รูปภาพที่ 4 : อิตาลี 1920 ปฏิบัติการยึดโรงงาน

แหล่งที่มา : https://www.tcijthai.com/news/2016/22/article/6559#google_vignette

แม้ว่าแรงงานจะยึดโรงงานและควบคุมการผลิตได้ชั่วคราว แต่สุดท้ายรัฐบาลก็สามารถปราบปรามการนัดหยุดงานได้ (Gramsci, 1977 , pp.310-320)

แม้การเคลื่อนไหวของขบวนการสภาโรงงานจะล้มเหลวทำให้กรัสมี่ได้กลับมาพิจารณาไตร่ตรองอีกครั้งกับงานเขียนของกรัสมี่ที่ในหนังสือพิมพ์ L'Ordine Nuovo เล่มที่ II ฉบับที่ 7 ภายใต้หัวข้อ "สัปดาห์แห่งการเมือง" เมื่อวันที่ 26 มิถุนายน 1920 การบอกเล่าของกรัสมี่ในหนังสือพิมพ์ดังกล่าวถึง ลัทธิล่าอาณานิคม (Colonialism) ในลักษณะของการวิเคราะห์และวิพากษ์ลัทธิดังกล่าว ในหนังสือพิมพ์ฉบับดังกล่าวนี้เองแสดงถึงความสำคัญอย่างยิ่งสำหรับกรัสมี่ที่กำลังพยายามชี้ให้เห็นว่าภายหลังการปฏิวัติรัสเซียด้วยจำนวนและขนาดของการก่อกบฏหรือการปฏิวัติที่เพิ่มขึ้นอย่างไรที่สิ้นสุด อันปรากฏเกิดขึ้นในหมู่ประชากรที่อยู่ภายใต้การปกครองของเจ้าอาณานิคม ด้วยสาเหตุอันมาจากการกดขี่ของลัทธิล่าอาณานิคม ในช่วงก่อนสงครามนั้นกรัสมี่มองว่ามันเป็นความพยายามของรัฐกระตุ้มพีในการทำให้ขบวนการกดขี่เสร็จสมบูรณ์ เนื่องด้วยความพยายามในการขยายอาณาจักรเป็นลักษณะของขั้นตอนในประวัติศาสตร์ของระบบทุนนิยมที่นำไปสู่ความโกลาหลทั่วโลก การต่อสู้ทางชนชั้นที่เคยมีมาจึงได้ถูกโค่นล้มจากศักยภาพของลัทธิอาณานิคมในระหว่างที่อุตสาหกรรมได้ถูกพัฒนาขึ้นเรื่อยๆปัญหาดังกล่าวนี้เองเป็นเหตุให้ชนชั้นกลางต้องค้นหาวิธีแก้ปัญหาใหม่ๆ (Gramsci, 1977 , pp.301-304) เช่นจะซื้อวัตถุดิบสำหรับโรงงานในราคาต่ำได้อย่างไร จะทำให้ชนชั้นแรงงานสามารถเลี้ยงตัวเองได้ในราคาถูกเพื่อให้ค่าจ้างอยู่ในระดับต่ำได้อย่างไร จะรองรับประชากรในชนบทที่เพิ่มมากขึ้นในโรงงานได้อย่างไร ด้วยการใช้อำนาจของรัฐในรูปแบบใหม่ๆมากมาย แต่จะต้องอยู่บนพื้นฐานของการ “ถูกกดขี่อย่างต่อเนื่อง” โดยรวมอยู่ในระบบการปกครองของรัฐมหานครในฐานะอาณานิคมโดยตรง อีกทั้งการแข่งขันในตลาดของเหล่าประเทศเจ้าอาณานิคมเพื่อล่าทั้งวัตถุดิบและอาหาร โดยแรงงานในโรงงานจะสร้างกำไรให้กับนายทุนโดยแปรรูปวัตถุดิบที่ปล้นมาจากอาณานิคม และต้องดำรงชีวิตด้วยอาหารที่ผลิตโดยชนชั้นชาวนา อีกทั้งชาวนายังถูกทำให้ตกอยู่ในสภาพอดอยากอย่างถาวรเนื่องจากชาวนานั้นต้องผลิตอาหารราคาถูกสำหรับคนเมืองและจ่ายค่าเช่าให้กับเจ้าของที่ดิน (Gramsci, 1977 , pp.301-304) กล่าวอีกนัยหนึ่งเหล่าชาวนาและชนชั้นกรรมาชีพต้องปล่อยให้ที่ดินภายใต้ประเทศของตนเป็นประโยชน์แก่ประเทศเจ้าอาณานิคมทำให้อาหารเกิดความขาดแคลนอาหารที่ผลิตให้แก่คนในประเทศของตนจึงต้องถูกกดให้อยู่ในราคาที่ถูกเพื่อความอยู่รอด ด้วยปัญหาเหล่านี้ได้กลายเป็นเรื่องที่เรื้อรังซึ่งกรัสมี่มองว่ามันอาจจบลงด้วยสงครามเท่านั้น จากปัญหาและการปฏิวัติที่เกิดขึ้นในรัสเซียต่อการปลดปล่อยตัวเองของชนชั้นกรรมาชีพพร้อมกับชนชั้นอื่นๆที่ถูกกดขี่ทั้งหมด ชาวนาและชนชั้นกรรมาชีพรัสเซียซึ่งเคยอดอยากมาตลอดในที่สุดก็กลายเป็นเจ้านายของตัวเองและเลี้ยงตัวเองได้ กรัสมี่ได้เห็นแล้วว่า ระบบทุนนิยมในรูปแบบสุดโต่งที่เป็นลักษณะเฉพาะของลัทธิล่าอาณานิคมนั้นได้วางรากฐานของปัญหาไว้สองประการคือ 1. การทำให้เกษตรกรรมกลายเป็นอุตสาหกรรม 2. ขยายอารยธรรมอุตสาหกรรมไปทั่วโลกไม่ใช่ในรูปแบบของการปราบปรามอาณานิคมของยุโรป แต่ในรูปแบบของการพัฒนาประชากรให้ติดพันอยู่ในระบบทุนนิยมทั้งหมดอย่างอิสระ ทั้งนี้กรัสมี่มองว่าปัญหาทั้งสองประการนี้สามารถแก้ไขได้โดยชนชั้นกรรมาชีพปฏิวัติเท่านั้น กล่าวคือ ชนชั้นที่ไม่ถูกรอบงำด้วยทรัพย์สินหรือผลประโยชน์ของชาติใดๆแต่จะได้รับประโยชน์จากการพัฒนากำลัง

การผลิตทั้งหมดของโลกเพื่อที่จะขยายและรักษาเสรีภาพของตนไว้ให้ได้อย่างสิ้นเชิง (Gramsci, 1977 , pp.301-304)

เมื่อพิจารณาการวิพากษ์ลัทธิล่าอาณานิคมของกรั้มซีแล้วซึ่งอาจตีความได้ว่าลัทธิล่าอาณานิคมสำหรับกรั้มซีเป็นรากฐานซึ่งเป็นปรากฏการณ์สำคัญแห่งการกดขี่ของชนชั้นทั้งหมดในสังคมดังที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นทั้งนี้จากการศึกษางานเขียนของกรั้มซีที่มีชื่อว่า “Two Revolutions” งานเขียนดังกล่าวถูกตีพิมพ์ขึ้น ในหนังสือพิมพ์ L'Ordine Nuovo, เล่มที่ 2, ฉบับที่ 8 เมื่อวันที่ 3 กรกฎาคม 1920 ที่ชี้ให้เห็นว่านอกเหนือจากการพิจารณาไตร่ตรองจากลัทธิล่าอาณานิคมของกรั้มซีแล้ว กรั้มซียังได้มีข้อสังเกตว่ารูปแบบของอำนาจทางการเมืองในทุกรูปแบบนั้นไม่ว่าอย่างไรก็ตามมักจะมีลักษณะของการ อ้างถึงเหตุผลหรือหาเหตุผลทางประวัติศาสตร์ในฐานะเครื่องมือทางกฎหมายหรือในทางการเมือง มาสนับสนุนในการดำรงไว้ซึ่งความสัมพันธ์ของการผลิตซึ่งจะนำไปสู่การกดขี่ซึ่งมันได้อยู่นอกเหนือการกระทำของลัทธิล่าอาณานิคมดังที่กรั้มซีได้วิพากษ์ไว้ก่อนหน้านี้แต่อย่างไรก็ตามก็เป็นผลพวงจากรากฐานของปัญหาไว้สองประการที่กรั้มซีได้นำเสนอไว้คือ 1. การทำให้เกษตรกรรมกลายเป็นอุตสาหกรรม 2. ขยายอารยธรรมอุตสาหกรรมไปทั่วโลก ไม่ใช่ในรูปแบบของการปราบปรามอาณานิคมของยุโรปแต่ในรูปแบบของการพัฒนาประชากรให้ติดพันอยู่ในระบบทุนนิยมทั้งหมดอย่างอิสระ ดังนั้นจึงเป็นปัญหาไปโดยธรรมชาติต่อสิ่งที่เกิดขึ้นในขบวนการสภาโรงงาน (Factory Council Movement) ทั้งนี้สภาโรงงานในฐานะแบบจำลองของรัฐชนชั้นกรรมาชีพปัญหาทั้งหมดที่แฝงอยู่ในองค์กรของรัฐชนชั้นกรรมาชีพอันเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรสภาโรงงาน สภาโรงงานเป็นองค์กรที่มีประสิทธิผลมากที่สุดสำหรับการแลกเปลี่ยนซึ่งกันและกันและสำหรับการพัฒนาจิตวิญญาณทางสังคมแบบใหม่ที่ชนชั้นกรรมาชีพได้สร้างขึ้นอย่างประสบความสำเร็จจากประสบการณ์และชีวิตของชุมชนแรงงาน ซึ่งกรั้มซียังได้ข้อสรุปแล้วว่าทำไมในการจัดการกับปัญหาที่แท้จริงของชนชั้นกรรมาชีพกรั้มซีจึงมักได้ให้ความสำคัญเป็นอย่างมากกับประสบการณ์ที่เกิดจากการเคลื่อนไหวของมวลชนแรงงานในการสร้าง พัฒนา และประสานงานกับชนชั้นกรรมาชีพ ความจำเป็นดังกล่าวในการเตรียมความพร้อมให้ชนชั้นแรงงานสำหรับภารกิจสร้างสรรค์ในการสร้างรัฐใหม่นั้น กรั้มซีได้อิงตามประสบการณ์ของขบวนการชนชั้นแรงงานระหว่างประเทศในช่วงเวลาดังกล่าว เมื่อกรั้มซีมองเห็นภาพความล้มเหลวของการปฏิวัติในเยอรมนี ออสเตรีย บาวาเรีย และฮังการีอยู่เบื้องหน้า ความยากลำบากในการสร้างระเบียบใหม่เมื่อชนชั้นกลางถูกโค่นล้มลง ถือเป็นวัตถุดิบทางประวัติศาสตร์ที่เป็นรูปธรรมสำหรับแนวคิดการปฏิวัติของกรั้มซีในฐานะกระบวนการไม่เพียงแต่ทำลายระเบียบเก่าเท่านั้น แต่ยังเป็นการสร้างระเบียบใหม่ซึ่งจะต้องเชื่อมโยงกันอย่างใกล้ชิดและขึ้นอยู่กับเงื่อนไขและสถาบันทางประวัติศาสตร์ที่แท้จริง (Sassoon, 1980, p.38-39) ดังนั้นการปฏิวัติในช่วงเวลาดังกล่าวสำหรับกรั้มซีจึงให้คำจำกัดความของการปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพดังนี้

“We have... maintained: 1. that the revolution is not necessarily proletarian and communist simply because it proposes and achieves the overthrow of the political government of the bourgeois State; 2. nor is it proletarian and communist simply because it proposes and achieves the destruction of the representative institutions and administrative machinery through which the central government exercises the political power of the bourgeoisie; 3. it is not proletarian and communist even if the wave of popular insurrection places power in the hands of men who call themselves (and sincerely are) communists”

Gramsci, pp.327-328

“เราได้... ยืนยันว่า: 1. การปฏิวัติไม่จำเป็นต้องเป็นของชนชั้นกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์เพียงเพราะเสนอและประสบความสำเร็จในการล้มล้างรัฐบาลทางการเมืองของรัฐชนชั้นกลาง 2. ไม่ใช่ของชนชั้นกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์เพียงเพราะเสนอและประสบความสำเร็จในการทำลายสถาบันตัวแทนและกลไกการบริหารที่รัฐบาลกลางใช้อำนาจทางการเมืองของชนชั้นกลาง 3. ไม่ใช่ของชนชั้นกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์แม้ว่าคลื่นแห่งการก่อกบฏของประชาชนจะทำให้ผู้มีอำนาจอยู่ในมือของผู้ที่เรียกตัวเองว่า (และจริงใจ) เป็นคอมมิวนิสต์ก็ตาม”

ดังนั้นการที่ระบบรัฐของชนชั้นกระฎุมพีถูกทำลายลงไม่ใช่อยู่ที่ผู้นำการปฏิวัติ แต่การปฏิวัตินั้นเกิดจากมวลชนต่างหากคือสิ่งที่กำหนดความเป็นไปของปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพ กรัมซีกว่าต่อไปว่าการปฏิวัติเป็นของชนชั้นกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์เฉพาะในขอบเขตที่เป็นการปลดปล่อยพลังการผลิตของชนชั้นกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์ที่กำลังพัฒนาอยู่ภายในใจกลางของสังคมที่ถูกครอบงำโดยชนชั้นนายทุน การปฏิวัติเป็นของชนชั้นกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์ในขอบเขตที่ก้าวหน้าและส่งเสริมการขยายตัวและการจัดระบบของพลังของชนชั้นกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์ที่สามารถเริ่มงานที่อดทนและมีระเบียบวิธีที่จำเป็นในการสร้างระเบียบใหม่ในความสัมพันธ์ของการผลิตและการจัดจำหน่าย ระเบียบใหม่ที่สังคมที่แบ่งแยกชนชั้นจะกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้และการพัฒนาเชิงระบบของสังคมดังกล่าวจะนำไปสู่การเลือนหายไปของอำนาจรัฐทุนนิยม (Sassoon, 1980, p.39) กล่าวคือเมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะสลายตัวไปอย่างเป็นระบบควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด (Gramsci, 1977 , p.305) อย่างไรก็ตามสิ่งสำคัญที่กรัมซีได้เน้นย้ำนั้นก็คือพรรคคอมมิวนิสต์ต้องบอกความจริงแก่ชนชั้นกรรมาชีพเกี่ยวกับความซับซ้อนของการปฏิวัติโดยต้องไม่ทำให้คนงานเข้าใจผิดว่าการปฏิวัติเป็นสิ่งที่ง่ายเหมือนการยึดครองโรงงานที่ไม่มีการป้องกันโดยกรัมซีเตือนว่าหากคนงานถูกโน้มน้าวให้เชื่อเช่นนั้น

ความผิดหวังที่ตามมาจะทำลายความสามัคคีของชนชั้นแรงงาน และนำไปสู่ความล้มเหลว (Gramsci, 1977, p.328)

อย่างไรก็ตามกรั้มชี้มองว่าการปฏิวัติที่ล้มล้างรัฐนายทุนและนำไปสู่การสร้างรัฐใหม่ กรั้มชี้มองว่ามันมักเกี่ยวข้องกับคนทุกชนชั้นที่ถูกกดขี่จากทุนนิยมเช่น ช่างฝีมือ ชาวนา คนจนและกรรมมาชีพ สาเหตุสำคัญคือความอดอยากหลังสงครามที่ทำให้คนส่วนใหญ่ขาดปัจจัยพื้นฐานในการดำรงชีวิต การปฏิวัติมักเริ่มจากความโกรธแค้นและความวุ่นวายโดยไม่มีเป้าหมายชัดเจน สุดท้ายจึงต้องสร้างระเบียบใหม่เพราะความเหนื่อยล้า ความผิดหวัง ความตาย และความหิวโหย ที่ยอมบิบบังคับให้ยอมรับว่าต้องมีระบบที่มั่นคงเพื่อความอยู่รอดของสังคมหลังการปฏิวัติ ทำที่สุดแล้วกรั้มชี้มองว่าการปฏิวัติอาจจบลงที่การสถาปนาอำนาจของชนชั้นกรรมมาชีพและคอมมิวนิสต์ เพื่อซ่อมแซมความเสียหายที่เกิดจากความโกรธแค้นของประชาชนที่มีต่อรัฐนายทุน อย่างไรก็ตามสำหรับชนชั้นแรงงานก่อนที่จะยึดอำนาจรัฐได้อย่างเบ็ดเสร็จนั้นต้องสถาปนาตนเองให้เป็นชนชั้นปกครองในแวดวงการเมือง วัฒนธรรม และจริยธรรม การสถาปนาชนชั้นปกครองก็คือการสร้างโลกทัศน์ของการครองอำนาจนำ การปกครองโดยฉันทมติ การทำให้การปฏิวัติถูกต้องชอบธรรมผ่านวัฒนธรรมและอย่างครอบคลุมมากขึ้นมาเสียก่อน อย่างที่กล่าวในเบื้องต้น สิ่งที่กรั้มชี้ได้กล่าวเอาไว้เกี่ยวกับความแตกต่างระหว่างรัสเซียในปี 1917 กับยุโรปตะวันตกแท้จริงแล้วความแตกต่างอยู่ที่ธรรมชาติของสังคมพลเมือง (Civil Society) ที่พัฒนาอย่างซับซ้อนและมีหลายชั้นในโลกตะวันตกเทียบกับลักษณะของสังคมพลเมืองที่ยังไม่เป็นรูปเป็นร่างอย่างในประเทศรัสเซีย ซึ่งทำให้พรรคบอลเชวิคสามารถเติมเต็มช่องว่างทางอำนาจได้อย่างง่ายดาย (เข้ายึดอำนาจ) (Rosengarten, 2014, pp.180-181) ซึ่งถึงแม้พรรคบอลเชวิคจะสามารถเติมเต็มช่องว่างทางอำนาจได้แต่ในฐานะที่เป็นผู้นำองค์กรการเมืองของชนชั้นกรรมมาชีพและผู้ถูกกดขี่ทำให้กรั้มชี้กลับมองว่าหากไม่กล้าปรับโครงสร้างเศรษฐกิจเพื่อความอยู่รอดของชนชั้นกรรมมาชีพและคอมมิวนิสต์เอง ก็อาจถูกชนชั้นที่พอมีกำลังทรัพย์สินหรือชนชั้นนายทุนตอบโต้กลับจนล้มเหลวได้ ดังนั้นการปฏิวัติอาจถึงขั้นจำเป็นต้องล้มล้างรัฐนายทุนทั้งหมดแต่ด้วยการล้มล้างดังกล่าวมันอาจจะทำให้เกิดความวุ่นวายความโกลาหลความวุ่นวายแก่สังคมไปอย่างถาวรจนความมั่งคั่งและผู้คนล้มสลายและล้มตาย เพราะไม่มีการจัดตั้งองค์กรที่มั่นคงหรืออาจสร้างอำนาจของชนชั้นกรรมมาชีพและคอมมิวนิสต์ แต่หากยังไม่สามารถสร้างเศรษฐกิจที่มั่นคง ก็อาจถูกล้มล้างโดยระบบทุนนิยมได้ในที่สุด (Gramsci, 1977, pp.305-309) จากข้อแตกต่างนี้จึงสรุปได้ว่าการยึดอำนาจโดยชนชั้นใหม่ไม่อาจจะประสบความสำเร็จหากปราศจากชัยชนะเบื้องต้นในสังคมพลเมืองดังนั้นการต่อสู้เพื่ออำนาจนำทั้งในเชิงวัฒนธรรมและศีลธรรมจึงเป็นภารกิจหลักของการอุดหนุนรัฐของการปฏิวัติและการเข้ามาแทนที่อำนาจรัฐของชนชั้นกรรมมาชีพที่จะมาแทนที่อำนาจรัฐทุนนิยมในแบบของกรั้มชี้

ด้วยความล้มเหลวของขบวนการเคลื่อนไหวสภาโรงงานและสิ่งทีกรั้มชี้ได้กลับมาพิจารณาพิจารณาไตร่ตรองอีกครั้งผ่านงานเขียน เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เองทำให้กรั้มชี้ตระหนักได้ถึงข้อจำกัดของการต่อสู้เฉพาะในระดับท้องถิ่นและได้ประทุขึ้นอีกครั้งเมื่อพรรคสังคมนิยมอิตาลี (ภาษาอังกฤษ :

Italian Socialist Party ภาษาอิตาลี : Partito Socialista Italiano, PSI) ซึ่งประกาศว่าเป็นพรรคปฏิวัติกลับไม่ยอมทำอะไรเลยได้แต่ทำตัวเป็นผู้เฝ้าดูเหตุการณ์และไม่ได้ให้ความช่วยเหลือเหล่าแรงงานอย่างมีประสิทธิภาพแต่ถึงอย่างนั้นเหล่าคนงานตุรินก็ไม่ได้หมดกำลังใจไปเสียแต่อย่างใด พวกเขาต้านทานการตอบโต้ของนายทุนอย่างเข้มแข็งและยังคงรักษาวินัยจนถึงวินาทีสุดท้าย แม้หลังจากพ่ายแพ้พวกเขายังคงยึดมั่นในอุดมการณ์คอมมิวนิสต์และการปฏิวัติของโลก (Gramsci, 1977 , pp.310-320) เหตุการณ์ดังกล่าวนี้เองทำให้กรัสมี่เจ็บแค้นเป็นอย่างมากและแล้วในท้ายที่สุดกรัสมี่จึงตัดสินใจ

“The Livorno Congress is destined to become one of the most important historical events in contemporary Italian life. At Livorno, the question whether the Italian working class has the capacity to form an autonomous class party from its own ranks will finally be resolved. The question whether the experiences of four years of imperialist war, and two years of misery for the productive forces all over the world, will succeed in making the Italian working class conscious of its historical mission will also be resolved”

Antonio Gramsci, 1977, p.375

จากข้อความดังกล่าวงานเขียนของกรัสมี่ที่กล่าวถึงการประชุมลิเวอร์โน (The Livorno Congress) ซึ่งเป็นหนึ่งในเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่สำคัญที่สุดของอิตาลีในการประชุมครั้งนี้จากข้อความดังกล่าวเป็นคำถามที่กรัสมี่ได้ถูกถามว่าชนชั้นแรงงานของอิตาลีมีความสามารถที่จะก่อตั้งพรรคชนชั้นแรงงานจากชนชั้นของตนเองได้ไหมซึ่งคำตอบสำหรับกรัสมี่คือเหล่าแรงงานเหล่านั้นจะต้องตั้งตนเป็นผู้นำของประชาชนแรงงานที่พยายามปลดปล่อยตนเองจากแอกของระบบทุนนิยมทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติชนชั้นแรงงานเป็นเพียงกลุ่มเดียวที่สามารถแก้ปัญหาหลักของการรวมชาติซึ่งชนชั้นนายทุนได้รวมอิตาลีเพียงในแง่ของอาณาเขตเท่านั้น แต่ชนชั้นแรงงานรวมอิตาลีได้ทั้งในแง่เศรษฐกิจและจิตวิญญาณที่นายทุนทำไม่ได้ (Gramsci, 1977 , pp.375-377) นอกจากคำถามดังกล่าวแล้วคำถามที่เกี่ยวข้องกับปัญหาภายในของพรรคสังคมนิยมอิตาลีสุดท้ายและแล้วคำตอบที่ชัดเจนที่สุดก็คือ “อันโตนิโอ กรัสมี่” และเพื่อนร่วมอุดมการณ์เช่น อันเจโล ทาสกา (Angelo Tasca) อุมแบร์โต แตรราซินี (Umberto Teracini) และ พัลไมโร โตกลีอิตตี (Palmiro Togliatti) ได้แยกทางกับพรรคสังคมนิยมอิตาลีอย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 21 มกราคม ค.ศ. 1921 ในช่วงการประชุมพรรคที่เมืองลิเวอร์โนในวันและเวลาเดียวกันนี้เอง กรัสมี่กับเพื่อนๆและฝ่ายซ้ายของพรรคสังคมนิยม ซึ่งได้รับอิทธิพลจากการปฏิวัติรัสเซีย 1917 ได้แยกตัวออกมาตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี (Partito Comunista d'Italia -

PCd'I) อย่างเป็นทางการเมื่อวันที่ 21 มกราคม ค.ศ. 1921 โดยมีเป้าหมายในการสร้างพรรคแนวลัทธิ มาร์กซิสต์-เลนินนิสต์ที่มีแนวทางปฏิรูปแตกต่างกันออกไปจากพรรคสังคมนิยมอิตาลี

รูปภาพที่ 5 : สัญลักษณ์พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี

แหล่งที่มา : <https://www.isimbolidelladiscordia.it/2016/05/tra-un-mese-rinasce-un-pci-17-km-dalla.html>

ซึ่งหลังจากนั้นกรัมนชีได้เดินทางไปสหภาพโซเวียต (รัสเซีย) ในช่วงปี 1922-1924 โดยมีบทบาทสำคัญหลายประการในฐานะสมาชิกของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีและผู้แทนของอิตาลีในองค์การคอมมิวนิสต์สากล (Comintern) ซึ่งเป็นองค์กรที่จัดตั้งโดยสหภาพโซเวียตเพื่อประสานงานขบวนการคอมมิวนิสต์ทั่วโลกและทำหน้าที่เป็นตัวกลางประสานงานระหว่างพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีและ Comintern โดยที่กรัมนชีต้องการให้พรรคของอิตาลีเป็นอิสระจากการควบคุมของ Comintern แต่ก็ยังต้องการที่จะรักษาความสัมพันธ์กับโซเวียตเอาไว้แต่ในขณะเดียวกัน กรัมนชีก็เริ่มตั้งคำถามต่อรูปแบบการปกครองของโซเวียต ซึ่งมีอิทธิพลต่อแนวคิดทางทฤษฎีของกรัมนชีในเวลาต่อมา นอกจากนี้ ระหว่างที่อยู่ในมอสโกกรัมนชี ได้พบกับ จูเลีย ชุคท์ (Julia Schucht) นักปฏิวัติสาวชาวรัสเซีย ซึ่งต่อมาได้กลายเป็นภรรยาของกรัมนชีโดยทั้งคู่มีลูกด้วยกันถึงสองคน หลังจากใช้เวลาประมาณสองปีในรัสเซียกรัมนชีได้เดินทางกลับมายังประเทศอิตาลีในปี 1924 เพื่อขึ้นเป็นผู้นำของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี แต่ทว่าหลังจากนั้นไม่นานในปี 1926 เขาถูกจับโดยรัฐบาลฟาสซิสต์ของ Mussolini และถูกจำคุกจนถึงปี 1937 (Fiori, 1970, pp. 98-102)

สำหรับภาพรวมของลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลาผู้วิจัยได้จัดทำตารางสรุปของส่วนดังกล่าวในรูปแบบตาราง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 2: นำเสนอภาพรวมของลำดับเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นตามลำดับเวลา

ปี (ค.ศ.) / ช่วงเวลา	เหตุการณ์สำคัญ	หมายเหตุ/แนวคิดหลัก
ช่วงที่ 1: ปูพื้นฐานชีวิตและแนวคิดของกรัมซี		
1891	กรัมซีเกิดที่เมืองอาเลส ซาร์ดีเนีย	พื้นเพยากจน เห็นความเหลื่อมล้ำแต่เด็ก
1897-1903	ครอบครัวย้ายที่อยู่ พ่อถูกจำคุก	เติบโตท่ามกลางความยากลำบาก
1905-1911	เริ่มอ่านหนังสือสายสังคมนิยม	ได้รับอิทธิพลจาก Croce, Giovanni, Marx ฯลฯ
1911	ได้ทุนเรียนที่มหาวิทยาลัยตูริน	ได้สัมผัสกับแรงงานอุตสาหกรรม และอุดมการณ์สังคมนิยม
1913	เข้าร่วมพรรคสังคมนิยมอิตาลี	เริ่มมีบทบาททางการเมือง
1915	ลาออกจากมหาวิทยาลัย	หันมาเป็นนักข่าวและนักเคลื่อนไหวเต็มตัว
ช่วงที่ 2: การเคลื่อนไหวทางการเมืองและการสร้างฐานคิด		
1917	สนับสนุนการปฏิวัติรัสเซีย	วิจารณ์แนวคิดกำหนดนิยม (Determinism) เผยแพร่แนวคิดผ่านบทความ "The Revolution Against Capital"
1918	เป็นบรรณาธิการ Il Grido del Popolo	มีบทบาทชัดเจนในการสื่อสารทางการเมือง
1919	ก่อตั้งวารสาร L'Ordine Nuovo	เสนอแนวคิด "สภาโรงงาน" และแนวคิดอื่นๆ
ช่วงที่ 3: ปลุกกระแสกรรมมาชีพ - จุดแตกหักกับพรรคสังคมนิยมอิตาลี		
1920 (เมษายน-ก.ค.)	การลุกฮือของแรงงานตูริน	ยึดโรงงาน, เคลื่อนไหวแรงงานกว้างขวาง
26 มิ.ย. & 3 ก.ค. 1920	ตีพิมพ์บทความวิจารณ์ลัทธิล่าอาณานิคม	มองเห็นปัญหาของการปฏิวัติ
ปลายปี 1920	เริ่มตั้งคำถามต่อพรรคสังคมนิยมอิตาลี	เห็นความล้มเหลวในการสนับสนุนแรงงาน

ช่วงที่ 4: การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี		
21 ม.ค. 1921	แยกตัวจากพรรคสังคมนิยมอิตาลี และก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี	พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีก่อตั้งอย่างเป็นทางการ
ช่วงที่ 5: หลังการก่อตั้งพรรค - ประสบการณ์ระดับนานาชาติ		
1922-1924	เดินทางไปโซเวียต	สังเกตและวิจารณ์รูปแบบการปกครองของโซเวียต
1924	กลับอิตาลี เป็นผู้นำพรรค	เริ่มเป็นแกนนำคอมมิวนิสต์ในประเทศตัวเอง
1926	ถูกจับโดยรัฐบาลมูสโสลินี	เริ่มชีวิตในคุกซึ่งเขียนงานทฤษฎีสำคัญจำนวนมาก
1937	เสียชีวิตในคุก	ทิ้งแนวคิดอันทรงพลังและทรงอิทธิพลไว้เบื้องหลัง

หมายเหตุ : แหล่งที่มาของตารางสรุปภาพรวมของคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรัมซี ได้มาจากการสรุปและประมวลผลจากการศึกษาและตีความของผู้วิจัย

โดยสรุปแล้วจากการศึกษาภายในบทที่ 4 ว่าด้วยภูมิหลังความคิดและบริบทของอิตาลีสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์งานศึกษาภายในบทที่ 4 นี้มุ่งวิเคราะห์และตีความงานเขียนของกรัมซีผ่านแนวทางอรรถปริวรรตศาสตร์ของ Hans-Georg Gadamer โดยเน้นการทำความเข้าใจ “ขอบฟ้าของตัวเอง” ผ่านบริบท 3 มิติหลักได้แก่ ชีวิตและแนวคิดของกรัมซี บริบททางสังคมการเมืองของอิตาลีหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 และกระบวนการนำไปสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีจึงเห็นได้ว่าจากประสบการณ์ในวัยเด็กตลอดจนช่วงที่กรัมซีได้เริ่มเป็นนักเคลื่อนไหวทางการเมือง นักข่าว ในหลายๆ เหตุการณ์ของชีวิตกรัมซีนั้นมีส่วนสำคัญต่อมุมมองทางสังคมและการเมืองอย่างมากโดยเฉพาะอย่างยิ่งประสบการณ์กรัมซีได้ใกล้ชิดกับขบวนการเคลื่อนไหวทางการเมืองอีกทั้งกรัมซีที่เกิดมาพร้อมกับความยากจนและความไม่เท่าเทียมบนเกาะซาร์ดิเนีย ซึ่งเป็นหนึ่งในพื้นที่ที่ยากจนและถูกกดขี่มากที่สุดของอิตาลี ทั้งยังเติบโตขึ้นมาเห็นความเหลื่อมล้ำระหว่างทางเหนือที่อุตสาหกรรมก้าวหน้าและทางใต้ที่ยังคงเป็นสังคมกึ่งศักดินา นี่จึงเป็นสิ่งที่กรัมซีได้สัมผัสกับอุดมการณ์สังคมนิยม ขบวนการเคลื่อนไหวชนชั้นผู้ถูกกดขี่โดยเนื้อแท้ซึ่งต่างจากมาร์กซ์ โดยเฉพาะอย่างยิ่งการปฏิวัติรัสเซียในปี 1917 เกิดขึ้นในประเทศที่ยังไม่ได้พัฒนาอุตสาหกรรมเต็มที่ ซึ่งขัดกับสิ่งที่มาร์กซ์เคยคาดการณ์ไว้ กรัมซีใช้กรณีนี้เป็นหลักฐานว่า การเมืองและอุดมการณ์สามารถเร่งหรือชะลอการเปลี่ยนแปลงทางสังคมได้ อย่างที่กล่าวในเบื้องต้น แนวคิดแบบเศรษฐกิจกำหนดนิยม (Economic Determinism) ซึ่งเป็นแนวคิดของมาร์กซ์

สตร์กระแสหลักในยุคของกรั้มซีเช่น คาร์ล เกอทส์กี (Karl Kautsky) และ เอ็ดวาร์ด เบอรั่นสไตน์ (Eduard Bernstein) ที่เชื่อว่าการเปลี่ยนแปลงไปสู่สังคมนิยมจะเกิดขึ้นเองเมื่อระบบทุนนิยมพัฒนาไปถึงจุดหนึ่งซึ่งกรั้มซีเห็นว่าความคิดนี้ละเลยบทบาทของมนุษย์ในกระบวนการปฏิวัติและเชื่อว่าชนชั้นแรงงานต้องลงมือกระทำ (Praxis) เพื่อเปลี่ยนแปลงสังคมได้โดยไม่ต้องรอให้ชนชั้นถูกกดขี่และตื่นรู้ขึ้นมาเพื่อเปลี่ยนสังคมตามลำดับแบบมาร์กซ์รวมไปถึงบริบททางสังคมการเมืองของอิตาลีหลังสงครามโลกครั้งที่ 1 และกระบวนการนำไปสู่การจัดตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีที่ชี้ให้เห็นถึงความผิดพลาดของกรั้มซีที่มีต่อพรรคสังคมนิยมอิตาลีและด้วยแรงบันดาลใจจากการปฏิวัติรัสเซียอันเป็นฉนวนเหตุให้กรั้มซีและพวกจึงตัดสินใจแยกตัวและก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีซึ่งเป็นจุดเปลี่ยนสำคัญทางการเมืองโดยมีจุดมุ่งหมายชัดเจนในการจัดตั้งพรรคแนวมาร์กซ์-เลนินนิสต์

ฉะนั้นเพื่อเป็นการขยายความเข้าใจมากยิ่งขึ้นในบทถัดไปนี้จึงจะเป็นการนำเสนอถึง แนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรั้มซีและแนวคิดแบบลัทธิมาร์กซ์ในงานเขียนของกรั้มซีเพื่อดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยข้อที่ 1 คือ เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรั้มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และเพื่อตอบคำถามของงานวิจัยข้อที่ 1 คืองานเขียนของกรั้มซีในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง และเพื่อดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยข้อที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั้มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และเพื่อตอบคำถามของงานวิจัยข้อที่ 2 คืองานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั้มซีอย่างไรบ้าง ดังนั้นบทถัดไปจะเป็นบทวิเคราะห์เพื่อขยายความเข้าใจแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรั้มซีและแนวคิดแบบลัทธิมาร์กซ์ในงานเขียนของกรั้มซีในแบบของกรั้มซีจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ให้มีความเข้าใจและเป็นการเปิดความรู้ทางรัฐศาสตร์มากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

แนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์และมาร์กซ์ในแบบของกรัมซี

บทที่ 5 ว่าด้วยแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัมซี และแนวคิดแบบลัทธิมาร์กซ์ในงานเขียนของกรัมซี โดยผู้วิจัยจะนำเสนอถึงการวิเคราะห์ตีความด้วยแนวคิดการตีความตัวบทของ Hans-Georg Gadamer ดังที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในบทที่ 2 และบทที่ 3 ของงานวิจัยฉบับนี้ ดังนั้นด้วยวิธีการดังกล่าวเช่นเดียวกันกับบทที่ 4 ของงานวิจัยฉบับนี้เป็นสิ่งปฏิเสธไม่ได้ที่ผู้วิจัยจะไม่เอ่ย กล่าวถึง ศึกษา ถึงรวมถึงการพรรณนาบริบทของกรัมซีตลอดจนเริ่มต้นงานเขียนชิ้นสำคัญที่ชี้ให้เห็นว่ากรัมซีมีรากฐานอิทธิพลทางความคิดทั้งในการมองโลกและแนวคิดแบบมาร์กซ์ได้อย่างไร รวมทั้งสอดแทรกบริบทช่วงที่งานเขียนของกรัมซีได้ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมาอย่างไรก็ตามภายในบทที่ 5 ที่ผู้วิจัยได้นำเสนอนั้นจะเป็นการนำเสนอการวิเคราะห์ ด้วยวิธีการศึกษาจึงจำเป็นต้องสอดแทรกบริบทเพื่อให้เข้าใจตัวบทและคำอธิบายบ้างเพียงเล็กน้อยเพราะโดยส่วนใหญ่ที่บริบทได้ถูกนำเสนอไว้ในบทที่ 4 โดยตัวผู้วิจัยแล้วดังนั้นเพื่อดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยข้อที่ 1 คือเพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัมซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และเพื่อตอบคำถามของงานวิจัยข้อที่ 1 คืองานเขียนของกรัมซีในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง และเพื่อดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยข้อที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรัมซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และเพื่อตอบคำถามของงานวิจัยข้อที่ 2 คืองานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรัมซีอย่างไรบ้าง

ทั้งนี้เพื่อเป็นการตอบคำถามและเพื่อเป็นการดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยดังกล่าวในบทนี้ ผู้วิจัยจึงได้แบ่งออกเป็น 2 ส่วนด้วยกันได้แก่ 1. มุ่งสู่พรรคคอมมิวนิสต์เพื่อเสาะหาคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรัมซีและทำความเข้าใจบริบทอย่างคร่าวๆในช่วงที่งานเขียนของกรัมซีได้ถูกสร้างสรรค์ขึ้นมา 2. ลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรัมซีจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ซึ่งนำเสนอถึงแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรัมซีจากงานเขียนชุดดังกล่าว

5.1 มุ่งสู่พรรคคอมมิวนิสต์

จากบริบททั้งหมดที่ผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในบทที่ 4 จึงจะเห็นได้ว่างานเขียนของกรัมซีได้แสดงให้เห็นถึงความพยายามของกรัมซีในการนำเสนอถึงการถอดบทเรียนจากประสบการณ์ เหตุการณ์ ปรากฏการณ์ ที่เคยเกิดขึ้นมาก่อนและหลังจากความล้มเหลวของขบวนการสภาโรงงานและรวมไปถึงการปฏิวัติที่เกิดขึ้นในรัสเซียด้วยการนำทัพชนชั้นกรรมาชีพและชนชั้นอื่นๆของ วลาดีเมียร์ เลนิน ผู้ซึ่งเป็นต้นกำเนิดแห่งผู้ถูกกดขี่ในรัสเซียสู่การจัดตั้งพรรคบอลเชวิค นอกเหนือจากการปฏิวัติของเลนินแล้ว ยังจะเห็นได้ว่ากรัมซียังได้เสนอถึงความพยายามในการถอดบทเรียนจากการปฏิวัติที่เกิดขึ้นในประเทศ

ต่างๆในยุโรปเช่น เยอรมนี ออสเตรีย บาวาเรีย ยูเครน และฮังการีซึ่งล้วนปรากฏจากหนังสือพิมพ์ L'Ordine Nuovo, เล่มที่ 2, ฉบับที่ 8, 3 กรกฎาคม 1920 โดยภายหลังและเนื้อหาระหว่างการทำหนังสือพิมพ์ดังกล่าวกรั้มซีเห็นมองว่าการปฏิวัติดังกล่าวนั้นเป็นการปฏิวัติในฐานะการกระทำที่ทำลายล้างไม่ใช่การปฏิบัติตามรูปแบบของการปฏิวัติในฐานะกระบวนการสร้างสังคมใหม่ตามแบบคอมมิวนิสต์ ทั้งนี้กรั้มซีเองก็ให้เห็นแจ้งแล้วว่าจากประสบการณ์จากการปฏิวัติ ตั้งแต่รัสเซียเป็นต้นมาจนถึงการปฏิวัติในประเทศอื่นๆซึ่งอาจนิยามได้ว่าเป็น 1.การปฏิวัติแบบฉับพลันเปรียบได้กับการปฏิวัติในรัสเซีย 2.การปฏิวัติแบบค่อยเป็นค่อยไปเปรียบได้กับการปฏิวัติในยุโรป กรั้มซีมองว่ามันทั้งล้มเหลวและผิดพลาดอย่างใหญ่หลวง และสิ่งที่เป็นความล้มเหลวของการปฏิวัติมากที่สุดคือการปฏิวัติแบบยุโรป ซึ่งกรั้มซีถือว่าเป็นความล้มเหลวที่พังพินาศที่สุดแก่ชนชั้นกรรมาชีพเพราะมันเป็นความล้มเหลวที่มีมันได้ผลักดันให้ชนชั้นแรงงานและชนชั้นต่างๆที่เคยถูกกดขี่และลุกขึ้นมาต่อสู้กับนายทุนหรือพวกทุนนิยม เจ้าของโรงงานที่ดินต่างจำให้ต้องตกอยู่ในสภาพของความอ่อนแอและหมดกำลังใจ ซึ่งเป็นการเปิดโอกาสให้ชนชั้นนายทุนสามารถจัดระเบียบพลังของตนใหม่และเริ่มต้นการกำจัดกลุ่มแนวหน้าคอมมิวนิสต์ที่พยายามรวมกลุ่มอีกครั้งอย่างเป็นระบบและเมื่อสังเกตจากงานเขียนของกรั้มซี

“a communist party, the destruction of the bourgeois State, powerful trade-union organizations and an armed proletariat - was not sufficient to compensate for the absence of another condition: the existence of productive forces tending towards development and growth, a conscious movement on the part of the proletarian masses to substantiate their political power with economic power, and a determination on the part of these proletarian masses to introduce proletarian order into the factory, to make the factory the basic unit of the new State, to build the new State as an expression of the industrial relations of the factory system”

Antonio Gramsci, 1977, p.306

จากเนื้อหาในตัวบทดังกล่าวจึงจะเห็นได้ว่ากรั้มซีพยายามจะนำเสนอสิ่งที่ขาดหายไปหรือเป็นช่องว่างขนาดใหญ่ของการปฏิวัติ ทั้งนี้กรั้มซีจึงเสนอว่าด้วยการมีอยู่ของเงื่อนไขภายนอกซึ่งกรั้มซีได้เห็นจากการปฏิวัติที่ผ่านมาเช่น การมีอยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์ อารมณ์ความรู้สึกของความต้องการทำลายรัฐทุนนิยม องค์กรสหภาพแรงงานที่เข้มแข็ง และชนชั้นกรรมาชีพที่ติดอาวุธ สำหรับกรั้มซีแล้วเงื่อนไขเหล่านี้มันยังไม่เพียงพอที่จะชดเชยการขาดเงื่อนไขสำคัญอีกประการหนึ่งที่กรั้มซีได้เสนอคือ “การเคลื่อนไหวอย่างมีจิตสำนึก” (Conscious Movement) (Gramsci, 1977, pp.305-309) ทั้งนี้การเคลื่อนไหวดังกล่าวอาจตีความได้ว่าเป็นการเคลื่อนไหวเพื่อเป็นการสถาปนาชนชั้นปกครองก็คือการ

สร้างโลกทัศน์ของการครองอำนาจ การปกครองโดยฉันทามติ การทำให้การปฏิวัติถูกต้องชอบธรรม ผ่านวัฒนธรรมและครอบครัวมากขึ้น อันเป็นการเสริมสร้างอำนาจของมวลชนกรรมาชีพและคอมมิวนิสต์เองเพื่อสนับสนุนอำนาจทางการเมืองด้วยอำนาจทางเศรษฐกิจและความมุ่งมั่นของมวลชนกรรมาชีพเหล่านี้ที่จะนำระเบียบแบบกรรมาชีพเข้าสู่โรงงานทำให้โรงงานเป็นหน่วยพื้นฐานของรัฐใหม่ และสร้างรัฐใหม่ให้เป็นตัวแทนของความสัมพันธ์ทางอุตสาหกรรมในระบบโรงงาน

เพราะฉะนั้นสำหรับกรัมมี่แล้วเขาจึงเสนออีกว่า พวกหน่ออ่อนคอมมิวนิสต์ (Communist Nuclei) ซึ่งเป็นกลุ่มผู้ที่เปรียบเสมือนรัฐแบบใหม่ผู้ซึ่งถือกำเนิดจากการเรียนรู้แลกเปลี่ยนไม่ว่าจะเป็นเรื่องของจิตสำนึกหรือความคิดทางสังคมการเมืองภายใต้ระบบของสภาโรงงานในฐานะรูปแบบของรัฐจำลองที่ลึ้มเล็กรูปแบบประชาธิปไตยแบบรัฐสภาแต่นำรูปแบบของสภาโรงงานมาใช้แทนซึ่งมีบทบาทหน้าที่อันสำคัญคือการทำงานเพื่อสร้างเงื่อนไขให้มวลชนสามารถแก้ปัญหาเฉพาะทั้งหมดได้ในฐานะส่วนหนึ่งของการพัฒนาที่เป็นระบบของการปฏิวัติในแบบของคอมมิวนิสต์ แต่อย่างไรก็ตามกรัมมี่กลับมองว่าหากในหมู่มวลชนไม่มีจิตวิญญาณแห่งการริเริ่มทางประวัติศาสตร์และความปรารถนาในการปกครองอุตสาหกรรมด้วยตนเอง ซึ่งควรเป็นภาพที่สะท้อนอยู่ในพรรคคอมมิวนิสต์และเนื่องจากการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์และการเกิดขึ้นของพลังประวัติศาสตร์ที่แท้จริง ซึ่งพรรคคอมมิวนิสต์ควรเป็นภาพสะท้อนนั้นกรัมมี่อธิบายว่าพรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทันใดจากความว่างเปล่าหากแต่ต้องผ่านกระบวนการ “วิภาษวิธี” (Dialectic) เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ กล่าวคือพรรคจะต้องก่อรูปผ่านความขัดแย้ง เรียนรู้จากความล้มเหลว สะสมพลังจากมวลชน และค่อยๆ ก่อร่างสร้างตนเองขึ้นเป็นพรรคที่มีจิตสำนึกชัดเจนต่อภารกิจของชนชั้นกรรมาชีพ (Gramsci, 1977, p.309) ซึ่งสะท้อนถึงการนำแนวคิดวัตถุนิยมวิภาษวิธีมาใช้ในฐานะวิธีคิดหลัก (Methodological Framework) ในการเปลี่ยนแปลงทางสังคมผ่านการจัดตั้งพรรคด้วยเหตุนี้การเข้าใจพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรัมมี่จึงมิใช่เพียงมองในเชิงการจัดองค์กร แต่ยังต้องเข้าใจผ่านกรอบวิธีคิดแบบวิภาษวิธีวัตถุนิยมที่มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งในเชิงโครงสร้างเศรษฐกิจจิตสำนึกและวัฒนธรรมอย่างเป็นองค์รวม เพื่อตระหนักรู้ถึงปัญหาของสังคมซ้ำแล้วซ้ำเล่า เข้าถึงและเข้าใจปัญหาได้อย่างถ่องแท้พรรคจึงจะก่อตัวขึ้นมาเพื่อทำภารกิจนำพาชนชั้นกรรมาชีพในการเปลี่ยนผ่านจากสังคมนิยมสูงสู่มวลชนคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริง เพราะกรัมมี่ไม่ได้มองพรรคคอมมิวนิสต์เป็นเพียงแต่องค์กรทางการเมืองแต่ยังมองในฐานะที่เป็นเครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์

นอกจากนั้นแล้วกรัมมี่ยังเสนออีกว่าหน้าที่สำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์นอกเหนือจากการนำความรู้สึกรวมและการจัดตั้งองค์กรหรือพรรคคอมมิวนิสต์เข้าสู่อำนาจของพลังการผลิตแล้ว ยังจะต้องสร้างฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและยั่งยืนเพื่อให้ชนชั้นกรรมาชีพยึดครองอำนาจทางการเมืองได้อย่างมั่นคง ดังนั้นแล้วในเมื่อพรรคมีหน้าที่จัดระเบียบทางการเมืองให้กับชนชั้นที่ถูกกดขี่ทั้งหมดโดยมีชนชั้นกรรมาชีพคอมมิวนิสต์เป็นศูนย์กลาง เพื่อบรรลุเป้าหมายสู่สังคมนิยมขั้นสูงเพราะฉะนั้นช่วงเวลาหนึ่ง

พรรคจะต้องกลายเป็น “พรรคที่ปกครอง” (Governing Party) ซึ่งเป็นตัวแทนและแกนหลักในการหล่อเลี้ยงและหล่อหลอมชนชั้นกรรมาชีพและชนชั้นอื่นๆเป็นพรรคสำหรับชนชั้นกรรมาชีพคอมมิวนิสต์ (Communist Proletariat) นำโดยเหล่ากรรมาชีพเท่านั้นจริงๆโดยต้องถูกยอมรับโดยส่วนมากด้วย พรรคจึงจะเป็นพรรคแห่งการปฏิวัติได้อย่างแท้จริงฉะนั้นแล้วพรรคคอมมิวนิสต์จะกลายเป็นพรรค “ประชาธิปไตย” (Democratic Party) (ในมุมมองนี้กรั่มสกีรับระบบประชาธิปไตยเข้ามาใช้แต่ไม่ได้นำระบอบมาใช้) ที่ได้รับความไว้วางใจจากชนชั้นที่ถูกกดขี่ทั้งหมดและคอยหน้าที่รักษาการติดต่อ การประสานงานหรือการรับฟังเสียง อย่างต่อเนื่องกับทุกกลุ่มของชนชั้นแรงงาน ด้วยหน้าที่เหล่านี้เองจะเป็นสิ่งที่กรั่มสกีมองว่าเป็นตัวกระตุ้นให้กลุ่มชนชั้นต่างๆที่ถูกกดขี่จากรัฐนายทุนนั้นได้ยอมรับการเข้ามามีอำนาจของชนชั้นกรรมาชีพคอมมิวนิสต์ไปเองโดยปริยายในฐานะชนชั้นผู้ปกครองที่ต้องเข้ามาแทนที่ชนชั้นนายทุนในอำนาจรัฐ โดยการที่พรรคสร้างเงื่อนไขที่ทำให้การปฏิวัติในฐานะการทำลายรัฐนายทุนกลายเป็นสิ่งเดียวกับการปฏิวัติกรรมาชีพ ซึ่งเป็นการปฏิวัติที่ยึดอำนาจคืนจากผู้ยึดครอง และเริ่มต้นพัฒนาระเบียบใหม่ในความสัมพันธ์ของการผลิตและการกระจายทรัพย์สินตามแบบสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ (Gramsci, 1977, pp.305-309)

อย่างไรก็ตามในมุมมองของผู้วิจัยซึ่งสังเกตได้จากงานเขียนของกรั่มสกีสาเหตุสำคัญประการหนึ่งที่กรั่มสกีนั้นมองว่าพรรคคอมมิวนิสต์นั้นต้องนำโดยเหล่ากรรมาชีพเท่านั้นจริงๆเพราะว่าสำหรับกรั่มสกีแล้วจากการศึกษาในเขียนของเขาใน L'Ordine Nuovo ฉบับที่ 15 และ 17 ของวันที่ 4 และ 9 กันยายน ปี 1920 พบว่ากรั่มสกีได้มองเห็นเหตุการณ์สำคัญจาก การที่พรรค Italian People's Party (ในภาษาอิตาลี: Partito Popolare Italiano, PPI ในภาษาไทย: พรรคประชาชนอิตาลี) หรือในชื่อ Italian Popular Party ซึ่งกรั่มสกีเรียกพรรคนี้สั้นๆว่า “Popular Party” สำหรับพรรคดังกล่าวเป็นพรรคที่ได้รับการสนับสนุนจากสมเด็จพระสันตปาปาเบเนดิกต์ที่ 15 (Benedict XV)

รูปภาพที่ 6 : สมเด็จพระสันตปาปาเบเนดิกต์ที่ 15 (Benedict XV)

แหล่งที่มา : <https://catholichaab.com/main/index.php/2015-09-22-02-42-26/history/181-266/658-benedict-xv>

เพื่อต่อต้านพรรคสังคมนิยมอิตาลี (PSI) ซึ่งอ้างตนว่าต้องการเป็นตัวแทนผลประโยชน์ทางเศรษฐกิจและทางการเมืองของชนชั้นทั้งหมด ซึ่งถือว่าเป็นการยกอำนาจของตนเหนือหัวประชากรในพื้นที่ของตน (ผู้แทนราษฎรในพื้นที่) แม้จะมีอิทธิพลเหนือกว่าเพียงเล็กน้อยซึ่งกรัมซีมองว่าพรรคดังกล่าวและโดยเฉพาะกับในช่วงที่อิตาลีได้ใช้ระบอบประชาธิปไตยแบบ 2 สภา สำหรับกรัมซีเขามองว่าผู้แทนราษฎรหรือ สส. ที่เข้ามาทำหน้าที่ส่วนใหญ่ในสภานั้นมักจะได้รับการสนับสนุนจากนายทุน ตามชนบทหรือในเมืองเป็นส่วนใหญ่ซึ่งพวกนายทุนพวกนั้นมักจะมีอิทธิพลเหนือประชากรในพื้นที่เพียงเล็กน้อย มันจึงไม่ใช่ผู้แทนของประชาชนตัวเล็กๆจริงๆอีกทั้งจากสิ่งที่กรัมซีมองเห็นจากความแตกแยกภายในพรรคประชาชนอิตาลี ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวกรัมซีเห็นว่าในพรรคดังกล่าวมีอุดมการณ์ที่แตกแยกส่วนหนึ่งของพรรคไปซ้ายสุดบางส่วนก็ไปขวาสุดบางส่วนก็อยู่ตรงกลาง ซึ่งในภายหลังพรรคดังกล่าวสมาชิกพรรคบางส่วนได้เข้าร่วมกับพรรคฟาสซิสต์ ซึ่งมันทำให้ไม่สามารถจะเป็นตัวแทนของผลประโยชน์ของชนชั้นต่างๆดังที่พรรคกล่าวอ้างไว้ได้อย่างแท้จริง (Gramsci, 1977, pp.303-339) ดังนั้นนี้อาจจะเป็นส่วนหนึ่งที่เป็นอิทธิต่อแนวความคิดของกรัมซีที่ได้ยึดมั่นถึงความเป็นหนึ่งเดียว (อุดมการณ์) ของพรรคคอมมิวนิสต์ให้เป็นแบบที่เขาได้วาดหวังเอาไว้อย่างสำคัญที่สุด

ดังนั้นสำหรับกรัมซีเมื่อพรรคคอมมิวนิสต์ได้นำเสนอตัวเองในฐานะที่เป็นพรรคเฉพาะของชนชั้นกรรมาชีพแล้ว หน้าที่สำคัญจึงต้องเป็นการทำงานเพื่อเสริมสร้างจิตสำนึกและกำหนดแนวทางที่ชัดเจนให้กับพลังของการผลิตที่เกิดขึ้นจากการพัฒนาของระบบทุนนิยม พรรคจะต้องสร้างเงื่อนไขทางเศรษฐกิจที่ทำให้ชนชั้นกรรมาชีพคอมมิวนิสต์สามารถยึดครองอำนาจรัฐได้เช่นกันและพรรคคอมมิวนิสต์นั้นต้องสร้างเงื่อนไขที่ทำให้การปฏิวัติกรรมาชีพสามารถเชื่อมโยงกับการลุกฮือของประชาชนต่อต้านรัฐนายทุนพร้อมกับสร้างเงื่อนไขให้การลุกฮือกลายเป็นการปลดปล่อยโดยแท้จริงจากพลังการผลิตที่แท้จริง ซึ่งได้เติบโตขึ้นจากภายในสังคมทุนนิยมซึ่งได้เกิดขึ้นชั้นต่างๆ (Gramsci, 1977, pp.305-309) อย่างไรก็ตามในช่วงเวลาดังกล่าวกรัมซีได้แนะนำแนวทางสำหรับผู้ที่ยึดถืออุดมการณ์คอมมิวนิสต์ไว้สองประเภทซึ่งถือเป็นภารกิจอันสำคัญอย่างยิ่งในการนำมวลชนสู่การต่อสู้กับระบบทุนนิยมเพื่อเปลี่ยนผ่านสังคมคือ 1. ผู้ที่ยึดถืออุดมการณ์คอมมิวนิสต์ ที่ไม่เข้าใจองค์ประกอบพื้นฐานของแนวคิดคอมมิวนิสต์และวัตถุนิยมประวัติศาสตร์แต่ดำเนินชีวิตตามความเป็นจริงของการต่อสู้และเข้าใจความเป็นจริงนั้น กรัมซีได้ให้แนวทางไว้ว่าการปฏิวัติในฐานะการพิชิตอำนาจทางสังคมของชนชั้นกรรมาชีพสามารถเข้าใจได้เพียงว่าเป็นกระบวนการวิภาษวิธีที่อำนาจทางการเมืองทำให้อำนาจทางอุตสาหกรรมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับสภาโรงงานในฐานะตัวแทนของความเป็นอิสระของผู้ผลิตในด้านอุตสาหกรรมและในฐานะรากฐานขององค์กรเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์มันจะเป็นเครื่องมือในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายกับระบบทุนนิยมเนื่องจากมันสร้างเงื่อนไขที่สังคมที่แบ่งแยกชนชั้นถูกกำจัดและการ

แบ่งแยกชนชั้นใหม่จะกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ในทางกายภาพ (Gramsci, 1977, pp.305-309) 2. ผู้ที่ยึดถืออุดมการณ์คอมมิวนิสต์ที่มีชีวิตอยู่ในท่ามกลางการต่อสู้ กรัสมซีได้ให้แนวทางไว้ว่าแนวคิดในเรื่องที่ผ่านมานี้ใน L'Ordine Nuovo, เล่มที่ 2, ฉบับที่ 8 ไม่ว่าจะเป็นเรื่องพรรค การปฏิวัติ การนำโดยชนชั้นกรรมาชีพ หรือการเคลื่อนไหวทางการเมืองมันจะไม่เป็นเพียงความคิดเชิงนามธรรมแต่จะเป็นสิ่งที่กระตุ้นให้ชนชั้นต่างๆที่ถูกกดขี่เข้าสู่การต่อสู้ (Gramsci, 1977, pp.305-309) อีกทั้งกรัสมซียังบอกอีกว่าให้พยายามเพิ่มความพยายามในการจัดตั้งองค์กรเผยแพร่แนวคิด อย่างไรก็ตามการพัฒนาอุตสาหกรรมได้นำมาซึ่งความเป็นอิสระทางปัญญาและจิตวิญญาณแห่งการริเริ่มทางประวัติศาสตร์ในหมู่มวลชนขององค์ประกอบเหล่านี้ของการปฏิวัติกรรมาชีพต้องได้รับการจัดรูปแบบและจัดตั้งองค์กรและเงื่อนไขในการเข้าถึงจิตใจเพื่อการพัฒนาและการขยายตัวของมวลชนแรงงานทั้งหมดต้องถูกสร้างขึ้นผ่านการต่อสู้เพื่อการควบคุมการผลิต (Gramsci, 1977, pp.305-309)

ทั้งนี้ตัวผู้วิจัยเชื่อว่าสิ่งที่กรัสมซีได้แนะนำแนวทางสำหรับผู้ที่ยึดถืออุดมการณ์คอมมิวนิสต์ไว้สองประเภทนั้นเพราะ ประชาชนเสียส่วนใหญ่ที่จะลุกขึ้นมาต่อต้านการถูกกดขี่นั้นไม่ได้เป็นปัญญาชนไปเสียทั้งหมดหากแต่เป็นเพียงชนชั้นแรงงาน ชนชั้นกรรมาชีพ ชนชั้นชาวนา ที่ต้องทำงานวันละ 8 - 10 ชั่วโมงต่อวันจึงไม่สามารถเข้าถึงแนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดคอมมิวนิสต์และวัฒนธรรมประวัติศาสตร์ ได้อย่างถ่องแท้ ดังนั้นกรัสมซีจึงอธิบายให้กับกลุ่มชนชั้นที่ไม่เข้าใจได้ว่า การต่อสู้กับระบบทุนนิยมนั้นสามารถเข้าใจได้เพียงว่าเป็นกระบวนการวิภาษวิธีที่อำนาจทางการเมืองและทำให้อำนาจทางอุตสาหกรรมเป็นสิ่งที่เป็นไปได้สำหรับสภาโรงงานมันจะเป็นเครื่องมือในการต่อสู้ครั้งสุดท้ายกับระบบทุนนิยม เนื่องจากมันสร้างเงื่อนไขที่สังคมที่แบ่งแยกชนชั้นถูกกำจัดและการแบ่งแยกชนชั้นใหม่จะกลายเป็นสิ่งที่เป็นไปได้ในทางกายภาพ (Gramsci, 1977, pp.305-309)

จึงจะเห็นได้ว่าหากพิจารณาด้วยแนวคิดดังกล่าวด้วยแล้ว “แนวคิดเกี่ยวกับแนวคิดคอมมิวนิสต์และวัฒนธรรมประวัติศาสตร์” โดยความสำคัญของแนวคิดดังกล่าวนั้นเป็นที่รู้จักในหมู่นักปฏิวัติทั่วโลกว่าเป็นหลักสำคัญในการวิเคราะห์ลักษณะสังคมเพื่อกำหนดยุทธศาสตร์และยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงสังคมให้สอดคล้องกับการแยกมิตรและแยกศัตรูของชนชั้น และนำพาการปฏิวัติให้เกิดความสำเร็จ (ภัทรมน, 2564) เนื่องจากกรัสมซีไม่ได้มองพรรคคอมมิวนิสต์เป็นเพียงแต่องค์กรทางการเมืองแต่ยังมองในฐานะที่เป็นเครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ อาจตีความได้ว่ากรัสมซีได้หยิบยืมแนวคิดดังกล่าวเพื่อใช้ในการดำเนินแผนยุทธศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์ของกรัสมซีด้วยเช่นกัน ดังนั้นภารกิจหลักของผู้ที่ยึดถืออุดมการณ์คอมมิวนิสต์ตามที่กรัสมซีเสนอคือจะต้องมุ่งมั่นส่งเสริมการสร้างพรรคคอมมิวนิสต์ที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน และสำหรับกรัสมซีมันจึงต้องไม่ใช่การรวมตัวของพวกที่ใช้ความกลัว ความเกลียดและความรัก หรือปฏิบัติตามแนวทางแบบเจ้าผู้ครองนครในแบบของ Machiavelli ทั้งนี้กรัสมซีใช้คำว่า Little Machiavelli จากบริบททั้งหมดทำให้ผู้วิจัยตีความได้ว่ามีความเกี่ยวข้องกับแนวคิด เจ้าผู้ครองนคร หรือ The Prince ของ Machiavelli (Gramsci, 1977, pp.305-309) ซึ่งเห็นได้จาก

“We must strive to promote the organic creation of a communist party that is not a collection of dogmatists or little Machiavellis but a party of revolutionary communist action; a party with a precise consciousness of the historical mission of the proletariat and the ability to guide the proletariat to the accomplishment of that mission”

Antonio Gramsci, 1977, p.309

“เราต้องพยายามส่งเสริมการก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อย่างเป็นระบบซึ่งไม่ใช่การรวมตัวของนักบวชหัวรุนแรงหรือมาเกียเวลลีตัวเล็กๆแต่เป็นพรรคคอมมิวนิสต์แห่งการกระทำปฏิวัติ พรรคที่มีสำนึกชัดเจนถึงภารกิจทางประวัติศาสตร์ของชนชั้นกรรมาชีพ และมีความสามารถในการชี้นำชนชั้นกรรมาชีพให้บรรลุภารกิจนั้น”

ซึ่งสอดคล้องกับพรรคแบบกรั้มซึ่งวาดหวังเอาไว้ต้องเป็นพรรคที่มีการกระทำปฏิวัติแบบคอมมิวนิสต์ พรรคที่มีจิตสำนึกชัดเจนในพันธกิจทางประวัติศาสตร์ของชนชั้นกรรมาชีพ และมีความสามารถในการชี้นำชนชั้นกรรมาชีพไปสู่การบรรลุพันธกิจนั้นกล่าวคือ เป็นพรรคคอมมิวนิสต์ที่เป็นของมวลชนผู้ซึ่งก่อตั้งพรรคด้วยความพยายามของพวกเขาเองที่จะมุ่งมั่นที่จะปลดปล่อยตนเองจากการกดขี่ทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจอย่างอิสระผ่านการจัดองค์กรเศรษฐกิจสังคมและหากพิจารณาจากที่กรั้มชี้เสนอว่าต้องเป็นพรรคที่มีการกระทำปฏิวัติแบบคอมมิวนิสต์ พรรคที่มีจิตสำนึกชัดเจนในพันธกิจทางประวัติศาสตร์ของชนชั้นกรรมาชีพ ทั้งนี้เพื่อให้ทั้งตัวพรรคและมวลชนได้ตื่นรู้และรับรู้ถึงศัตรูของชนชั้นผ่านสิ่งที่กรั้มชี้เสนอไว้ดังที่กล่าวไว้ในเบื้องต้นคือการเคลื่อนไหวอย่างมีจิตสำนึกต่อการต่อสู้ของชนชั้นในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมาอันต้องนำพาสังคมสู่การปลดปล่อยจากสังคมนิยมสู่สังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และอีกหนึ่งตัวอย่างคือการไม่ใช่พรรคที่ใช้มวลชนในแบบนาคอแบ็ง (Jacobins) ในฝรั่งเศส (การใช้ความกลัวและความรุนแรงในการปฏิวัติ) ที่กรั้มชี้เป็นผู้ยกตัวอย่าง เมื่อพิจารณาจากจวบพแล้วจึงจะเห็นได้ว่ากรั้มชี้ได้เน้นย้ำเรื่องของการใช้ความกลัวและความรุนแรงในการนำพามวลชนสู่การเปลี่ยนผ่านสังคมเป็นอย่างมาก โดยทั้งนี้การกระทำต่างๆนั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่พรรคสามารถกำหนดความเป็นจริงได้ พรรคต้องสร้างเงื่อนไขไม่มีการปฏิวัติสองครั้ง คือแบบฉับพลันและแบบค่อยเป็นค่อยไป (ตื่นรู้แล้ว) แต่ต้องเป็นครั้งเดียวและการลุกฮือของประชาชนที่ลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐนายทุนนั้นจะต้องพบกับพลังที่จัดระเบียบเอาไว้อย่างดีแล้ว ซึ่งสามารถเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตระดับชาติจากรูปแบบการผลิตซึ่งเป็นเครื่องมือแห่งการกดขี่ของชนชั้นนายทุน สู่เครื่องมือแห่งการปลดปล่อยแบบคอมมิวนิสต์และแม้ต้องเผชิญกับความพ่ายแพ้หรือความยุ่งเหยิง โดยเน้นว่าความเชื่อในตัวพรรค

และชะตากรรมของชนชั้นนี้จะต้องไม่สูญหายไป (Gramsci, 1977, pp.305-309) ทั้งนี้การ "รักษาจิตวิญญาณแห่งการปฏิวัติให้คงอยู่ในมวลชน" และการ "สร้างผู้นำจากชนชั้นกรรมาชีพ" สะท้อนถึงความเชื่อที่ว่า การเปลี่ยนแปลงต้องมาจากชนชั้นล่างไม่ใช่จากชนชั้นปกครอง สำหรับกรัสมชีผู้ที่จะนำพาชะตากรรมของชนชั้นกรรมาชีพและรักษาไว้ซึ่งความเชื่อในตัวพรรค กรัสมชีได้ให้ความสำคัญกับกลุ่มหัวหอกปฏิวัติ (Proletarian Vanguard) อันถูกคัดเลือกจากระบบสภาโรงงานในฐานะผู้นำทางอุดมการณ์ซึ่งสะท้อนให้เห็นถึงแนวคิดของเลนิน (Leninism) ที่เชื่อว่าการปฏิวัติจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อมีพรรคแนวหน้าที่ตั้งอย่างมีวินัยและมีจิตสำนึกทางการเมืองสูง อย่างไรก็ตามกรัสมชียังเน้นว่ากลุ่มนี้ต้องเชื่อมโยงกับมวลชนอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพียงการสั่งการจากเบื้องบน (Gramsci, 1977, pp.347-349) ทั้งนี้สืบเนื่องมาจาก

“the proletariat was still, as Marx put it, a sack of potatoes, a generic imponderable, an amorphous conglomeration of individuals without ideas, without will and without a unitary perspective”

Antonio Gramsci, 1977, p.348

“ชนชั้นกรรมาชีพยังคงเป็นกระสอบมันฝรั่งตามที่มาร์กซ์กล่าวไว้ เป็นการรวมตัวของปัจเจกบุคคลที่ไม่มีรูปร่าง ไม่มีความคิด ไม่มีเจตจำนง และไม่มีมุมมองที่เป็นหนึ่งเดียว”

จากข้อความดังกล่าวจึงจะเห็นได้ว่าชนชั้นกลางเป็นอุปสรรคต่อการปฏิวัติ โดยกรัสมชีเปรียบเทียบว่าชนชั้นกรรมาชีพเป็น "ถุงมันฝรั่ง" (sack of potatoes) ซึ่งหมายถึงกลุ่มคนที่ไร้เอกภาพและไม่มีความคิดทางการเมืองที่ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับมุมมองของมาร์กซ์ที่มองว่าชนชั้นกรรมาชีพขาดความสามารถในการนำการเปลี่ยนแปลงทางสังคมส่วนระบบทุนนิยมถูกมองว่าเป็นระบบที่เต็มไปด้วยอคติและการหลอกลวงที่ทำให้มวลชนสับสนและแตกแยก ดังนั้นการปฏิวัติจะไม่อาจประสบความสำเร็จได้หากไม่มีองค์กรที่มีความสามารถและการจัดการที่เป็นระบบเพียงพอ ซึ่งสะท้อนถึงความจำเป็นของพรรคปฏิวัติที่มีโครงสร้างและผู้นำที่มั่นคง ฉะนั้นมวลชนจะต้องสร้างผู้นำของตนเองขึ้นมา โดยต้องมาพร้อมกับความสามารถทางการเมือง จิตใจ (แห่งการไม่ยอมแพ้ต่อความล้มเหลวของการปฏิวัติ) การใช้พลังและอำนาจของตนในการต่อต้านได้อย่างไม่กลัว (Gramsci, 1977, pp.347-349) ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนของชนชั้นกรรมาชีพได้อย่างแท้จริง อันเป็นผลลัพธ์ที่สะท้อนได้มาจากระบบของสภาโรงงานในฐานะโรงเรียนเพื่อสอนและแลกเปลี่ยนประสบการณ์ทางการเมืองและการบริหาร

ย้อนกลับมาอีกครั้งกับบริบทที่ผู้วิจัยจะเสนอเพียงเล็กน้อย ในช่วงสิ้นสุดการเคลื่อนไหวของเหล่าชนชั้นแรงงานในปี ค.ศ.1920 ในช่วงที่กรัสมชีเริ่มไม่พอใจกับพรรคสังคมนิยมอิตาลี สำหรับกรัสมชี

การที่พรรคสังคมนิยมอิตาลี (PSI) ไม่มีผู้นำในทางการเมืองซึ่งถือเป็นการบั่นทอนศักยภาพในการปฏิบัติ
 ตั้งที่กรั่มซีได้ตั้งใจไว้ อีกทั้งกรั่มซียังชี้ให้เห็นว่าพรรคสังคมนิยมอิตาลีในขณะนั้นได้ประสบกับปัญหา
 โครงสร้างและการจัดการที่ร้ายแรง ซึ่งในขณะนั้นกรั่มซีมองว่าพรรคไม่ได้ทำหน้าที่เป็นองค์กรที่มั่นคง
 และชัดเจนแต่กลับเป็นเพียง "ฝูงชน" (Horde) ที่ขาดการเตรียมตัวและการจัดองค์กรทางการเมืองที่
 เหมาะสม ซึ่งการรวมตัวกันของสมาชิกพรรคสังคมนิยมอิตาลี (PSI) ไม่ได้อยู่บนพื้นฐานของจิตสำนึก
 ทางการเมืองที่แท้จริง แต่เป็นการรวมกลุ่มของคนที่มีจิตสำนึกชนชั้นในระดับพื้นฐานเท่านั้น โดยขาด
 ความเข้าใจถึงบทบาทสำคัญของพรรคปฏิวัติที่สถานการณ์ทางประวัติศาสตร์ต้องการ ซึ่งกรั่มซีมองว่า
 การขาดความชัดเจนนี้นำไปสู่ปัญหาภายในที่ร้ายแรงเช่น การแตกแยกในหมู่สมาชิกและการต่อสู้
 ระหว่างกลุ่มต่างๆที่มีแนวโน้มและจุดมุ่งหมายที่ขัดแย้งกัน ซึ่งท้ายที่สุดก็ส่งผลให้พรรคไม่สามารถเป็น
 ผู้นำชนชั้นแรงงานได้อย่างแท้จริง นอกจากนี้กรั่มซียังชี้ให้เห็นว่าความหลงใหลใน "เอกภาพ" (Unity)
 ของพวกที่เรียกตัวเองว่า "สังคมนิยมคอมมิวนิสต์เอกภาพ" (Unitarian Social-Communists)
 ภายในพรรคสังคมนิยมอิตาลี (ซึ่งขณะนั้นเริ่มมีความคิดแตกแยกเป็นสองฝั่งและกรั่มซีเริ่มสนใจที่จะ
 ก่อตั้งพรรคในแบบที่เขาวาดหวังเอาไว้ซึ่งขึ้นมาแล้วซึ่งสังเกตได้จาก L'Ordine Nuovo, 11-18 ธันวาคม
 1920, เล่มที่ 2, ฉบับที่ 22) ที่ปราศจากการจัดองค์กรอย่างเหมาะสมกลับกลายเป็นอุปสรรคที่นำไปสู่
 การแตกแยกมากขึ้นแทนที่จะช่วยสร้างความสามัคคีในพรรค นอกเหนือจากนี้ความล้มเหลวของพรรค
 สังคมนิยมอิตาลีไม่เพียงแต่สร้างความเสียหายต่อพรรคเองแต่ยังส่งผลร้ายแรงต่อชนชั้นแรงงาน
 โดยรวม การต่อสู้ภายในพรรคและความบ้ำคลั่งในเรื่องเอกภาพที่ไม่เป็นรูปธรรมได้ทำลายศรัทธาของ
 มวลชนต่อพรรคและนำไปสู่การเสริมสร้างพลังให้กับฝ่ายปฏิกริยา (Reactionaries) (ฝ่ายรัฐบาล/ฝ่าย
 ต่อต้านการปฏิวัติ/ฝ่ายนายทุน) ซึ่งต่อต้านการปฏิวัติ (Gramsci, 1977, pp.363-365) อย่างไรก็ตาม
 กรั่มซีมองว่าสิ่งที่เสียหายไปแล้วยังสามารถฟื้นฟูได้หากมีการสร้างพรรคคอมมิวนิสต์ใหม่ที่เข้มแข็งและ
 มีประสิทธิภาพในมุมมองของกรั่มซีความล้มเหลวที่เกิดขึ้นนั้นจะเป็นบทเรียนสำคัญสำหรับอนาคต
 เพราะหากพรรคไม่สามารถแก้ไขปัญหานี้ได้มันอาจนำไปสู่ความล่มสลายของการปฏิวัติทั้งหมด

ดังเช่นกับสถานการณ์ที่กรั่มซีได้ยกตัวอย่างกรณีของฮังการี โดยแสดงให้เห็นว่าความอ่อนแอ
 ขององค์กรปฏิวัติอาจนำไปสู่การถดถอยของมวลชนและ กลีบกลายเป็นชัยชนะของฝ่ายตรงข้ามได้
 อย่างง่ายดายแม้กรั่มซีจะวิจารณ์พรรคสังคมนิยมอิตาลีอย่างหนักหน่วงแต่กรั่มซีเองยังแสดงให้เห็นถึง
 ความหวังในศักยภาพของชนชั้นแรงงานและพรรคคอมมิวนิสต์ เขาเชื่อว่าคนที่มีความมุ่งมั่นที่ดีใน
 อุดมการณ์ (Men Of Goodwill) ยังคงมีโอกาที่จะสร้างองค์กรใหม่และฟื้นฟูพลังของชนชั้นแรงงาน
 ซึ่งตัวเขาเองก็ได้เน้นย้ำว่าพรรคคอมมิวนิสต์ไม่เพียงแต่ต้องทำหน้าที่เป็นแกนนำของการปฏิวัติแต่ยัง
 ต้องกลายเป็นเสียงของชนชั้นแรงงานอย่างแท้จริง ซึ่งจะช่วยนำพามวลชนไปสู่การเปลี่ยนแปลงทาง
 สังคมและการเมืองที่ยั่งยืน แม้ปัญหาในช่วงเวลาขณะนั้นจะเป็นความท้าทายที่ร้ายแรงแต่ก็ยังไม่ใช่
 จุดสิ้นสุด ความสำเร็จของพรรคคอมมิวนิสต์จะขึ้นอยู่กับความสามารถในการเรียนรู้จากความล้มเหลว

สร้างองค์กรใหม่ที่มีมั่นคงและพัฒนาความสัมพันธ์กับมวลชนเพื่อสร้างพลังที่แท้จริงของการปฏิวัติ (Gramsci, 1977, pp.363-365)

ดังนั้นและชัดเจนโดยพรรคคอมมิวนิสต์ต้องมีพื้นฐานที่มั่นคงและเป็นอิสระ ไม่ใช่เพียงการรวมตัวของบุคคลที่ไม่มีเป้าหมายและไม่มีบทบาทที่ชัดเจนพรรคต้องถูกมองว่าเป็นองค์กรที่มีความน่าเชื่อถือและได้รับการยอมรับทั้งในระดับชาติและระดับสากล 2.การจัดองค์กรแบบปฏิวัติ พรรคต้องมีการจัดองค์กรที่เหมาะสมเพื่อสนับสนุนภารกิจทางการเมืองของการปฏิวัติ ไม่ใช่เพียงการทำงานของสหภาพแรงงานที่มุ่งเน้นผลประโยชน์เฉพาะหน้า 3.การสร้างเชื่อมโยงกับมวลชน พรรคคอมมิวนิสต์ต้องทำงานอย่างใกล้ชิดกับชนชั้นแรงงาน โดยไม่เพียงแต่ให้การศึกษาเท่านั้น แต่ยังคงเปลี่ยนมวลชนให้กลายเป็นส่วนหนึ่งขององค์กรปฏิวัติที่มีชีวิตเพื่อสร้างพลังที่สามารถท้าทายระบบชนชั้นปัจจุบันได้ (Gramsci, 1977, pp.363-365) นอกจากนี้แล้วหากพิจารณาจากที่กรัมซีมองว่าการปฏิวัติคอมมิวนิสต์สามารถเกิดขึ้นได้จากการตื่นรู้ของมวลชน ซึ่งการตื่นรู้นี้มีบทบาทสำคัญทั้งในการสร้างและทำลายระบบสังคมเดิมโดยเฉพาะสังคมทุนนิยมในยุคของเขา

อย่างไรก็ตามกรัมซีตระหนักดีอยู่แล้วว่าการตื่นรู้ของมวลชนแต่เพียงอย่างเดียวไม่อาจทำให้การปฏิวัติสำเร็จลุล่วงในทันทีหรือคาดการณ์ผลลัพธ์ได้อย่างแม่นยำ เนื่องจากมวลชนส่วนใหญ่ยังขาดประสบการณ์ในเรื่องเจตจำนงและอำนาจที่จะนำไปสู่การจัดตั้งสังคมใหม่ เมื่อการปฏิวัติเกิดขึ้นและนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงสังคมมวลชนที่ไร้ประสบการณ์เหล่านี้ (ประสบการณ์เกี่ยวกับเจตจำนงและอำนาจ) จะเริ่มแสดงออกถึงเจตจำนงส่วนตัวหรือในกลุ่มย่อยเพื่อแสวงหาอำนาจต่อรอง ซึ่งอาจก่อให้เกิดปัญหาในสังคมใหม่ได้ กรัมซีมองว่าการกระทำดังกล่าวแม้จะดูเป็นปรปักษ์หรือก่อความวุ่นวายแต่เป็นผลพวงตามธรรมชาติของการปฏิวัติที่ทำให้โครงสร้างเดิมถูกทำลายลง ซึ่งตัวกรัมซีเองก็ยังอธิบายว่า ลัทธิคอมมิวนิสต์เป็น "ผลพวงของการตอบโต้" (A Consequence Of Reaction) โดยเกิดขึ้นจากความล้มเหลวของรัฐในการจัดการปัญหาในประเทศ ชนชั้นแรงงานมีความรับผิดชอบในการเผชิญหน้ากับความล้มเหลวของรัฐ ซึ่งสะท้อนถึงบทบาทที่สำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์ในการสร้างการเปลี่ยนแปลง (Gramsci, 1977, pp.330-339) ดังนั้นชนชั้นแรงงาน (Working Class) จึงเป็นกลุ่มเดียวที่สามารถฟื้นฟูประเทศจากความโกลาหลได้จากชนชั้นแรงงานที่ได้รับการสนับสนุนที่มากพอที่จะช่วยหยุดยั้งไม่ให้ประเทศจมลงสู่ "ความป่าเถื่อน" (Utter Barbarism) จากการล้มล้างรัฐนายทุนทั้งหมด (Gramsci, 1977, pp.352-355) โดยมีข้อแม้ว่าชนชั้นแรงงานจะบรรลุการปลดแอกของตนเองได้ก็ต่อเมื่อผ่านช่วงเวลาที่ถูกกรัมซีเรียกว่าช่วงเวลาแห่ง "เผด็จการ" (Dictatorship Of The Proletariat) ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งข้อจำกัดและการจัดระเบียบใหม่ของรัฐกรรมาชีพซึ่งหมายถึงช่วงเวลาที่ยุทธศาสตร์กรรมาชีพจำเป็นต้องใช้รัฐเป็นเครื่องมือในการจัดระเบียบสังคมใหม่ (Gramsci, 1977, p.323)

อย่างไรก็ตามแม้ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของชนชั้นกรรมาชีพ ซึ่งกรัมซีมองว่าเป็นคุณลักษณะสำคัญของชนชั้นแรงงาน อันเกิดขึ้นจากการทำงานร่วมกันเป็นเวลานานและการมี

ความรู้สึกร่วมในที่ทำงาน แม้ว่าความเป็นหนึ่งเดียวดังกล่าวจะมีพลังในการผลักดันการต่อต้านหรือการเสียดสีแต่ก็เกิดขึ้นเพียงในช่วงเวลาสั้นๆ และกริมซึ่งมองว่ามันไม่ใช่สิ่งที่ยั่งยืน เมื่อสังคมนิยมถูกก่อตั้งขึ้น ความกดดันที่เคยตกอยู่กับชนชั้นกรรมาชีพจะลดลงและความร่วมมือหรือแนวคิดแบบรวมกลุ่มนี้ จะไม่สามารถเป็นพื้นฐานของสังคมนิยมได้อีกต่อไป เพราะฉะนั้นความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันที่มองว่าความแข็งแกร่งในช่วงการปฏิวัติกลับไม่สามารถรับประกันความมั่นคงหรือความยั่งยืนในสังคมนิยมหลังการปฏิวัติได้ เพื่อให้การปลดปล่อยชนชั้นกรรมาชีพเป็นไปอย่างแท้จริงดังนั้นกริมซึ่งจึงเสนอว่าอีกครั้งว่า "พรรคคอมมิวนิสต์" เป็นสิ่งจำเป็นที่จะต้องจัดตั้งขึ้นพรรคจะมีบทบาทสำคัญในการจัดระเบียบเจตจำนงของชนชั้นแรงงานและทำหน้าที่เป็นเครื่องมือประวัติศาสตร์สำหรับการเปลี่ยนผ่านสังคมนิยมพรรคคอมมิวนิสต์ต้องทำให้ชนชั้นแรงงานเปลี่ยนบทบาทจาก "ผู้ตาม" ไปสู่ "ผู้ริเริ่ม" และจากแรงงานที่ไม่มีเป้าหมายไปสู่แรงงานที่มีจุดมุ่งหมาย (Gramsci, 1977, p.333) พรรคคอมมิวนิสต์จะช่วยสร้างโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับการเกิดรัฐของชนงาน ซึ่งเป็นก้าวแรกสู่การก่อเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ซึ่งได้สอดคล้องกับสิ่งกริมซึ่งเปรียบพรรคคอมมิวนิสต์ว่าเสมือนกับการหว่านเมล็ดพันธุ์แห่งเสรีภาพ โดยที่พรรคคอมมิวนิสต์จะไม่เพียงแต่จะช่วยจัดตั้งเงื่อนไขทางวัตถุให้เหมาะสมแต่ยังจะช่วยให้แรงงานค้นพบตำแหน่งและบทบาทของตนในสังคมนิยม (*กริมซึ่งเปรียบว่าเมื่อเมล็ดพันธุ์เหล่านั้นได้เติบโต*) แรงงานที่เป็นส่วนหนึ่งของพรรคจะมีความร่วมมือ มีความคิดล่วงหน้าที่รอบคอบ มีความรับผิดชอบ เสรีภาพที่ไม่ใช่แค่การมีโอกาสแต่เป็นผลลัพธ์ของเงื่อนไขทางสังคมที่ถูกจัดระเบียบให้เอื้อต่อเสรีภาพที่แท้จริง (Gramsci, 1977, p.325) และจะสามารถใช้พลังดังกล่าวในการจัดระเบียบและนำพาสังคมนิยมไปสู่ความสำเร็จ (Gramsci, 1977, p.333)

นอกจากนี้แล้วในงานเขียนของกริมซึ่งตัวผู้วิจัยยังพบว่างานเขียนชุดดังกล่าวยังได้สะท้อนถึงแนวคิดที่ว่าด้วยความเป็น "พรรคการเมืองแบบองค์รวม" กล่าวคือข้อค้นพบจากงานเขียนชุดดังกล่าวพบว่ากริมซึ่งได้พูดถึง พรรคการเมืองในแบบทั่วไป (In General) เช่นเดียวกันซึ่งจากการตีความงานเขียนของกริมซึ่งสังเกตได้จากงานเขียนของกริมซึ่งในช่วงที่เข้าใกล้การก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีโดยงานเขียนชิ้นนั้นของกริมซึ่งที่ชื่อว่า THE WORKERS' STATE จาก L'Ordine Nuovo, ฉบับรายวัน, 1 มกราคม 1921 จากคำกล่าวของกริมซึ่งที่ว่าพรรคสังคมนิยมอิตาลีได้อ้างตัวว่าเป็น "พรรคการเมือง" ของชนชั้นแรงงานอิตาลีเสมอมา ซึ่งกริมซึ่งมองว่าการที่พรรคได้ประกาศว่าตนหรือสมาชิกของตนนั้นเป็น พรรคการเมือง มันจึงทำให้พรรคต้องแบกรับภารกิจปฏิบัติและความรับผิดชอบในทันที ซึ่งมันทำให้เกิดภารกิจสำคัญที่สุดและเร่งด่วนที่สุด นั่นคือ การก่อตั้งรัฐใหม่ซึ่งเป็นรัฐของกรรมาชีพ โดยเกี่ยวข้องกับการสร้างและจัดระเบียบเงื่อนไขทางการเมืองที่จำเป็นสำหรับการก่อตั้งรัฐใหม่ นอกจากนี้พรรคควรตระหนักถึงขอบเขตและรูปแบบของภารกิจของตนอย่างชัดเจนทั้งในระดับชาติและระดับนานาชาติ ซึ่งในช่วงเวลาดังกล่าวนี้เองที่พรรคสังคมนิยมได้นำเสนอตัวเองต่อชาวอิตาลีในฐานะพรรคปฏิวัติดังที่กล่าวไว้ในช่วงก่อนหน้าของบทวิเคราะห์นี้ กริมซึ่งมองว่ารัฐบาลที่มาจากการเลือกตั้งในรัฐสภาเดือนพฤศจิกายน 1919 ที่แสดงให้เห็นถึงแนวโน้มทางการเมืองที่ควรจะให้พลังและความ

กระตือรือร้นแก่พรรคเพื่อนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงจากการโฆษณาชวนเชื่อไปสู่การปฏิบัติอย่างรวดเร็ว ในช่วงเวลาเดียวกันนั่นเองใน ขณะที่ชนชั้นแรงงานทั้งหมดและชาวนาในวงกว้างได้ประกาศตัว สนับสนุนพรรคสังคมนิยมอย่างชัดเจนว่าจะสนับสนุนพรรคของชนชั้นกรรมาชีพอย่างเต็มที่กับพรรคที่ กำลังพยายามนำพาประเทศอิตาลีและประชาชนผู้ใช้แรงงานเข้าสู่ระบบของคอมมิวนิสต์สากล ระบบ ของรัฐกรรมาชีพระดับโลก แต่ในขณะนั้นพรรคสังคมนิยมได้แสดงให้เห็นว่าพรรคไม่มีแนวคิดของ ตัวเองเกี่ยวกับรัฐ ไม่มีนโยบายเป็นของตัวเองสำหรับรัฐบาลที่มาจากกาปฏิวัติซึ่งมันแสดงให้เห็นว่า พรรคดังกล่าวไม่ใช่ "พรรคการเมือง" ที่สามารถรับผิดชอบต่อการกระทำ การจัดหาอาหารและที่พักพิง สำหรับชาวอิตาลีหลายสิบล้านคน แต่เป็นเพียงสมาคมของผู้ที่มีเจตนาดี โดยทำที่สุด พรรคสังคมนิยม ได้ละเลยและเพิกเฉยต่อทุกๆการเคลื่อนไหวของมวลชน พรรคไม่ได้ตระหนักถึงแนวคิดของ "ลำดับขั้น" (ซึ่งพรรคสังคมนิยมอิตาลีได้ให้การตัดสินใจหรือเสียงส่วนมากตกเป็นของชั้นที่กลุ่มแนวหน้าปฏิวัติหรือ ชนชั้นกรรมาชีพในเมืองซึ่งกริมชี้มองว่าควรมีความสัมพันธ์กับชั้นกรรมาชีพที่กว้างกว่าในขอบเขต ระดับชาติเพราะพรรคในแบบที่กริมชี้คาดหวังเอาไว้คือมันควรเป็นพรรคของ กรรมาชีพทุกคน) ซึ่งได้ ปลดปล่อยให้การเคลื่อนไหวในตุรินที่สนับสนุนสภาโรงงานและการควบคุมของกรรมาชีพถูกทำลายใน ทำนองเดียวกัน พรรคสังคมนิยมก็ได้ปล่อยให้มวลชนของเหล่าเกษตรกรที่พยายามยึดครองที่ดินถูกทิ้ง ให้อยู่ในความโดดเดี่ยวโดยสิ้นเชิง (Gramsci, 1977 , pp.368-371)

ดังนั้นสำหรับกริมชี้แล้วพรรคคอมมิวนิสต์ในทัศนะของเขานั้นกริมชี้ได้เสนอว่า พรรค คอมมิวนิสต์ของเขานั้นด้วยความที่เป็น "พรรคการเมือง" ดังนั้นจึงต้องมีแนวคิดเกี่ยวกับ "รัฐ" กล่าวคือมีหลักรัฐธรรมนูญเป็นของตัวเอง, สามารถสร้างและเผยแพร่แนวคิดเกี่ยวกับรัฐของตัวเอง และสามารถสร้างและเผยแพร่โครงการ/นโยบายที่จะเกิดขึ้นภายใต้รัฐบาลของตนในหมู่มวลชนอย่าง กว้างขวาง ซึ่งโครงการ/นโยบาย นี้ต้องสามารถทำให้พรรคจัดตั้งรัฐได้ในทางปฏิบัติ คือต้องเป็น สถานการณ์/ลายลักษณ์อักษร/การกระทำ ที่เป็นรูปธรรมโดยใช้คนจริงๆและไม่ใช่ว่าเพียงจินตนาการโดย ออกมาเป็นเพียงคำพูดปากเปล่าที่เป็นเพียงสิ่งนามธรรมเท่านั้น (Gramsci, 1977 , pp.368-371) ทั้งนี้ คำอธิบายเหล่านี้เกี่ยวกับพรรคการเมืองของกริมชี้ก็เป็นสิ่งเดียวกันกับคำอธิบายเกี่ยวกับพรรค คอมมิวนิสต์ของกริมชี้ ที่กล่าวไว้ในก่อนหน้านี้นี้คือ "การกระทำต่างๆของพรรคนั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่ พรรคสามารถกำหนดความเป็นจริงได้ พรรคต้องสร้างเงื่อนไขที่ไม่มีการปฏิวัติสองครั้ง คือแบบฉับพลัน และแบบค่อยเป็นค่อยไปแต่ต้องเป็นครั้งเดียวและการลุกฮือของประชาชนที่ลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐ นายทุนนั้นจะต้องพบกับพลังที่จัดระเบียบเอาไว้อย่างดีแล้ว ซึ่งสามารถเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลง โครงสร้างการผลิตระดับชาติ จากรูปแบบการผลิตซึ่งเป็นเครื่องมือแห่งการกดขี่ของชนชั้นนายทุน สู่ เครื่องมือแห่งการปลดปล่อยแบบคอมมิวนิสต์" ซึ่งอาจตีความได้ว่า เพื่อที่จะมาแทนที่อำนาจรัฐทุน นิยมเดิมดังนั้นเพื่อความยั่งยืนของชนชั้นกรรมาชีพดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ของกริมชี้เองต้องมีแนวคิด เกี่ยวกับ "รัฐ" เฉกเช่นเดียวกันกับพรรคการเมืองในระบอบประชาธิปไตยหรือพรรคการเมืองในรัฐทุน นิยม แต่เมื่อถึงในท้ายที่สุดแล้วเมื่อถึงปลายทางของสังคมนิยมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพ

จะสลายตัวไปอย่างเป็นระบบ ควบคุมไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด (Gramsci, 1977 , p.305)

โดยสรุปแล้วพรรคคอมมิวนิสต์ที่กริมชี้ว่าหวังต้องมีโครงสร้างที่เป็นหนึ่งเดียวและมีความเป็นศูนย์กลางที่เข้มแข็ง ต้องมีการจัดเตรียมกำลังคน เครื่องมือ และทรัพยากรต่างๆ เพื่อควบคุมและจัดระเบียบสังคม รวมถึงการดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการชักชวนและโฆษณาเพื่อสร้างการตื่นรู้ (ทัศนคติ, เจตจำนง, อุทิศการณ) ในหมู่มวลชนฉะนั้นพรรคจึงต้องกระทำการรักษาโครงสร้างดั้งเดิมของชนชั้นแรงงานเอาไว้ และสร้างช่องทางให้ชนชั้นกรรมาชีพสามารถจัดตั้ง “รัฐ” ของคนงานและสร้าง “เงื่อนไข” ให้กับการเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริง ในมุมมองของกริมชี้ พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้เป็นเพียงองค์กรทางการเมือง แต่เป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนผ่านของประวัติศาสตร์ ซึ่งจะช่วยสร้างสังคมใหม่ที่มีเสรีภาพโดยเสรีภาพที่ไม่ใช่แค่การมีโอกาสแต่เป็นผลลัพธ์ของเงื่อนไขทางสังคมที่ถูกจัดระเบียบให้อึดต่อเสรีภาพที่แท้จริง และความเป็นธรรมเป็นรากฐาน ผ่านการจัดระเบียบ เจตจำนง และพลังของชนชั้นกรรมาชีพอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน โดยที่พรรคคอมมิวนิสต์จะต้องเป็นแกนแท้ที่หล่อเลี้ยงและสร้างแรงบันดาลใจให้กับชนชั้นแรงงานและเป็นสิ่งจำเป็นสำหรับการรวมพลังและการต่อสู้ของชนชั้นแรงงานเพื่อปลดแอกตัวเองจากการกดขี่ และหากพิจารณาจากงานเขียนของกริมชี้ที่ผ่านมา (ในบท Towards the communist party) ที่เกิดขึ้นในช่วงปียุค 1910s – 1920s งานเขียนที่ Quintin Hoare และ Nowell Smith ได้เรียบเรียงและจัดได้ว่าเป็นงานเขียนที่เกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ซึ่งจากการศึกษาที่ผ่านมามีผู้วิจัยได้กล่าวไว้ในเบื้องต้น พบว่างานเขียนของกริมชี้ในช่วงยุคดังกล่าวที่ผ่านมานั้นงานเขียนของกริมชี้ไม่ได้สะท้อนภาพของคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ออกมาในเชิงรูปแบบของทฤษฎี หากแต่เป็นแนวคิดและแนวทางปฏิบัติให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์ในแบบที่กริมชี้ชี้ได้วาดหวังเอาไว้ในแบบของเขาซึ่งจากการศึกษาที่ Quintin Hoare และ Nowell Smith ได้เรียบเรียงและจัดได้ว่าเป็นงานเขียนที่เกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ผู้วิจัยได้ค้นพบคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกริมชี้ได้ 5 ประเด็นหลักคือ

1 พรรคคอมมิวนิสต์สำหรับกริมชี้ไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทันใดจากความว่างเปล่า แต่เกิดขึ้นตามกระบวนการวิภาษวิธี พรรคคอมมิวนิสต์ของกริมชี้ไม่ได้เป็นเพียงองค์กรทางการเมืองแต่ยังเป็นเครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ หน้าที่สำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์นอกจากการนำความรู้สึกลและการจัดองค์กรเข้าสู่พลังการผลิตแล้ว ยังจะต้องสร้างฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและยั่งยืนเพื่อให้ชนชั้นกรรมาชีพยึดครองอำนาจทางการเมืองได้อย่างมั่นคง ดังนั้นแล้วในเมื่อพรรคมีหน้าที่จัดระเบียบทางการเมืองให้กับชนชั้นที่ถูกกดขี่ทั้งหมดโดยมีชนชั้นกรรมาชีพคอมมิวนิสต์เป็นศูนย์กลาง เพื่อบรรลุเป้าหมายสู่สังคมนิยมไรชนชั้นและพันธกิจของชนชั้นเพราะฉะนั้น พรรคคอมมิวนิสต์สำหรับกริมชี้จะกลายเป็นพรรคที่ปกครอง ซึ่งเป็นตัวแทนของชนชั้นกรรมาชีพและชนชั้นอื่นๆเป็นพรรคสำหรับชนชั้นกรรมาชีพคอมมิวนิสต์ นำโดยเหล่ากรรมาชีพเท่านั้นจริงๆพรรคจึงจะเป็นพรรคแห่งการปฏิวัติได้อย่างแท้จริง ฉะนั้นแล้วพรรคคอมมิวนิสต์จะกลายเป็นพรรค “ประชาธิปไตย” ที่ได้รับความไว้วางใจจากชน

ชั้นที่ถูกกดขี่ทั้งหมดและคอยหน้าที่รักษาการติดต่อ การประสานงานหรือการรับฟังเสียง อย่างต่อเนื่อง กับทุกกลุ่มของชนชั้นแรงงาน

2 การปกครองโดยฉันทามติ ชนชั้นแรงงานก่อนที่จะยึดอำนาจรัฐได้อย่างเบ็ดเสร็จนั้น ต้องสถาปนาตนเองให้เป็นชนชั้นปกครองในแวดวงการเมือง วัฒนธรรม และ จริยธรรม การสถาปนาชนชั้นปกครองก็คือการสร้างโลกทัศน์ของการครองอำนาจนำ การปกครองโดยฉันทามติ การทำให้การปฏิวัติถูกต้องชอบธรรมผ่านวัฒนธรรมและครอบคลุมขึ้นมาเสียก่อน สิ่งที่กรัมซีเน้นย้ำคือจะต้องมุ่งมั่นส่งเสริมการสร้างพรรคคอมมิวนิสต์ที่มีความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกัน เป็นพรรคที่เป็นของมวลชนผู้ซึ่งก่อตั้งพรรคด้วยความพยายามของพวกเขาเองที่จะมุ่งมั่นที่จะปลดปล่อยตนเองจากการกดขี่ทั้งทางการเมืองและเศรษฐกิจอย่างอิสระ ผ่านการจัดองค์กรเศรษฐกิจ และสิ่งสำคัญที่สุดคือในเรื่องของการใช้ความกล้าและความรุนแรงในการนำพามวลชนสู่การเปลี่ยนผ่านสังคมเป็นเรื่องควรระวังเป็นอย่างมาก โดยทั้งนี้การกระทำต่าง ๆ นั้นต้องอยู่ในขอบเขตที่พรรคสามารถกำหนดความเป็นจริงได้ พรรคต้องสร้างเงื่อนไขที่ไม่มีการปฏิวัติสองครั้ง คือแบบฉับพลันและแบบค่อยเป็นค่อยไป (ตื่นรู้แล้ว) แต่ต้องเป็นครั้งเดียวและการลุกฮือของประชาชนที่ลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐนายทุนนั้นจะต้องพบกับพลังที่จัดระเบียบเอาไว้อย่างดีแล้ว ซึ่งสามารถเริ่มต้นการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างการผลิตระดับชาติ จากรูปแบบการผลิตซึ่งเป็นเครื่องมือแห่งการกดขี่ของชนชั้นนายทุน สู่อุปกรณ์แห่งการปลดปล่อยแบบคอมมิวนิสต์ แม้ต้องเผชิญกับความพ่ายแพ้หรือความยุ่งเหยิง โดยเน้นว่าความเชื่อในตัวพรรคและชะตากรรมของชนชั้นนี้จะต้องไม่สูญหายไป ทั้งนี้การ "รักษาจิตวิญญาณแห่งการปฏิวัติให้คงอยู่ในมวลชน" และการ "สร้างผู้นำจากชนชั้นกรรมาชีพ" สำหรับกรัมซีผู้ที่จะนำพาชะตากรรมของชนชั้นกรรมาชีพและรักษาไว้ซึ่งความเชื่อในตัวพรรค กรัมซีได้ให้ความสำคัญกับกลุ่มหัวหอกปฏิวัติอันถูกคัดเลือกจากระบบสภาโรงงานในฐานะผู้นำทางอุดมการณ์ ที่มีความเชื่อมโยงกับมวลชนอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพียงการสั่งการจากเบื้องบน

3 มุมมองหลังการเปลี่ยนผ่านสังคม ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวของชนชั้นกรรมาชีพไม่ใช่สิ่งที่ยั่งยืนแต่อยู่เพียงช่วงสั้นๆที่เกิดจากการปฏิวัติเท่านั้นมวลชนที่ขาดประสบการณ์เกี่ยวกับเจตจำนงและอำนาจ จะลุกฮือเพื่อเรียกร้องผลประโยชน์ส่วนตัวหรือเป็นกลุ่มเพื่ออำนาจต่อรองบางอย่าง อย่างวุ่นวาย เพื่อให้สังคมเป็นระเบียบกรัมซีจึงเสนอว่า "พรรคคอมมิวนิสต์" เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องจัดตั้งขึ้น ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการจัดระเบียบเจตจำนงของชนชั้น แรงงานและชนชั้นต่างๆและทำหน้าที่เป็นเครื่องมือประวัติศาสตร์สำหรับการเปลี่ยนผ่านสังคมฉะนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ต้องทำให้หรือกำหนดให้ชนชั้นแรงงานเปลี่ยนบทบาทจาก "ผู้ตาม" ไปสู่ "ผู้ริเริ่ม" และจากแรงงานที่ไม่มีเป้าหมายไปสู่แรงงานที่มีจุดมุ่งหมายซึ่งพรรคจะช่วยสร้างโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับการเกิดรัฐของคณาชนโดยพรรคจะต้องช่วยให้แรงงานค้นพบตำแหน่งและบทบาทของตนในสังคมใหม่ซึ่งเป็นก้าวแรกสู่การก่อเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และท้ายที่สุดแล้วเมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะ

สลายตัวไปอย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด

4 โครงสร้างพรรคคอมมิวนิสต์ที่กรัมชี้ว่าดังหวังต้องมีโครงสร้างที่เป็นหนึ่งเดียวและมีความเป็นศูนย์กลางที่เข้มแข็งต้องมีการจัดเตรียมกำลังคน เครื่องมือ และทรัพยากรต่างๆ เพื่อควบคุมและจัดระเบียบสังคมรวมถึงการดำเนินการอย่างต่อเนื่องในการชักชวนและโฆษณา โดยมีแนวคิดวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ เป็นหลักสำคัญในการวิเคราะห์ลักษณะสังคม เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ และยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงสังคม ให้สอดคล้องกับการแยกมิตร และแยกศัตรูของชนชั้น และนำพาการปฏิวัติให้เกิดความสำเร็จ อาจตีความได้ว่ากรัมชี้ได้นำแนวคิดดังกล่าวเพื่อใช้ในการดำเนินแผนยุทธศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์ของกรัมชี้ด้วยเช่นกัน เพื่อสร้างการตื่นรู้ (ทัศนคติ, เจตจำนง, อุดมการณ์ ใหม่ๆ) ในหมู่มวลชนขณะนั้นพรรคจึงต้องกระทำการรักษาโครงสร้างดั้งเดิมของชนชั้นแรงงานเอาไว้และสร้างช่องทางให้ชนชั้นกรรมาชีพสามารถจัดตั้ง “รัฐ” ของคนงานและสร้าง “เงื่อนไข” ให้กับการเกิดสังคม คอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริง ทั้งนี้พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้เป็นเพียงองค์กรทางการเมืองแต่เป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนผ่านของประวัติศาสตร์ซึ่งจะช่วยสร้างสังคมใหม่ที่มีเสรีภาพและความเป็นธรรมเป็นรากฐานผ่านการจัดระเบียบเจตจำนงและพลังของชนชั้นกรรมาชีพอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน

5 ความเป็นพรรคการเมือง สำหรับกรัมชี้แล้วพรรคคอมมิวนิสต์ในทัศนะของเขานั้นกรัมชี้ได้เสนอว่า พรรคคอมมิวนิสต์ของเขานั้นด้วยความที่เป็น “พรรคการเมือง” ดังนั้นจึงต้องมีแนวคิดเกี่ยวกับ “รัฐ” กล่าวคือมีหลักรัฐธรรมนูญเป็นของตนเอง สามารถสร้างและเผยแพร่แนวคิดเกี่ยวกับรัฐของตนเอง และสามารถสร้างและเผยแพร่โครงการ/นโยบายที่จะเกิดขึ้นภายใต้รัฐบาลของตนในหมู่มวลชนอย่างกว้างขวาง ซึ่งโครงการ/นโยบาย นี้ต้องสามารถทำให้พรรคจัดตั้งรัฐได้ในทางปฏิบัติ คือต้องเป็น สถานการณ์/ลายลักษณ์อักษร/การกระทำ ที่เป็นรูปธรรมโดยใช้คนจริงๆและไม่ใช่เพียงจินตนาการโดยออกมาเป็นเพียงคำพูดปากเปล่าที่เป็นเพียงสิ่งนามธรรมเท่านั้น (Gramsci, 1977 , pp.368-371) ดังนั้นเพื่อที่จะมาแทนที่อำนาจรัฐทุนนิยมเดิมนั้นเพื่อความยั่งยืนของชนชั้นกรรมาชีพ ดังนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ของกรัมชี้เองต้องมีแนวคิดเกี่ยวกับ “รัฐ” เฉกเช่นเดียวกับพรรคการเมืองในระบอบประชาธิปไตยหรือพรรคการเมืองในรัฐทุนนิยม

สำหรับภาพรวมของคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรัมชี้ผู้วิจัยได้จัดทำการสรุปคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ของส่วนดังกล่าวในรูปแบบตาราง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 3: นำเสนอภาพของคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรัมชี้

ประเด็นสำคัญจากงานเขียน	เนื้อหาโดยสรุป
พรรคคอมมิวนิสต์	พรรคเกิดขึ้นตามกระบวนการวิภาษวิธี ไม่ใช่จากความว่างเปล่า พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้เป็นเพียงแต่องค์กรทางการเมืองแต่ยังเป็น

	<p>เครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ มีหน้าที่จัดระเบียบทางการเมืองของชนชั้นที่ถูกกดขี่ โดยมีชนชั้นกรรมาชีพเป็นศูนย์กลาง พรรคต้องไม่นำโดยชนชั้นปกครองแบบเก่า และต้องกลายเป็นพรรคที่ปกครอง (Governing Party) โดยเป็นพรรคของกรรมาชีพคอมมิวนิสต์ (Communist Proletariat) นำโดยเหล่ากรรมาชีพเท่านั้นจริงๆ พรรคจึงจะเป็นพรรคแห่งการปฏิวัติได้อย่างแท้จริง ฉะนั้นแล้วพรรคคอมมิวนิสต์จะกลายเป็นพรรค “ประชาธิปไตย” (Democratic Party) ที่ได้รับความไว้วางใจจากชนชั้นที่ถูกกดขี่ทั้งหมดและคอยหน้าที่รักษาการติดต่อ การประสานงานหรือการรับฟังเสียง อย่างต่อเนื่องกับทุกกลุ่มของชนชั้นแรงงาน</p>
<p>การปกครองโดยฉันทามติ</p>	<p>ชนชั้นกรรมาชีพต้องสถาปนาตนเองให้เป็นชนชั้นปกครองผ่านการสร้างอำนาจทางอุดมการณ์และทางการเมือง พรรคคอมมิวนิสต์ต้องรวมเป็นหนึ่งเดียวและเป็นของมวลชนเอง ต้องระมัดระวังในการใช้ความรุนแรง และต้องจัดเตรียมเงื่อนไขให้เกิดการปฏิวัติที่เป็นเอกภาพ คนที่จะทำหน้าที่เป็นผู้นำจะต้องมีความสามารถในการนำพาชนชั้นกรรมาชีพบรรลุพันธกิจทางประวัติศาสตร์ของชนชั้นกรรมาชีพได้</p>
<p>มุมมองหลังการเปลี่ยนผ่านสังคม</p>	<p>ความเป็นน้ำหนึ่งใจเดียวกันของกรรมาชีพมีระยะสั้น พรรคมีบทบาทในการจัดระเบียบเจตจำนงของชนชั้นแรงงาน และเปลี่ยนให้แรงงานจากผู้ตามเป็นผู้ริเริ่ม พรรคต้องสร้างโครงสร้างสำหรับรัฐของคนงาน และช่วยให้แรงงานเข้าใจบทบาทของตนในสังคมใหม่ ท้ายที่สุดแล้วเมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะสลายตัวไปอย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้น และกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด</p>
<p>โครงสร้างพรรคคอมมิวนิสต์</p>	<p>พรรคต้องมีโครงสร้างที่เป็นหนึ่งเดียวและมีศูนย์กลางเข้มแข็ง ต้องจัดเตรียมทรัพยากรเพื่อควบคุมและจัดระเบียบสังคม ใช้แนวคิดวัตถุนิยมประวัติศาสตร์เป็นเครื่องมือวิเคราะห์เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ และสร้างสภาวะให้เกิดรัฐของคนงาน</p>
<p>ความเป็นพรรคการเมือง</p>	<p>พรรคการเมืองต้องมีแนวคิดเกี่ยวกับ “รัฐ” ของตนเอง ต้องสามารถสร้างและเผยแพร่แนวคิดเกี่ยวกับรัฐ และสามารถดำเนินโครงการ/นโยบายที่เป็นรูปธรรมเพื่อแทนที่รัฐทุนนิยม พรรคคอมมิวนิสต์ของกรรมาชีพต้องสามารถสร้างรัฐกรรมาชีพได้อย่างยั่งยืน</p>

หมายเหตุ : แหล่งที่มาของตารางสรุปภาพรวมของคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรั้มซี ได้มาจากการสรุปและประมวลผลจากการศึกษาและตีความของผู้วิจัย

ดังนั้นสำหรับหัวข้อที่ 1. มุ่งสู่พรรคคอมมิวนิสต์ ที่ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยข้อที่ 1 คือเพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรั้มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และตอบคำถามของงานวิจัยข้อที่ 1 คืองานเขียนของกรั้มซีในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง ทั้งนี้การตอบคำถามและการดำเนินการตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยดังกล่าวในบทนี้ของผู้วิจัยได้สำเร็จลุล่วงแล้วฉะนั้นเพื่อเป็นการขยายความเข้าใจมากยิ่งขึ้น ในส่วนถัดไปนี้จึงจะเป็นการนำเสนอถึงลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั้มซีเพื่อดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยข้อที่ 2 คือ เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรั้มซีผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และเพื่อตอบคำถามหลักของงานวิจัยข้อที่ 2 คือ งานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรั้มซีอย่างไรบ้าง ทั้งนี้เมื่อพิจารณาทั้งกรั้มซีและแลร์นอร์อย่างคร่าวๆแล้วทั้งสองนั้นมีความสัมพันธ์กันในแง่ของแนวคิดทางปรัชญาและทฤษฎีการเมืองหลายประการ กล่าวโดยทั่วไปไม่สามารถปฏิเสธได้เลยว่ากรั้มซีนั้นเป็นนักคิดมาร์กซิสต์ที่พัฒนาและต่อยอดแนวคิดของมาร์กซ์ในยุคของเขาเอง ซึ่งเห็นได้จากการสังเกตงานเขียนของกรั้มซีในเบื้องต้นทำให้ผู้วิจัยได้เห็นถึงแนวคิดของมาร์กซ์เช่น แนวคิดวัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์ (Historical Materialism) ที่กรั้มซีได้นำมาใช้เพื่อเป็นยุทธศาสตร์ของพรรค, วัตถุนิยมวิภาษวิธี (Dialectic Materialism) ที่กรั้มซีได้นำมาใช้เพื่อถอดบทเรียน ปรับเปลี่ยน แก้ไขจากเหตุการณ์ทางประวัติศาสตร์ที่ผิดพลาด, เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ (Dictatorship Of The Proletariat) ที่กรั้มซีได้นำมาใช้เพื่อแก้ไขปัญหาในช่วงเวลาที่จะต้องเปลี่ยนผ่านสังคม, คอมมิวนิสต์ (Communist) แนวคิดในเบื้องต้นสู่การเปลี่ยนผ่านจากสังคมนิยมสู่สังคมนิยมขั้นสูงในแบบของกรั้มซี เป็นต้น ดังนั้นในส่วนของหัวข้อถัดไปนั้นจะเป็นบทวิเคราะห์เพื่อขยายความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั้มซีจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ให้มีความเข้าใจและเป็นการเปิดความรู้ทางรัฐศาสตร์มากยิ่งขึ้น

5.2 ลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั้มซีจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party

ทั้งนี้ตัวผู้วิจัยขอเกริ่นก่อนว่า สำหรับคำว่า “คอมมิวนิสต์” นั้น มาร์กซ์ และฟรีดริช เองเกิลส์ (Friedrich Engels) ได้ใช้คำนี้เป็นครั้งแรกในการเขียน “คำประกาศของคอมมิวนิสต์” (the Communist Manifesto) ในระหว่างปี ค.ศ. 1847-1848 ซึ่งถือได้ว่าเป็นเอกสาร สำคัญที่อธิบายถึงหลักการของคอมมิวนิสต์ สำคัญ คำประกาศของ คอมมิวนิสต์” ได้กล่าวถึงประวัติศาสตร์ของสังคมนิยม เป็นประวัติการต่อสู้ระหว่าง ชนชั้น ทาสต่อสู้กับนายทาส ไพร่ต่อสู้กับเจ้าของที่ดิน กรรมกร

ต่อสู้กับนายทุน และในขั้นตอนสุดท้ายกรรมกรซึ่งเป็นชนชั้นที่ถูกขูดรีดมีความต้องการที่จะ เปลี่ยนความสัมพันธ์ในการผลิตหรือระบบกรรมสิทธิ์และโครงสร้างส่วนบน (Superstructure) อันได้แก่ ระบบกฎหมาย การเมือง วัฒนธรรม และระบบ ความคิด (ภัทรมน, 2564) โดยรายละเอียดจะถูกกล่าวในส่วนถัดๆไปทั้งนี้เพื่อที่จะยุติการขูดรีด และจากบริบทที่กล่าวมาในเบื้องต้นซึ่งเป็นสิ่งที่ยืนยันได้แล้วว่างานเขียนชุด Towards The Communist Party จะสามารถปรากฏแนวคิดมาร์กซ์ในแบบของกรีมซีเพราะเมื่อพิจารณาจาก บทความ "The Revolution Against Capital" หรือ "การปฏิวัติอันเป็นการต่อต้านหนังสือว่าด้วยทุนของมาร์กซ์" แล้วซึ่งตีพิมพ์เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 1917 บทความนี้แสดงให้เห็นถึงโลกทัศน์ของกรีมซีที่ต่อต้านแนวคิดกำหนดนิยมทางเศรษฐกิจ (Economic Determinism) เมื่อพิจารณาจากวันที่ตีพิมพ์เมื่อวันที่ 24 ธันวาคม 1917 และปีท้ายเอกสารของงานเขียนชุด Towards The Communist Party ซึ่งล้วนแต่ปรากฏในปี 1920 ขึ้นไปจึงอาจเป็นที่แน่ชัดแล้วว่าแนวคิดมาร์กซ์ได้เข้ามาอิทธิพลต่อแนวความคิดของกรีมซีหรืองานเขียนของกรีมซีแล้ว นอกจากนี้แล้วการเจริญรอยตามมาร์กซ์ในแบบกรีมซี เคยมีปรากฏทางโลกปรัชญาจากนักคิดนักปรัชญาสายมาร์กซิสต์คนสำคัญคนหนึ่งของโลกอย่าง หลุยส์ อัลธูแซร์ (Louis Althusser) เคยจารึกไว้ว่า

“ถ้าจะมีใครสักคนที่จะพยายามดำเนินตามการค้นคว้าของมาร์กซ์และเองเกลส์อย่างจริงจังใครคนนั้นคือกรีมซี”

หลุยส์ อัลธูแซร์ (อ้างถึงใน วัชรพล, น.211)

แม้ความดังกล่าวนั้นไม่ได้มีนัยยะสำคัญใดแก่การตีความที่ผู้วิจัยจะนำเสนอในต่อไปนี้แต่กลับมีนัยยะสำคัญอย่างยิ่งกับการให้ความสำคัญและเน้นย้ำอีกครั้งอย่างแท้จริงว่า “กรีมซีเป็นผู้เจริญรอยตามมาร์กซ์” อย่างไรก็ตามผู้วิจัยไม่ได้ยกย่อง คาร์ล มาร์กซ์ เสมือนเป็นอาจารย์ในโลกทางปรัชญาของกรีมซี แต่เพียงผู้เดียวหากแต่กรีมซีเองก็ได้รับอิทธิพลทางแนวคิดจากนักคิดท่านอื่นด้วยเช่นกัน ที่มีผลต่อโลกทัศน์ของกรีมซี แต่สำหรับวิจัยฉบับนี้โดยเฉพาะในบทที่ 5 นั้นผู้วิจัยให้ความสำคัญแก่ “แนวคิดมาร์กซ์ในแบบของกรีมซี” เป็นสำคัญ ด้วยข้อความดังกล่าวเองยังช่วยให้ผู้วิจัยได้ตระหนักถึงวิธีการในการศึกษาด้วยการจำแนกความถี่คำสำคัญต่างๆที่น่าสนใจและมีนัยสำคัญต่องานวิจัยฉบับนี้ซึ่งจะแสดงให้เห็นถึงการเจริญรอยตามมาร์กซ์ในแบบของกรีมซีอย่างแท้จริง โดยจากการศึกษาครั้งนี้ได้โดยผู้วิจัยได้จำแนกความถี่คำสำคัญดังนี้

1. คำว่า Marxist ซึ่งปรากฏถึง 13 ครั้งจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party โดยกรีมซีมักพูดถึงในแง่ของแนวคิดในแบบลัทธิมาร์กซ์หรือตั้งคำถามต่อแนวคิดดังกล่าว หากลองลึกไป

ถึงตัวบทแล้วสำหรับคำว่า Marxist ที่ปรากฏให้เห็นในตัวบทที่ผู้วิจัย/ผู้ตีความกำลังศึกษาค้นคว้าและมีนัยยะสำคัญอย่างยิ่งกับคำอธิบายในงานวิจัยฉบับนี้โดยเนื้อหาในตัวบทที่ปรากฏคำว่า Marxist ครั้งแรกปรากฏในตัวบทดังนี้ความว่า

“we have an opportunity to attach a more or less precise significance and scope to the following Marxist proposition: By emancipating itself, the proletariat will liberate along with itself all other oppressed classes”

Gramsci, 1977, p.301

"เรามีโอกาสที่จะกำหนดความหมายและขอบเขตที่ค่อนข้างแม่นยำให้กับข้อเสนอของลัทธิมาร์กซ์ต่อไปนี้: โดยการปลดปล่อยตนเอง ชนชั้นกรรมาชีพจะปลดปล่อยชนชั้นที่ถูกกดขี่อื่น ๆ ทั้งหมดไปพร้อมกันด้วย"

ตัวบทดังกล่าวได้ปรากฏในย่อหน้าที่ 1 งานเขียนชิ้นที่ 1 จากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ในชื่อ THE COLONIAL POPULATIONS หรือ ประชากรอาณานิคม ซึ่งกรัมซึ้นำเสนอถึง ลัทธิล่าอาณานิคม เจ้าอาณานิคม โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับการปฏิวัติที่เกิดขึ้นในรัสเซีย ซึ่งได้นำทฤษฎีปฏิวัติสังคมนิยมของมาร์กซ์ ได้รับการนำไปขยายความต่อเติมโดย เลนิน (Lenin) เพื่อนำไปประยุกต์ใช้กับประเทศรัสเซีย ซึ่งได้พิสูจน์ข้อเสนอของมาร์กซ์ว่าด้วย การปลดปล่อยตนเอง ชนชั้นกรรมาชีพจะปลดปล่อยชนชั้นที่ถูกกดขี่อื่น ๆ ทั้งหมดไปพร้อมกันด้วย ซึ่งการปฏิวัติในรัสเซียยังเป็นหนึ่งในแรงบันดาลใจให้กับกรัมซึ่ก่อตั้งพรรคคอมมิวนิสต์ มันได้พิสูจน์ให้กรัมซึ่ได้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมแล้วว่าข้อเสนอของมาร์กซ์มันได้เกิดขึ้นจริงเสียแล้ว โดยปัญหาสำคัญเกิดจากสิ่งที่กรัมซึ่เห็นจากลัทธิล่าอาณานิคม เจ้าอาณานิคม คือการวางรากฐานของปัญหาไว้สองประการไว้กับโลกคือ 1. การจะทำให้เกษตรกรรมในวงกว้างกลายเป็นอุตสาหกรรม 2. ขยายอารยธรรมอุตสาหกรรมไปทั่วโลก ไม่ใช่ในรูปแบบของการปราบปรามอาณานิคมของยุโรป แต่ในรูปแบบของการพัฒนาประชากรทั้งหมดอย่างอิสระ อย่างที่ทราบกันดีว่าลัทธิดังกล่าวได้เกิดขึ้นชั้นต่างๆในสังคมในระดับระหว่างประเทศอย่างไร (โปรดดูรายละเอียดในบทที่ 4) โดยปัญหาทั้งสองประการนี้สำหรับกรัมซึ่มองว่ามัน สามารถแก้ไขได้โดยชนชั้นกรรมาชีพต้องกระทำการปฏิวัติเท่านั้น

แต่สำหรับมาร์กซ์ ตลอดประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา มนุษย์ต้องเผชิญกับความขัดแย้งทางชนชั้นอย่างต่อเนื่อง ซึ่งเป็นหัวใจสำคัญของแนวคิดแบบมาร์กซิสต์ (Karl Marx and Friedrich Engels, 1977, p. 34) การต่อสู้ระหว่างชนชั้นปกครองและชนชั้นผู้ถูกกดขี่ปรากฏในหลายยุคสมัย ตั้งแต่ **สังคมนิยมดั้งเดิม (Primitive Communism)** – มนุษย์ยังไม่มีชนชั้น อาศัยอยู่เป็นกลุ่มเล็กๆและ

แบ่งปันทรัพยากร **สังคมทาส (Slave Society)** – เกิดชนชั้นเจ้านายและทาส ระบบการผลิตเริ่มถูกควบคุมโดยคนกลุ่มหนึ่ง **สังคมศักดินา (Feudalism)** – ชนชั้นเจ้าที่ดินควบคุมชาวนาและระบบที่ดินไปจนถึงการแข่งขันระหว่างนายทุนและแรงงานใน **สังคมทุนนิยม (Capitalism)** – ชนชั้นนายทุน (Bourgeoisie) ควบคุมปัจจัยการผลิตและเอารัดเอาเปรียบแรงงาน (Proletariat) **สังคมนิยม (Socialism)** – แรงงานลุกขึ้นปฏิวัติและสร้างรัฐที่นำไปสู่การเป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตร่วมกัน **สังคมนิยมคอมมิวนิสต์ (Communism)** – ไม่มีชนชั้น ไม่มีรัฐ ทหารยากรเป็นของส่วนรวม (Karl Marx and Friedrich Engels, 1977, p. 108-109) ในระบบทุนนิยม แม้ผู้ใช้แรงงานจะมีอิสระในทางกฎหมาย แต่พวกเขายังคงต้องพึ่งพานายทุนเพื่อความอยู่รอด เนื่องจากการขายแรงงานเป็นหนทางเดียวที่ทำให้พวกเขาสามารถดำรงชีวิตได้ (วิทยา ศักยภินันท์, 2533, น.26)

มาร์กซ์เชื่อว่าความขัดแย้งระหว่างชนชั้น (Class Struggle) เป็นพลังขับเคลื่อนประวัติศาสตร์ ชนชั้นปกครองใช้กลไกต่างๆ ในการรักษาอำนาจของตน ซึ่งนำไปสู่การกดขี่ที่ซับซ้อนและทำให้ชนชั้นล่างถูกจำกัดสิทธิ์โดยไม่รู้ตัวซึ่งในยุคทุนนิยม ความขัดแย้งหลักคือระหว่างชนชั้นนายทุนที่เป็นเจ้าของปัจจัยการผลิตและชนชั้นกรรมาชีพที่ถูกขูดรีด แรงงานจะตระหนักถึงการถูกเอารัดเอาเปรียบ (Class Consciousness) และลุกขึ้นปฏิวัติ ดังนั้น การเปลี่ยนแปลงเชิงโครงสร้างของสังคมจึงไม่อาจเกิดขึ้นได้ หากระบบชนชั้นปกครองยังคงอยู่ ทางออกของปัญหาความขัดแย้งทางชนชั้นคือการโค่นล้มระบบเก่า และสร้างระเบียบทางการเมืองและเศรษฐกิจใหม่ ที่ตั้งอยู่บนหลักแห่งความเสมอภาคและความเป็นธรรม ดังนั้น กำไรและผลตอบแทนจากการลงทุนตลอดจนตลาดเสรีจะถูกทำลายไป เพื่อเป็นพลังนำในระบบเศรษฐกิจ กระบวนการวิภาษวิธีเหล่านี้จะเกิดขึ้นต่อเนื่อง จนกระทั่งรัฐจะสูญสลายไปและเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ขึ้นในที่สุด (Brue และ Grant, 2013, หน้า 185-187) แต่สำหรับกริมซีสืบเนื่องจากการปฏิวัติที่ได้เกิดขึ้นในรัสเซียที่ลัดข้ามขั้นตอนประวัติศาสตร์ของความขัดแย้งอย่างที่มีมาร์กซ์ได้เสนอเอาไว้กริมซีจึงเชื่อว่าความคิดดังกล่าวมันได้ละเลยบทบาทของมนุษย์ในกระบวนการปฏิวัติแม้จะไม่ทั้งหมด และเชื่อว่าชนชั้นแรงงานต้องลงมือกระทำ (Praxis) เพื่อเปลี่ยนแปลงสังคม ไม่ใช่รอให้เศรษฐกิจ ความสัมพันธ์ของการกดขี่ระหว่างชนชั้นล่มสลายเอง หรือแม้กระทั่งความตระหนักรู้ของชนชั้นกรรมาชีพเกิดขึ้นมาเอง นั่นจึงเหตุผลที่ว่าทำไมกริมซีจึงมองว่าปัญหาทางชนชั้นที่ชนชั้นนายทุนได้กดขี่ชนชั้นต่างๆ นั้นจะสามารถแก้ไขได้โดยชนชั้นกรรมาชีพต้องกระทำการปฏิวัติเท่านั้น แต่ทว่า การมีอยู่ของพรรคคอมมิวนิสต์ อารมณ์ความรู้สึกของความต้องการทำลายรัฐทุนนิยม องค์กรสหภาพแรงงานที่เข้มแข็ง และชนชั้นกรรมาชีพที่ติดอาวุธ สำหรับกริมซีแล้วเงื่อนไขเหล่านี้ มันยังไม่เพียงพอที่จะชดเชยการขาดเงื่อนไขสำคัญอีกประการหนึ่งที่กริมซีได้เสนอคือ “การเคลื่อนไหวอย่างมีจิตสำนึก” (Conscious Movement) ทั้งนี้เพื่อเป็นการสถาปนาชนชั้นปกครองก็คือการสร้างโลกทัศน์ของการครองอำนาจ การปกครองโดยฉันทามติ การทำให้การปฏิวัติถูกต้องชอบธรรมผ่านวัฒนธรรมและครอบครัวมากขึ้น เช่นเดียวกับมาร์กซ์ ที่กล่าวว่าแรงงานจะต้องตระหนักถึงการถูกเอารัดเอาเปรียบ (Class Consciousness) และลุกขึ้นปฏิวัติ นอกจากนี้กริมซียังได้เห็นอีกหนึ่งข้อพิสูจน์ตาม

ข้อเสนอของมาร์กซ์ให้กรีมซีได้เห็นอย่างเป็นรูปธรรมแล้วว่าข้อเสนอของมาร์กซ์มันได้เกิดขึ้นจริงเสียแล้วเช่นเดียวกับข้อเสนอว่าด้วยการปลดปล่อยตนเอง ชนชั้นกรรมาซีจะปลดปล่อยชนชั้นที่ถูกกดขี่อื่นๆทั้งหมดไปพร้อมกันด้วย ดังตัวบทต่อไปนี้

“the Marxist idea that capitalism creates forces it cannot then succeed in controlling has found confirmation. The democratic parties fulfilled the function of selecting political men of merit and securing their success at the polls. Today the men in government are put there by the banks, the great newspapers, the industrial associations”

Gramsci, 1977, p.334

“แนวคิดของมาร์กซ์ที่ว่าการด้วยระบบทุนนิยมนั้นสามารถสร้างพลังที่ไม่สามารถควบคุมได้นั้น ได้ถูกพิสูจน์แล้ว อันตัวพรรคประชาธิปไตยควรคัดเลือกบุคคลที่มีคุณธรรมทางการเมืองและรับรอง ด้วยความสำเร็จจากการเลือกตั้ง แต่ปัจจุบันชายผู้ดำรงตำแหน่งรัฐบาลถูกแต่งตั้งโดยธนาคาร หนังสือพิมพ์ชั้นนำ และสมาคมอุตสาหกรรม”

หากพิจารณาบริบทจากตัวบทดังกล่าวแล้วซึ่งสอดคล้องต่อเนื่องจากผลการศึกษาในบทที่ 4 ว่าด้วยคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรีมซี สำหรับกรีมซีเขาไม่อาจยอมรับระบอบของประชาธิปไตยได้อย่างแท้จริงซึ่งเมื่อผนวกรวมกันกับตัวบทดังกล่าวตั้งในข้อความที่ว่า “แนวคิดของมาร์กซ์ที่ว่าการด้วยระบบทุนนิยมนั้นสามารถสร้างพลังที่ไม่สามารถควบคุมได้” ซึ่งจากผลการศึกษาในบทที่ 4 ว่าด้วยในระบอบประชาธิปไตยแบบ 2 สภาซึ่งกรีมซีมองว่าผู้แทนราษฎรหรือ สส. ที่เข้ามาทำหน้าที่ส่วนใหญ่จะได้รับการสนับสนุนจากนายทุน ตามชนบทหรือในเมืองเป็นส่วนใหญ่ซึ่งพวกนายทุนพวกนั้นมักมีอิทธิพลเหนือประชากรใน พื้นที่เพียงเล็กน้อย มันจึงไม่ใช่ผู้แทนของประชาชนตัวเล็กๆอย่างแท้จริง เมื่อผนวกรวมกับแนวคิดของมาร์กซ์ตามตัวบทที่กรีมซีได้รับการพิสูจน์ด้วยตนเองแล้วดังนั้นสำหรับพรรคคอมมิวนิสต์ของกรีมซี โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับบทบาทของผู้นำนั้นจึงจำเป็นต้องได้รับการ ยอมรับจากทุกชนชั้นที่ถูกกดขี่ในการเข้ามาแทนที่ปกครองและครองอำนาจแทนที่รัฐนายทุนซึ่งมาจากหรือเกิดขึ้นจากชนชั้นกรรมาซีอย่างแท้จริง (โปรดดูรายละเอียดในบทที่ 4) (Gramsci, 1977, pp.303-339) นอกจากตัวบทดังกล่าวแล้วผู้วิจัยยังพบคำว่า Marxist ซึ่งสอดคล้องในทางเดียวกันดังนี้

“The Socialist Party calls itself the champion of Marxist doctrines. One would, therefore, expect the Party to possess in these doctrines a compass to steer it

through the confusion of events. One would expect it to possess that capacity for historical foresight that characterizes the Intelligent followers of the Marxist dialectic.”

Gramsci, 1977, p.337

“พรรคสังคมนิยมที่เรียกตัวเองว่าเป็นผู้สนับสนุนแนวคิดแบบมาร์กซิสต์ ดังนั้น จึงคาดหวังได้ว่าพรรคจะมีแนวคิดเป็นเข็มทิศเพื่อนำทางพรรคผ่านความลับสนของเหตุการณ์ต่างๆ คาดหวังได้ว่าพรรคจะมีความสามารถในการมองการณ์ไกลทางประวัติศาสตร์ ซึ่งเป็นลักษณะเฉพาะของผู้ที่ศรัทธาในแนวคิดวิภาษวิธีของมาร์กซิสต์ที่ทรงปัญญา”

หากพิจารณาบริบทจากตัวบทดังกล่าวแล้วซึ่งกรั้มซีคาดหวังอย่างยิ่งว่า พรรคสังคมนิยมที่เรียกตัวเองว่าเป็นผู้สนับสนุนแนวคิดแบบมาร์กซิสต์ จะมีวิสัยทัศน์ในการนำพาพรรคผ่านความวุ่นวายต่างๆอันเป็นลักษณะเฉพาะของที่ศรัทธาในแนวคิดวิภาษวิธี (Dialectic) หรือ แนวคิดวัตถุนิยมวิภาษวิธี (Dialectical Materialism) แบบมาร์กซิสต์ ทั้งนี้ตัวผู้วิจัยยังพบแนวคิดว่าด้วยวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ (Historical Materialism) ซึ่งมาร์กซ์ได้พัฒนาและตกลึกทางความคิดอันสืบเนื่องมาจากแนวคิดวัตถุนิยมวิภาษวิธี (Dialectical Materialism) ที่พัฒนาเพื่ออธิบายว่า วิวัฒนาการของสังคมมนุษย์ผ่านปัจจัยทางเศรษฐกิจเป็นหลัก มาร์กซ์เชื่อว่าสิ่งที่กำหนดพัฒนาการของสังคมไม่ใช่แนวคิดทางศีลธรรม ศาสนา หรือกฎหมาย แต่เป็นเงื่อนไขทางวัตถุของการผลิต (Material Conditions Of Production) หรือโครงสร้างทางเศรษฐกิจของสังคม โดยความสำคัญของแนวคิดวัตถุนิยมประวัติศาสตร์นั้นเป็นที่รู้จักในหมู่นักปฏิวัติ ทั่วโลกว่าเป็นหลักสำคัญในการวิเคราะห์ลักษณะสังคม เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ และยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงสังคม ให้สอดคล้องกับการแยกริมิตร และแยกศัตรูของชนชั้น และนำพาการปฏิวัติให้เกิดความสำเร็จ (ภัทรมน, 2564) หากพินิจด้วยตัวบทดังกล่าวแล้วซึ่งสอดคล้องต่อเนื่องจากผลการศึกษาในบทที่ 4 ว่าด้วยคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรั้มซีคือ พรรคคอมมิวนิสต์ไม่ได้เกิดขึ้นทันทีทันใดจากความว่างเปล่า แต่เกิดขึ้นตามกระบวนการวิภาษวิธี (Dialectic) หน้าที่สำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์จึงไม่ควรเป็นการนำความรู้สึกและการจัดองค์กรเข้าสู่พลังการผลิตแต่เพียงอย่างเดียว แต่จะต้องสร้างฐานเศรษฐกิจที่มั่นคงและยั่งยืนเพื่อให้ชนชั้นกรรมาชีพยึดครองอำนาจทางการเมืองได้อย่างมั่นคง (โปรดดูรายละเอียดในบทที่ 4) อันสอดคล้องกับแนวคิดวิภาษวิธี (Dialectic) ของมาร์กซ์และเอนเงิลส์ 3 ส่วนด้วยกัน

ธีสิส (Thesis) – สภาวะเดิมหรือเปรียบได้กับ “สิ่งเก่า” ที่มีอยู่แล้ว

แอนติทีสิส (Antithesis) – การต่อต้านหรือขัดแย้งกับสถานะเดิมหรือเปรียบได้กับ “ข้อคำถาม” หรือ “ปัญหา” ที่ช่วยกระตุ้นให้เกิดการคิดทบทวนเพื่อต่อยอดสิ่งที่มีอยู่แล้วให้ดีกว่าเดิม

ซินทีสิส (Synthesis) – การรวมและเปลี่ยนแปลงไปสู่สถานะใหม่หรือเปรียบได้กับ “คำตอบ” หรือ “ข้อสรุป” ที่ได้จากการสังเคราะห์และต่อยอด ซึ่งก็คือ “นวัตกรรม” นั่นเอง

สำหรับมาร์กซ์แล้วกระบวนการดังกล่าวเขาเสนอว่า เมื่อถึงวิกฤตของระบบทุนนิยมจะเกิดการจัดตั้งและสร้างการปฏิวัติสังคมนิยมเพื่อสถาปนารัฐสำหรับชนชั้นกรรมาชีพ เมื่อรัฐกรรมาชีพได้ถึงจุดอิมพัลของการกระจายอำนาจ รัฐจะสลายไปและกลายเป็นสังคมนิยมวินิสต์ ระบบทุนนิยมคือ Thesis ชนชั้นกรรมาชีพคือ Anti-Thesis ส่วน Synthesis คือรัฐกรรมาชีพและสังคมนิยมวินิสต์ ซึ่งการได้มาของ Synthesis สำหรับมาร์กซ์ต้องลงมือปฏิบัติด้วยการปฏิวัติสังคมนิยมในการเชื่อมต่าระบบเศรษฐกิจการเมืองสังคมกับจิตสำนึกทางชนชั้น มิใช่เพียงการถกเถียงเพื่อสะสมความคิดเพียงอย่างเดียวหรือพยายามไต่หาแต่วัตถุแบบปัจเจก (Mandel, 2559) โดยแนวคิดวัตถุนิยมวิชาการวิธินั้น เป็นแนวคิดที่มาร์กซ์และองเกลส์พัฒนาขึ้นโดยนำหลักของ “วิชาวิธี” จากเฮเกล (Hegel) ซึ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงผ่านความขัดแย้งภายใน มาอธิบายปรากฏการณ์ทางวัตถุและสังคม กล่าวคือ โลกเปลี่ยนแปลงอย่างต่อเนื่องด้วยแรงขัดแย้งภายใน (Internal Contradictions) ซึ่งเมื่อถึงจุดหนึ่งจะนำไปสู่การเปลี่ยนแปลงเชิงคุณภาพ หรือ “การปฏิเสธของการปฏิเสธ” (Negation of the Negation) อันเป็นหัวใจของกระบวนการปฏิวัติ กล่าวคือเป็นกระบวนการพัฒนาที่เกิดขึ้นจากการขัดแย้งและเปลี่ยนแปลง โดยไม่ได้เป็นการก้าวไปข้างหน้าแบบเป็นเส้นตรง แต่เป็นการก้าวไปข้างหน้าโดยมีการเปลี่ยนแปลงอย่างพลิกผัน เป็นการเปลี่ยนแปลงที่เกิดจากการปฏิเสธสิ่งที่เป็นอยู่เดิม แล้วถูกปฏิเสธอีกครั้ง กลายเป็นสิ่งใหม่ที่มีลักษณะของสิ่งเดิมในระดับที่สูงกว่า

กล่าวคือกระบวนการวิชาวิธีแบบของมาร์กซ์เมื่อพิจารณากับตัวบทของกริมม์แล้วอาจตีความได้ว่าแนวคิดดังกล่าวเองนอกจากกริมม์ซึ่งจะหวังให้มีอิทธิพลและนำทางให้แก่ พรรคสังคมนิยมอิตาลีแล้ว อาจกล่าวได้ว่ายังเป็นเข็มทิศนำทางให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์ให้แก่กริมม์ด้วยเช่นกัน ทั้งนี้เมื่อมองด้วยกระบวนการวิชาวิธีสามส่วนดังกล่าวจากงานเขียนของกริมม์แล้วจึงจะเห็นได้ว่า *ทีสิส* (Thesis) – *สถานะเดิม* บ่อยครั้งที่งานเขียนของกริมม์ซึ่งมักพูดถึงความโหดร้ายของ การถูกกดขี่จากรัฐ นายทุน ความไม่เท่าเทียม ความเหนื่อย ความตาย พรรคสังคมนิยมอิตาลี เมื่อเห็นความขัดแย้งของสถานะเดิมแล้วเมื่อเข้าสู่กระบวนการวิชาวิธีที่ 2 *แอนติทีสิส* (Antithesis) – *การต่อต้านหรือขัดแย้งกับสถานะเดิม* เช่นเดียวกันกับ *ทีสิส* ในหลายๆครั้งจากงานเขียนของกริมม์ซึ่งมักให้ความสำคัญกับชนชั้นกรรมาชีพและพรรคคอมมิวนิสต์ ที่จะคอยทำหน้าที่ต่อต้านหรือขัดแย้งกับสถานะเดิมคือรัฐทุนนิยม และสุดท้าย *ซินทีสิส* (Synthesis) – *การรวมและเปลี่ยนแปลงไปสู่สถานะใหม่* สำหรับกริมม์แล้วคือการเปลี่ยนผ่านจากสังคมนิยมสูงสังคมนิยมวินิสต์ หากพูดถึงมุมมองในการเกิดขึ้นมาของ

พรรคคอมมิวนิสต์ ดังที่กรั้มซีได้เสนอไว้ว่าพรรคคอมมิวนิสต์ไม่อาจเกิดขึ้นแบบปัจจุบันทันด่วน หากแต่ต้องผ่านกระบวนการ “วิภาษวิธี” เช่นเดียวกับการเปลี่ยนแปลงทางประวัติศาสตร์ กล่าวคือ พรรคจะต้องก่อรูปผ่านความขัดแย้ง เรียนรู้จากความล้มเหลว สะสมพลังจากมวลชน และค่อยๆ ก่อร่างสร้างตนเองขึ้นเป็นพรรคที่มีจิตสำนึกชัดเจนต่อภารกิจของชนชั้นกรรมาชีพ (Gramsci, 1977, p. 309) ซึ่งสะท้อนถึงการนำแนวคิดวัตถุนิยมวิภาษวิธีมาใช้ในฐานะวิธีคิดหลัก (methodological framework) ในการเปลี่ยนแปลงทางสังคมผ่านการจัดตั้งพรรค ด้วยเหตุนี้ การเข้าใจพรรคคอมมิวนิสต์ในแบบของกรั้มซีจึงมิใช่เพียงมองในเชิงการจัดองค์กร แต่ยังต้องเข้าใจผ่านกรอบวิธีคิดแบบวิภาษวิธีวัตถุนิยมที่มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงของสังคมทั้งในเชิงโครงสร้างเศรษฐกิจ จิตสำนึก และวัฒนธรรมอย่างเป็นองค์รวม เพื่อตระหนักถึงปัญหาของสังคมซ้ำแล้วซ้ำเล่า เข้าถึงและเข้าใจปัญหาได้อย่างถ่องแท้พรรคจึงจะก่อตัวขึ้นมาเพื่อทำภารกิจนำพาชนชั้นกรรมาชีพในการเปลี่ยนผ่านจากสังคมระบบทุนนิยมสู่สังคมคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริง เพราะกรั้มซีไม่ได้มองพรรคคอมมิวนิสต์เป็นเพียงแต่องค์กรทางการเมือง แต่ยังมีมองในฐานะที่เป็นเครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์

นอกจากนี้แล้วเมื่อมองถึงข้อแตกต่างในกระบวนการวิภาษวิธีแล้ว สำหรับมาร์กซ์ซึ่งเสนอว่าโครงสร้างพื้นฐานของสังคมไม่ได้เกิดจากแนวคิดทางจิต ทั้งนี้สืบเนื่องมาจากแต่เดิมนั้นมาร์กซ์ได้รับอิทธิพลของแนวคิดวิภาษวิธีมาจาก เฮเกิล (Hegel) ซึ่งใช้วิภาษวิธีโดยเน้นอธิบายถึงพัฒนาการของจิตส่วนมาร์กซ์ ใช้วิภาษวิธีพัฒนาและตกผลึกออกมาเป็นแนวคิดที่ว่าด้วยวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ (Historical Materialism) อย่างที่กล่าวไว้ในเบื้องต้น โดยเน้นอธิบายถึงพัฒนาการในเชิงสสาร รูปธรรม ตลอดถึงความเป็นไปได้ในทางสังคมและการเมือง หรือโครงสร้างพื้นฐาน (Base) หรือระบบเศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดอันประกอบด้วยพลังการผลิต (Forces of Production) ได้แก่ เทคโนโลยี เครื่องมือ แรงงาน ความรู้ ฯลฯ ความสัมพันธ์ทางการผลิต (Relations of Production) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้น เช่น นายทุนกับแรงงาน ชุมนางกับชานา ฯลฯ ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดความเปลี่ยนแปลงทางสังคมหรือโครงสร้างส่วนบน (Superstructure) เช่น อุดมการณ์ การเมือง และวัฒนธรรม (ภัทรมน, 2564) และอีกครั้งที่เคยมีปราชญ์ทางโลกปรัชญาเคยจารึกไว้ว่า

“กรั้มซีทำให้ทฤษฎีมาร์กซิสต์มีลักษณะที่ ‘สมดุล’ ระหว่างพลังจากปัจจัยต่างๆกรั้มซีไม่ได้ละทิ้งความสำคัญของโครงสร้างส่วนล่างขณะเดียวกันก็ให้ความสำคัญอย่างยิ่งยวดกับโครงสร้างส่วนบนควบคู่กันไปกับการให้คุณค่ากับ ‘มนุษย์’ ในฐานะผู้สร้างสรรค์ปัจจัยทั้งหมดในประวัติศาสตร์”

จูเลียน ซอริน (อ้างถึงใน วัชรพล, น.215)

หากจะให้ชัดเจนยิ่งขึ้นสำหรับงานวิจัยฉบับนี้เมื่อสังเกตจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ของกรั้มซีแล้วจึงจะเห็นได้ว่าโครงสร้างส่วนบนไม่ได้เป็นเพียงผลลัพธ์ของ

เศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลย้อนกลับต่อโครงสร้างพื้นฐาน จึงจะเห็นได้จากคำอธิบายว่าพรรคคอมมิวนิสต์ของกรีมซีต้องเข้าใจว่าการปฏิวัติไม่สามารถเกิดขึ้นได้เพียงแค่เปลี่ยนระบบเศรษฐกิจ แต่ต้องเปลี่ยนผ่านอำนาจจากอำนาจในมือของชนชั้นนายทุนสู่ชนชั้นกรรมาชีพ ทั้งนี้ว่าด้วยการสถาปนาอำนาจนั้นต้องสถาปนาอำนาจตนเอง (ชนชั้นกรรมาชีพ) ให้เป็นชนชั้นปกครองในแวดวงการเมือง วัฒนธรรม และ จริยธรรม การสถาปนาชนชั้นปกครองก็คือการสร้างโลกทัศน์ของการครองอำนาจนำ การปกครองโดยฉันทมติ การทำให้การปฏิวัติถูกต้องชอบธรรมผ่านวัฒนธรรมและครอบครัวมากขึ้น เสียก่อน นี่จึงเป็นความแตกต่างในกระบวนการวิภาษวิธีของกรีมซีและมาร์กซ์นั้นแม้จะสอดคล้องหรือคล้ายกันแต่กรีมซีก็ได้พัฒนาและสร้างทฤษฎะที่มีต่อแนวคิดดังกล่าวมาเป็นในแบบที่ตนเองคาดหวังขึ้นมาผ่านงานเขียนของตน โดยที่กรีมซีได้ให้ความสำคัญแก่ อุดมการณ์ การเมือง และวัฒนธรรมมากกว่า ปัจจัยทางวัตถุ ที่มาร์กซ์ให้ความสำคัญ ทั้งนี้กรีมซีได้หยิบยืมเอาแนวคิดวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ดังกล่าวมาพัฒนาและตกผลึกเพื่อเป็นหลักสำคัญในการวิเคราะห์ลักษณะสังคม เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ และยุทธวิธีในการเคลื่อนไหวเปลี่ยนแปลงสังคม ให้สอดคล้องกับการแยกมิตรและแยกศัตรูของชนชั้น และนำพาการปฏิวัติให้เกิดความสำเร็จ (Gramsci, 1977, pp.305-309) ในฐานะยุทธศาสตร์พรรคคอมมิวนิสต์เพื่อสร้างการตื่นรู้ (ทัศนคติ, เจตจำนง, อุดมการณ์ ใหม่ๆ) ในหมู่มวลชนนั้นพรรคจึงต้องกระทำการรักษาโครงสร้างดั้งเดิมของชนชั้นแรงงานเอาไว้และสร้างช่องทางให้ชนชั้นกรรมาชีพสามารถจัดตั้ง “รัฐ” ของคนงานและสร้าง “เงื่อนโซ่” ให้กับการเกิดสังคมคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริง อย่างไรก็ตามกรีมซีเอง แม้จะพัฒนาความคิดของตนต่อยอดจาก มาร์กซ์ แต่ก็ไม่ปฏิเสธหลักวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ ตรงกันข้าม เขากลับนำเสนอว่า การเปลี่ยนแปลงของโครงสร้างทางเศรษฐกิจนั้นต้องมาควบคู่กับการเปลี่ยนแปลงทางอุดมการณ์และวัฒนธรรม ซึ่งต้องอาศัย “จิตสำนึก” ของชนชั้นกรรมาชีพที่ถูกปลุกขึ้นมาอย่างเป็นระบบผ่านพรรคคอมมิวนิสต์ ซึ่งถือเป็น “เครื่องมือประวัติศาสตร์” (Gramsci, 1977, pp. 305-309) ซึ่งจะช่วยสร้างสังคมใหม่ที่มีเสรีภาพและความเป็นธรรมเป็นรากฐานผ่านการจัดระเบียบเจตจำนงและพลังของชนชั้นกรรมาชีพอย่างมีประสิทธิภาพและยั่งยืน นอกจากนี้ตัวบทดังกล่าวแล้วผู้วิจัยยังพบคำว่า Marxist ซึ่งยังได้สอดคล้องกับตัวบทที่ได้นำเสนอไปก่อนหน้านี้ทั้ง 3 ตัวบทดังนี้

“why should Marxist communists not call the anarchists demagogues? Perhaps because the anarchists (or at least some of them or even many of them are in good faith? To the class. it matters little whether a defeat is due to good or bad faith. What matters is not being defeated. What matters is achieving liberation, and so being able to do away with classes - and hence the State - once and for all.”

Gramsci, 1977, p.324

“ทำไมคอมมิวนิสต์มาร์กซิสต์จึงเรียกพวกอนาธิปไตยว่า 'เป็นพวกพุดปลุกปั่น'? ก็เพราะพวกเขาเป็นอนาธิปไตย (หรืออย่างน้อยก็ในบางครั้งพวกเขามีความเชื่อในสิ่งนั้น) ด้วยความสุจริตใจใช้หรือไม่? สำหรับชนชั้นแล้ว มันไม่มีความสำคัญว่าความพ่ายแพ้จะเป็นสิ่งที่ดีหรือไม่ดี สิ่งสำคัญคือการบรรลุการปลดแอก และการก้าวไปพร้อมกับชนชั้น – และยึดครองรัฐ – ครั้งแล้วครั้งเล่า”

ในแง่ของความสอดคล้องของตัวบทดังกล่าวกับแนวคิดของมาร์กซ์อย่างแรกคือข้อเสนอของมาร์กซ์ว่าด้วย การปลดปล่อยตนเอง ชนชั้นกรรมาชีพจะปลดปล่อยชนชั้นที่ถูกกดขี่อื่น ๆ ทั้งหมดไปพร้อมกันด้วย ถูกพิสูจน์ว่าสอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าวดังข้อความว่า สิ่งสำคัญคือการบรรลุการปลดแอก และการก้าวไปพร้อมกับชนชั้น และจึงคาดหวังได้ว่าพรรคจะมีแนวคิดวิภาววิธีเป็นเสริมทิศเพื่อนำทางพรรคผ่านความสับสนของเหตุการณ์ต่างๆคาดหวังได้ว่าพรรคจะมีความสามารถในการมองการณ์ไกลทางประวัติศาสตร์ ถูกพิสูจน์ว่าสอดคล้องกับแนวคิดดังกล่าวดังข้อความว่า ยึดครองรัฐ – ครั้งแล้วครั้งเล่า ซึ่งในกระบวนการวิภาววิธีนั้นในท้ายที่สุดแล้วเมื่อผ่านทั้งสามกระบวนการทั้ง 3 ส่วนดังกล่าวไว้ในเบื้องต้น ซึ่งต่อมาจะกลายเป็น ธีสิส (thesis) และจะเกิดกระบวนการดังกล่าวเข้าไปเข้ามาจนนำไปสู่การบรรลุจุดมุ่งหมาย

อย่างไรก็ตามจากตัวบทดังกล่าวกรั่มสกีกำลังอธิบายให้ผู้อ่านได้รับรู้ว่า ขบวนการเคลื่อนไหวอนาธิปไตยในอิตาลีแม้จะเป็นกลุ่มเล็กๆแต่ข้อความดังกล่าวยังสื่อได้ว่าแม้กลุ่มดังกล่าวนั้นจะเป็นเพียงกลุ่มเล็กแต่ก็เป็นกลุ่มที่ทำให้กรั่มสกีไม่สบายใจอย่างมาก โดยเฉพาะอย่างยิ่งการต่อต้านแนวคิดเรื่อง "เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ" และการปลุกปั่นกับการเรียกพวกคอมมิวนิสต์ว่า “เผด็จการ” โดยกรั่มสกีอธิบายว่าเน้นย้ำว่าทำไมชนชั้นกรรมาชีพต้องยึดครองรัฐ เพื่อให้การปลดแอกของพวกเขาสำเร็จ ไม่ใช่เพียงแค่พึ่งพาการเคลื่อนไหวที่ไม่มีโครงสร้างแบบอนาธิปไตย (Anarchism) ซึ่งมีแนวคิดทางการเมืองและปรัชญาที่ปฏิเสธการมีอยู่ของรัฐหรืออำนาจที่มีลำดับชั้น โดยมีเป้าหมายในการสร้างสังคมที่ปราศจากการปกครองแบบเผด็จการ อำนาจรวมศูนย์ หรือการบังคับโดยรัฐหรือสถาบันที่กดขี่ แนวคิดนี้เชื่อว่าสังคมสามารถจัดการตนเองได้ผ่านความร่วมมือโดยสมัครใจ เครือข่ายชุมชน และการช่วยเหลือซึ่งกันและกัน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของมาร์กซ์และเอนเงิลส์ (Friedrich Engels) ที่สืบเนื่องจากเนื้อหาในตัวบทความว่า

“We are profoundly convinced that the working class will achieve its liberation only by passing through a period of 'dictatorship,' a period of restrictions, a period characterized as a workers' State.”

“เราเชื่ออย่างลึกซึ้งว่าชนชั้นแรงงานจะบรรลุการปลดแอกของตนเองได้ก็ต่อเมื่อผ่านช่วงเวลาแห่ง 'เผด็จการ' ซึ่งเป็นช่วงเวลาแห่งข้อจำกัดและการจัดระเบียบใหม่ของรัฐกรรมกร”

เมื่อพิจารณาตัวอย่างละเอียดแล้วพบว่าสิ่งที่ซ่อนอยู่ภายใต้ตัวบทสั้นๆดังกล่าวได้สะท้อนแนวคิดแบบมาร์กซ์ให้ผู้วิจัย/ผู้ตีความตัวบทนี้พบว่ามีคุณสมบัติอย่างยิ่ง กับแนวคิดที่ตรงกับสิ่งที่มาร์กซ์และเอนเงิลส์ เคยกล่าวไว้เกี่ยวกับ "เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ" ใน The Communist Manifesto และ Critique of the Gotha Programme ซึ่งอธิบายว่าชนชั้นกรรมาชีพต้องใช้อำนาจรัฐเพื่อทำลายโครงสร้างของรัฐนายทุนก่อนที่จะไปถึงสังคมไร้ชนชั้น (Classless Society) ในปรัชญาของมาร์กซ์สตีเฟนเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพเป็นภาวะที่ชนชั้นกรรมาชีพหรือชนชั้นแรงงานมีอำนาจเหนือ อำนาจของรัฐเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพเป็นช่วงเปลี่ยนผ่านจากระบบทุนนิยมไปสู่ ระบบเศรษฐกิจแบบคอมมิวนิสต์โดยรัฐหลังการปฏิวัติที่เข้ายึด ปัจจัยการผลิตกำหนดให้มีการเลือกตั้งโดยตรงในนามของพรรคกรรมาชีพที่ปกครอง และจัดตั้งผู้แทนที่ได้รับการเลือกตั้งเข้าสู่สภากรรมกร ตัวแทนที่จะเปลี่ยนกรรมสิทธิ์ปัจจัยการผลิตจากกรรมสิทธิ์ส่วนบุคคลเป็นกรรมสิทธิ์ ส่วนรวม ซึ่งยังสอดคล้องกับคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ของกรีมส์ในบทที่ 4 ที่ผู้วิจัยได้พิจารณาและผนวกกับตัวบทดังกล่าวคือ เพื่อให้สังคมเป็นระเบียบกรีมส์จึงเสนอว่า "พรรคคอมมิวนิสต์" เป็นสิ่งจำเป็นที่ต้องจัดตั้งขึ้นเพื่อบรรลุเป้าหมายสู่สังคมไร้ชนชั้นเพราะฉะนั้น พรรคคอมมิวนิสต์สำหรับกรีมส์ต้องกลายเป็นพรรคที่ปกครอง (Governing Party) โดยเป็นพรรคของกรรมาชีพที่นำโดยกรรมาชีพ ซึ่งมีบทบาทสำคัญในการจัดระเบียบเจตจำนงของชนชั้น แรงงานและชนชั้นต่างๆและทำหน้าที่เป็นเครื่องมือประวัติศาสตร์สำหรับการเปลี่ยนผ่านสังคมฉะนั้นพรรคคอมมิวนิสต์ต้องทำให้หรือกำหนดให้ชนชั้นแรงงานเปลี่ยนบทบาทจาก "ผู้ตาม" ไปสู่ "ผู้ริเริ่ม" และจากแรงงานที่ไม่มีเป้าหมายไปสู่แรงงานที่มีจุดมุ่งหมายซึ่งพรรคจะช่วยสร้างโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับการเกิดรัฐของคณาชนโดยพรรคจะต้องช่วยให้แรงงานค้นพบตำแหน่งและบทบาทของตนในสังคมใหม่ซึ่งเป็นก้าวแรกสู่การก่อเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และท้ายที่สุดแล้วเมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะสลายตัวไปอย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด (Gramsci, 1977, p.305)

2. คำว่า Marx ซึ่งปรากฏเพียง 3 ครั้งจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party โดยกรีมส์มีกพุดถึงในแง่ของการเปรียบเปรยจากคำพูดแนวคิดของมาร์กซ์ที่เป็นตัวบุคคลหรืองานเขียน เช่น

“the proletariat was still, as Marx put it, a sack of potatoes, a generic imponderable, an amorphous conglomeration of individuals without ideas, without will and without a unitary perspective”

Gramsci, 1977, p.348

“ชนชั้นกรรมาชีพยังคงเป็นกระสอบมันฝรั่งตามที่มาร์กซ์กล่าวไว้ ซึ่งเป็นสิ่งที่ไม่สามารถวิเคราะห์ได้ เป็นกลุ่มบุคคลที่ไม่มีรูปร่างชัดเจน ไม่มีความคิด ไม่มีเจตจำนง และไม่มีมุมมองที่เป็นหนึ่งเดียว”

ในเบื้องต้นตัวบทดังกล่าวแม้ผู้วิจัยจะตีความไว้แล้ว (โปรดดูรายละเอียดในบทที่ 4) แต่หากมองในอีกแง่มุมหนึ่งซึ่งสะท้อนให้เห็นได้ชัดเจนเลยว่า กรัสม์ชี้ให้เห็นพ้องต้องกันกับมาร์กซ์ในแง่ของการเปรียบเทียบชนชั้นกรรมาชีพเป็น “ถุงมันฝรั่ง” (sack of potatoes) สำหรับมาร์กซ์หมายถึงกลุ่มคนที่ไร้เอกภาพและไม่มีความคิดทางการเมืองที่ชัดเจน ซึ่งสอดคล้องกับแนวคิดของของมาร์กซ์ที่มองว่าชนชั้นกรรมาชีพขาดความสามารถในการนำการเปลี่ยนแปลงทางสังคม ส่วนระบบทุนนิยมถูกมองว่าเป็นระบบที่เต็มไปด้วยอคติและการหลอกลวงที่ทำให้มวลชนสับสนและแตกแยก มาร์กซ์เชื่อว่า ชนชั้นต่างๆต้องมี “เครื่องมือ” ในการแสดงออกและต่อสู้ทางการเมืองซึ่งก็คือ “พรรคของชนชั้นกรรมาชีพ” หรือองค์กรที่สร้างการรวมตัวและสร้างจิตสำนึกชนชั้น (Marx 2008, p. 147) ในขณะที่กรัสม์ซึ่งมองในความหมายเดียวกันนั้น กลับมีแนวทางที่เพิ่มเติมขึ้นมาอีกนั่นคือ การพัฒนา “จิตสำนึกทางชนชั้น” (Class Consciousness) ผ่านระบบสภาโรงงานเพื่อเป็นโรงเรียนเพื่อสอนประสบการณ์ทางการเมืองและการบริหาร และ “การเคลื่อนไหวอย่างมีจิตสำนึก” (Conscious Movement)

3. คำว่า Marxism ซึ่งปรากฏเพียง 1 ครั้งจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ซึ่งกรัสม์ชี้พุดถึงบริบทที่พรรคสังคมนิยมอิตาลีอ้างตัวว่าเป็นผู้พึงปฏิบัติในการปฏิบัติสังคมนิยมในแบบ Marxism ซึ่งกรัสม์ก็หวังไว้ว่าจะกระทำการปฏิวัติหรือมีมุมมองในการนำพาพรรคแบบมาร์กซ์ (ดังที่กล่าวไว้ในช่วงวิภาควิธีที่กรัสม์หวังว่าพรรคจะมีแนวคิดวิภาควิธีเป็นเข็มทิศนำพา) แต่ในทางกลับกันพรรคสังคมนิยมอิตาลีก็เป็นเหมือนกับพรรค Popular Party (โปรดดูรายละเอียดในบทที่ 4) ที่ทำตัวเหมือนกิ้งก่าเปลี่ยนสี (มุมมองเปรียบเทียบของผู้วิจัย) แต่ในความเป็นจริง พรรคสังคมนิยมซึ่งประกาศตนเป็นผู้นำและควบคุมมวลชนนั้นเป็นเพียงพวกที่คอยจับบันทึกการปฏิบัติงานที่มวลชนดำเนินการเองตามธรรมชาติ และไม่ได้เป็นอะไรเลยนอกจากขบวนชนสัมภาระของกองทัพชนชั้นกรรมาชีพ (Gramsci, 1977, pp.337-338)

ทั้งนี้ผู้วิจัยยังได้จำแนกความถี่คำสำคัญซึ่งรวมไปถึงนักทฤษฎีนักคิดสายมาร์กซิสต์ในช่วงเวลาเดียวกันและปรากฏในงานเขียนชุด Towards The Communist Party ดังนี้

1. คำว่า Rosa Luxemburg (โรซ่า ลุคเซิมบวร์ค) ซึ่งปรากฏเพียง 2 ครั้งและ Karl Liebknecht (คาร์ล ลีพคเน็ทท์) ซึ่งปรากฏเพียง 1 ครั้งจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party มักปรากฏทุกครั้งเมื่อกรัสม์ชี้พุดถึงมาร์กซ์ สิ่งที่น่าสนใจคือ โรซ่า ลุคเซิมบวร์ค เป็นชาวโปแลนด์ที่เป็นนักทฤษฎีมาร์กซิสต์เช่นเดียวกับกรัสม์และเลนิน นักปรัชญา นักเศรษฐศาสตร์ และนัก

เคลื่อนไหวต่อต้านสงคราม และนักปฏิวัติสังคมนิยม โดยที่ทั้งสองคนนั้นเป็นผู้ร่วมก่อตั้ง พรรคคอมมิวนิสต์เยอรมนีและยังเป็นที่ได้รับการยกย่องอย่างกว้างขวาง แต่อย่างไรก็ตามจากการสำรวจความถี่จากคำดังกล่าว ยังไม่ได้สร้างนัยยะสำคัญใดๆให้กับงานวิจัย

2. คำว่า Lenin ซึ่งปรากฏถึง 11 ครั้งจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party โดยมักปรากฏให้เห็นบ่อยครั้งเมื่อกรั่มซีพูดถึงการปฏิวัติ พรรคบอลเชวิก เหตุการณ์ในรัสเซีย และบริบทอื่น ๆ สิ่งที่น่าสนใจคือในงานเขียนชุด Towards The Communist Party ปรากฏคำว่า Lenin มากกว่างานเขียนชุดอื่นๆและถือว่าปรากฏมากที่สุด ในหนังสือ Selection from political writing 1910-1920 ที่เป็นเอกสารขั้นต้นของการศึกษาในงานวิจัยฉบับนี้ โดยจากการสำรวจความถี่จากคำดังกล่าว ยังไม่ได้สร้างนัยยะสำคัญใดๆให้กับงานวิจัย แม้จากการสำรวจคำว่า Lenin ยังไม่ได้สร้างนัยยะสำคัญใดๆแต่อย่างไรก็ตาม สำหรับกรั่มซีการ "รักษาจิตวิญญาณแห่งการปฏิวัติให้คงอยู่ในมวลชน" และการ "สร้างผู้นำจากชนชั้นกรรมาชีพ" สะท้อนถึงความเชื่อที่ว่า การเปลี่ยนแปลงต้องมาจากชนชั้นล่าง ไม่ใช่จากชนชั้นปกครอง สำหรับกรั่มซีผู้ที่จะนำพาชะตากรรมของชนชั้นกรรมาชีพและรักษาไว้ซึ่งความเชื่อในตัวพรรค กรั่มซีจึงได้ให้ความสำคัญกับกลุ่มหัวหอกปฏิวัติ (Proletarian Vanguard) ในฐานะผู้นำทางอุดมการณ์ ซึ่งคล้ายกับแนวคิดของเลนิน (Leninism) ที่เชื่อว่าการปฏิวัติจะประสบความสำเร็จได้ก็ต่อเมื่อมีพรรคแนวหน้าที่จัดตั้งอย่างมีวินัยและมีจิตสำนึกทางการเมืองสูง โดยกรั่มซียังเน้นว่ากลุ่มหัวหอกปฏิวัติต้องเชื่อมโยงกับมวลชนอย่างแท้จริง ไม่ใช่เพียงการสั่งการจากเบื้องบน ดังเห็นได้จาก

“It is the task of the proletarian vanguard to keep the revolutionary spirit constantly awake in the masses, to create the conditions which keep them ready for action, in which the proletariat will respond immediately to the call for revolution”

Gramsci, 1977, p.349

“มันเป็นหน้าที่ของแนวหน้าของชนชั้นกรรมาชีพที่จะปลุกจิตสำนึกแห่งการปฏิวัติให้ตื่นตัวอยู่เสมอในหมู่มวลชน เพื่อสร้างเงื่อนไขที่ทำให้พวกเขาพร้อมสำหรับการกระทำ ซึ่งชนชั้นกรรมาชีพจะตอบสนองต่อการเรียกร้องให้ปฏิวัติทันที”

อย่างไรก็ตามแม้ตัวผู้วิจัยจะนำเสนอสำหรับตีความจากการสำรวจความถี่ของคำว่า Marxist ซึ่งปรากฏถึง 13 ครั้งจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ได้เพียง 5 ครั้ง คำว่า Marx ได้เพียง 1 ครั้ง และแม้จะไม่ได้นำเสนอการตีความจากการสำรวจความถี่ของคำว่า Rosa Luxemburg ซึ่งปรากฏเพียง 2 ครั้งและ Karl Liebknecht ซึ่งปรากฏเพียง 1 ครั้ง และคำว่า Lenin

ซึ่งปรากฏถึง 11 ครั้ง ทั้งนี้การนำมาซึ่งการนำเสนอในงานวิจัยฉบับนี้ผู้วิจัยได้พิจารณาอย่างถี่ถ้วนแล้วว่าแม้จะนำเสนอได้จำนวนน้อยครั้งนั้น แต่จะต้องสร้างนัยยะสำคัญ ประโยชน์ สื่อความหมาย ได้อย่างสมบูรณ์แก่งานวิจัยฉบับนี้และยังสืบเนื่องมาจาก ในหลายครั้งที่คำว่า Marxist ได้ปรากฏนั้นก่อนหน้าตัวบทซึ่งผู้วิจัยได้นำเสนอไว้แล้วและเช่นเดียวกันกับคำว่า Rosa Luxemburg ,Karl Liebknecht, Marx ,Marxism มักปรากฏในรูปแบบของ บริบท การเล่าเรื่อง ดังนั้นผู้วิจัยจึงเลือกตัวบทที่มีนัยยะสำคัญต่อวัตถุประสงค์และคำถามของงานวิจัยมานำเสนอ เพื่อตอบคำถามและวัตถุประสงค์ของงานวิจัยฉบับนี้ โดยคำต่างๆที่ผู้วิจัยได้นำมาสำรวจความถี่และตัวบทที่ผู้วิจัยได้นำเสนอนั้นได้ครอบคลุมและตอบคำถามและวัตถุประสงค์ของงานวิจัยฉบับนี้แล้ว และหากเมื่อพิจารณาจากตัวบทที่ตัวผู้วิจัยได้นำเสนอมาทั้งหมดนั้น สามารถเห็นแนวคิดมาร์กซ์ในรูปแบบของกริมซีได้โดยสรุปดังนี้

สำหรับมาร์กซ์ผู้ซึ่งเป็นผู้วางรากฐานแนวคิด “คอมมิวนิสต์” ครั้งแรกในการเขียน “คำประกาศของคอมมิวนิสต์” (the Communist Manifesto) ในระหว่างปี ค.ศ. 1847-1848 ซึ่งถือได้ว่าเป็นเอกสาร สำคัญที่อธิบายถึงหลักการของคอมมิวนิสต์ สำคัญ “คำประกาศของ คอมมิวนิสต์” คือแนวคิดว่าด้วยวัตถุนิยมทางประวัติศาสตร์ (Historical Materialism) โดยแนวคิดดังกล่าวทำให้เห็นว่ากิจกรรมการผลิตหรือวิธีการผลิตของมนุษย์เป็นรากฐานความสัมพันธ์ที่ทำให้เกิดการจัดตั้งองค์กรหรือสถาบันทางสังคมของมนุษย์ขึ้นมา มาร์กซ์เชื่อว่าประวัติศาสตร์ถูกขับเคลื่อนด้วยประวัติการต่อสู้ความขัดแย้งทางชนชั้น (Class Struggle) ระหว่างชนชั้นที่ครอบครองปัจจัยการผลิต (นายทุน) และชนชั้นแรงงาน ตลอดถึงความเป็นไปในทางสังคมและการเมือง ระบบเศรษฐกิจ (Base) หรือโครงสร้างพื้นฐานที่เป็นตัวกำหนดความเป็นไปอันประกอบด้วยพลังการผลิต (Forces of Production) ได้แก่ เทคโนโลยี เครื่องมือ แรงงาน ความรู้ ฯลฯ ความสัมพันธ์ทางการผลิต (Relations of Production) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นเช่น นายทุนกับแรงงาน ชุนนางกับชาวนา ฯลฯ ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดความเปลี่ยนแปลงทางสังคมหรือโครงสร้างส่วนบน (Superstructure) เช่นกำหนดโครงสร้างสังคม การเมือง และอุดมการณ์และในขั้นตอนสุดท้ายกรรมกรซึ่งเป็นชนชั้นที่ถูกขูดรีดมีความต้องการที่จะเปลี่ยนความสัมพันธ์ในการผลิตหรือระบบกรรมสิทธิ์และโครงสร้างส่วนบน ผ่านการปฏิวัติชนชั้นกรรมาชีพ มาร์กซ์เสนอว่า ระบบทุนนิยม (Capitalism) จะพังทลายลงเมื่อชนชั้นกรรมาชีพลุกขึ้นปฏิวัติ โดยมาร์กซ์มองระบบทุนนิยมว่าจะถูกทำลายตัวเองจากความตึงเครียดภายใน และความขัดแย้งกันระหว่างผลประโยชน์ของชนชั้นกรรมาชีพที่ถูกกดขี่กับชนชั้นปกครองหรือชนชั้นนายทุนที่เห็นแก่ตัวและมองชนชั้นแรงงานเป็นเพียงเครื่องจักรในการผลิต แรงงานจะตระหนักถึงการถูกเอารัดเอาเปรียบ (Class Consciousness) ซึ่งท้ายที่สุดจะนำไปสู่การปฏิวัติของชนชั้นกรรมาชีพ และแทนที่ด้วยระบบใหม่คือสังคมนิยมหลังจากการปฏิวัติ จะมีช่วงเวลาแห่งเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ (Dictatorship of the Proletariat) เพื่อทำลายระบบเดิมและสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ เป้าหมายสูงสุดคือ สังคมไร้ชนชั้น (Classless Society) ผ่านการจัดสรรอำนาจให้กรรมาชีพโดยต้องใช้รัฐของกรรมาชีพเป็นเครื่องมือ

เพื่อกำจัดชนชั้นและเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจ นำไปสู่สังคมไร้ชนชั้นเมื่อชนชั้นหมดไป รัฐก็จะ "เหี่ยวเฉาไป" (Withering Away Of The State) และสังคมคอมมิวนิสต์จะเกิดขึ้น

ขณะเดียวกันงานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรีมซี ดังนี้ สำหรับกรีมซีที่ได้พัฒนาต่อยอดแนวคิด/ทฤษฎีของมาร์กซ์ โดยเน้นที่บทบาทของ วัฒนธรรมและอุดมการณ์ ในขณะที่มาร์กซ์เสนอไว้ในข้างต้นที่กล่าวว่าแรงงานจะต้องตระหนักถึงการถูกเอาเปรียบ (Class Consciousness) และลุกขึ้นปฏิวัติ แต่จุดเน้นสำคัญสำหรับกรีมซีการต่อสู้ด้วยอุดมการณ์โดย “การเคลื่อนไหวอย่างมีจิตสำนึก” (Conscious Movement) ทั้งนี้เองก็สืบเนื่องมาจากแนวคิดว่าด้วยวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ (Historical Materialism) สำคัญจากคำประกาศของคอมมิวนิสต์ ซึ่งมาสู่การกำหนดยุทธศาสตร์ของกรีมซีเช่นเดียวกัน โดยแนวคิดดังกล่าวมีผลอย่างยิ่งกับการทำให้เห็นว่าการผลิตหรือวิถีการผลิตของมนุษย์เป็นรากฐานความสัมพันธ์ที่ทำให้เกิดการจัดตั้งองค์กรหรือสถาบันทางสังคมของมนุษย์ขึ้นมาสำหรับมาร์กซ์แล้วมันคือปัจจัยการผลิตต่างๆแต่สำหรับกรีมซีแล้ว กรีมซีไม่ได้มองพรรคคอมมิวนิสต์เป็นเพียงแต่องค์กรทางการเมืองแต่ยังมองในฐานะที่เป็นเครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ ฉะนั้นโครงสร้างส่วนบนไม่ได้เป็นเพียงผลลัพธ์ของเศรษฐกิจเท่านั้น แต่ยังมีอิทธิพลย้อนกลับต่อโครงสร้างพื้นฐาน จึงจะเห็นได้จากคำอธิบายว่าพรรคคอมมิวนิสต์ของกรีมซีต้องเข้าใจว่าการปฏิวัติไม่สามารถเกิดขึ้นได้เพียงแค่เปลี่ยนระบบเศรษฐกิจ แต่ต้องเปลี่ยนผ่านอำนาจจากอำนาจในมือของชนชั้นนายทุนสู่ชนชั้นกรรมาชีพ ทั้งนี้ว่าด้วยการสถาปนาอำนาจนั้นต้องสถาปนาอำนาจตนเอง (ชนชั้นกรรมาชีพ) ให้เป็นชนชั้นปกครองในแวดวงการเมือง วัฒนธรรม และ จริยธรรม การสถาปนาชนชั้นปกครองก็คือการสร้างโลกทัศน์ของการครองอำนาจนำ การปกครองโดยฉันทามติ การทำให้การปฏิวัติถูกต้องชอบธรรมผ่านวัฒนธรรมและครอบครัวมากขึ้น อันเป็นหน้าที่ภารกิจสำคัญของพรรคคอมมิวนิสต์ของกรีมซีที่ไม่ได้เกิดมาลอยๆแต่ต้องเกิดจากกระบวนการวิภาษวิธีที่กรีมซีนำแนวคิดมาร์กซ์มาปรับใช้อันพรรคต้องตระหนักถึงปัญหาของสังคม เข้าถึงและเข้าใจปัญหาได้อย่างถ่องแท้พรรคจึงจะก่อตัวขึ้นมาเพื่อทำภารกิจนำพาชนชั้นกรรมาชีพในการเปลี่ยนผ่านจากสังคมนิยมสู่สังคมคอมมิวนิสต์ได้อย่างแท้จริง

อย่างไรก็ตามการสถาปนาอำนาจดังกล่าวยังได้สะท้อนให้เห็นถึงความสำคัญของบทบาทของอุดมการณ์ (Ideology) และ วัฒนธรรม (Culture) มากกว่า บทบาทของปัจจัยทางการผลิตที่มีผลต่ออุดมการณ์แบบมาร์กซ์ ท้ายที่สุดแล้วสำหรับกรีมซีเมื่อชนชั้นกรรมาชีพลุกขึ้นมาต่อสู้กับชนชั้นนายทุนโดยการปฏิวัติ พรรคต้องสร้างเงื่อนไขที่ไม่มีการปฏิวัติสองครั้ง คือแบบฉับพลันและแบบค่อยเป็นค่อยไปซึ่งต้นรู้แล้วจากการเคลื่อนไหวอย่างมีจิตสำนึกดังกล่าว แต่ต้องเป็นครั้งเดียวและการลุกฮือของประชาชนที่ลุกขึ้นมาต่อต้านรัฐนายทุนนั้นจะต้องพบกับพลังที่จัดระเบียบเอาไว้อย่างดีแล้ว และเช่นเดียวกันกับมาร์กซ์การเข้ามาแทนที่ด้วยระบบใหม่คือสังคมนิยมหลังจากการปฏิวัติ จะมีช่วงเวลาแห่งเผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ (Dictatorship of the Proletariat) ซึ่งเป็นสิ่งที่กรีมซีเชื่อมั่นอย่างยิ่งว่าจะต้องผ่านช่วงเวลาดังกล่าวเพื่อทำลายระบบเดิมและสร้างสังคมคอมมิวนิสต์ เป้าหมายสูงสุดคือ

สังคมไร้ชนชั้น (Classless Society) ผ่านการจัดสรรอำนาจให้กรรมาชีพโดยต้องใช้รัฐของกรรมาชีพเป็นเครื่องมือเพื่อกำจัดชนชั้นและเปลี่ยนแปลงระบบเศรษฐกิจ นำไปสู่สังคมไร้ชนชั้นเมื่อชนชั้นหมดไป รัฐก็จะ "เหี่ยวเฉาไป" (Withering Away Of The State) และสังคมคอมมิวนิสต์จะเกิดขึ้น แต่สิ่งที่แตกต่างกันออกไปคือการสถาปนาอำนาจที่กล่าวไว้ในข้างต้นมีผลอย่างยิ่งกับสังคมหลังการปฏิวัติ เพราะพรรคคอมมิวนิสต์ของกรรมาชีพนั้น มีบทบาทสำคัญในการจัดระเบียบเจตจำนงของชนชั้น อันต้องเป็นที่ยอมรับกันได้ในทุกๆชนชั้น จึงต้องผ่านการสถาปนาอำนาจดังกล่าวขึ้นมาก่อนในช่วงกระทำการปฏิวัติ เพราะในฐานะพรรคคอมมิวนิสต์ของกรรมาชีพยังต้องทำหน้าที่เป็นเครื่องมือประวัติศาสตร์สำหรับการเปลี่ยนผ่านสังคมด้วยเช่นกันซึ่งจะเป็นหน้าที่ที่จะนำไปให้ชนชั้นกรรมาชีพเกิดรัฐของคองงานโดยพรรคจะต้องช่วยให้แรงงานค้นพบตำแหน่งและบทบาทของตนในสังคมใหม่ซึ่งเป็นก้าวแรกสู่การก่อเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ และท้ายที่สุดแล้วเมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะสลายตัวไปอย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด

สำหรับภาพรวมของการเปรียบเทียบแนวคิดมาร์กซ์ในแบบของกรรมาชีพผู้วิจัยได้จัดทำสรุปของส่วนดังกล่าวในรูปแบบตาราง ดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ 4: นำเสนอการเปรียบเทียบแนวคิดมาร์กซ์ในแบบของกรรมาชีพ

แนวคิด	มาร์กซ์	กรรมาชีพ
วัตถุนิยมวิภาษวิธี (Dialectical Materialism)	ระบบทฤษฎีนิยามคือ Thesis ชนชั้นกรรมาชีพคือ Anti-Thesis ส่วน Synthesis คือรัฐกรรมาชีพและสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ซึ่งการได้มาของ Synthesis สำหรับมาร์กซ์ ต้องลงมือปฏิบัติด้วยการปฏิวัติสังคมนิยมในการเชื่อมต่อระบบเศรษฐกิจการเมืองสังคมกับจิตสำนึกทางชนชั้น มิใช่เพียงการถกเถียงเพื่อสะสมความคิดเพียงอย่างเดียวหรือพยายามไต่หาแต่วัตถุแบบปัจเจก	เห็นด้วยกับหลักการพื้นฐานของมาร์กซ์ แนวคิดดังกล่าวเป็นเข็มทิศนำทางให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์ให้แก่กรรมาชีพ และยังเป็นแนวคิดที่พรรคคอมมิวนิสต์ยังต้องเกิดขึ้นจากกระบวนการดังกล่าวด้วยเช่นกันแต่เพิ่มว่าอุดมการณ์และวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกันด้วย
วัตถุนิยมประวัติศาสตร์ (Historical Materialism)	มาร์กซ์ใช้เพื่ออธิบายถึงพัฒนาการในเชิงสสาร รูปธรรม ตลอดถึงความ เป็นไปในทางสังคมและการเมือง หรือโครงสร้างพื้นฐาน (Base) หรือระบบ	กรรมาชีพได้หยิบยืมเอาแนวคิดวัตถุนิยมประวัติศาสตร์ดังกล่าวมาพัฒนาและดัดแปลงเพื่อเป็นหลักสำคัญในการวิเคราะห์ลักษณะ

	<p>เศรษฐกิจเป็นตัวกำหนดอันประกอบด้วยพลังการผลิต (Forces of Production) ได้แก่ เทคโนโลยี เครื่องมือ แรงงาน ความรู้ ฯลฯ ความสัมพันธ์ทางการผลิต (Relations of Production) ได้แก่ ความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้น เช่น นายทุนกับแรงงาน ชุมนางกับชานา ฯลฯ ซึ่งจะเป็นตัวกำหนดความเปลี่ยนแปลงทางสังคม หรือ โครงสร้างส่วนบน (Superstructure) เช่น อุดมการณ์ การเมือง และวัฒนธรรม</p>	<p>สังคม เพื่อกำหนดยุทธศาสตร์ และยุทธวิธีในการเคลื่อนไหว เปลี่ยนแปลงสังคม ให้สอดคล้องกับการแย่งมิตร และแย่งศัตรูของชนชั้น และนำพาการปฏิบัติให้เกิดความสำเร็จ ในฐานะยุทธศาสตร์ พรรคคอมมิวนิสต์เพื่อสร้างการตื่นรู้ (ทัศนคติ, เจตจำนง, อุดมการณ์ใหม่ ๆ) ในหมู่มวลชน</p>
<p>ลัทธิคอมมิวนิสต์ (Communism)</p>	<p>เป้าหมายสูงสุดคือสังคมไร้ชนชั้น ยุติการกดขี่จากนายทุน จะเกิดขึ้นหลังการปฏิวัติโดยชนชั้นกรรมาชีพ</p>	<p>เห็นพ้องต้องกันกับมาร์กซ์แต่กรั่มซีเสนอว่าเมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะสลายตัวไป อย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด</p>
<p>เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ (Dictatorship of the Proletariat)</p>	<p>เป็นช่วงเปลี่ยนผ่านที่กรรมาชีพควบคุมรัฐเพื่อทำลายโครงสร้างเก่าของนายทุน</p>	<p>เห็นพ้องต้องกันกับมาร์กซ์สำหรับกรั่มซีในช่วงเวลาแห่งเผด็จการพรรคต้องสร้างโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับการเกิดรัฐของคณากรโดยพรรคจะต้องช่วยให้แรงงานค้นพบตำแหน่งและบทบาทของตนในสังคมใหม่ซึ่งเป็นก้าวแรกสู่การก่อเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ ของสังคมก่อนมิดะนั้นรัฐของกรรมาชีพจะถูกล้มล้างได้</p>

มุมมองต่อชนชั้นกรรมมาชีพ	กลุ่มคนที่ไร้เอกภาพและไม่มีความคิดทางการเมืองที่ชัดเจน	เห็นพ้องต้องกันกับมาร์กซ์กรั่มซึ่งเสนอ สถาปนาโรงเรียน เพื่อเป็นโรงเรียนเพื่อสอนประสบการณ์ทางการเมืองและการบริหาร
การลุกขึ้นปฏิวัติ	ตระหนักถึงการถูกกดขี่ (Class Consciousness) และลุกขึ้นปฏิวัติ	ต้องสร้างความตระหนักรู้ผ่านการสถาปนาอำนาจในด้านต่างๆ เสียก่อนและลุกขึ้นปฏิวัติพร้อมกันพลั้งที่จัดไว้อย่างดี

หมายเหตุ : แหล่งที่มาของตารางสรุปภาพรวมของการเปรียบเทียบแนวคิดมาร์กซ์ในแบบของกรั่มซึ่งได้มาจากการสรุปและประมวลผลจากการศึกษาและตีความของผู้วิจัย

ดังนั้นสำหรับหัวข้อที่ 2 ว่าด้วยลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรั่มซึ่งจากงานเขียนชุด Towards The Communist Party ที่ผู้วิจัยได้ ดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยข้อที่ 2 คือเพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรั่มซึ่งผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และตอบคำถามของงานวิจัยข้อที่ 2 คืองานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรั่มชื่ออย่างไรบ้าง ทั้งนี้การตอบคำถามและการดำเนินตามวัตถุประสงค์ของงานวิจัยดังกล่าวในหัวข้อนี้ ภายใต้บทที่ 5 ของผู้วิจัยได้สำเร็จแล้วแล้วฉะนั้นเพื่อเป็นการสรุปผลการศึกษาทั้งหมดของงานวิจัยฉบับนี้ ในบทถัดไปนี้กล่าวคือบทที่ 6 ว่าด้วยบทสรุปจึงจะเป็นการนำเสนอถึงบทสรุปเพื่อให้สอดคล้องกันกับประโยชน์ที่จะได้รับจากงานวิจัยข้อที่ 3 คือ เป็นประโยชน์ต่อการเปิดพื้นที่ของความรู้ทางวิชาการรัฐศาสตร์ไทยให้มีความหลากหลายมากขึ้นจากงานวิชาการที่มีอยู่เดิม เพื่อให้เห็นภาพชัดขึ้น ดังนั้นผู้วิจัยจะนำเสนอถึง 1.คุณูปการต่อการศึกษามาร์กซ์และมาร์กซ์ 2.คุณูปการต่อแวดวงวิชาการรัฐศาสตร์ไทย 3.นัยต่อการปฏิบัติและการเคลื่อนไหวทางสังคม 4.บทสรุปและข้อเสนอแนะ ดังนั้นบทถัดไปจะเป็นบทสรุปและข้อเสนอแนะเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูล หลักการหรือข้อสรุปรวมที่จะนำไปสู่ความก้าวหน้าทางวิชาการ หรือเอื้อต่อการนำวิชาการนั้นไปประยุกต์ มีลักษณะเป็นเอกสารที่มีระเบียบวิธีวิจัยที่ เหมาะสมกับธรรมชาติของวิชาการ

บทที่ 6

บทสรุป

6.1 สรุปผลการวิจัย

การวิจัยเรื่อง “ความคิดว่าด้วยเรื่องพรรคคอมมิวนิสต์ในงานเขียนของ Antonio Gramsci” นี้ มีวัตถุประสงค์ในการวิจัย 2 ประการได้แก่

1. เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัสมี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing)

2. เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรัสมี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing)

งานวิจัยฉบับนี้ได้บรรลุวัตถุประสงค์และตอบคำถามของงานวิจัยที่ 2 ประการแล้วคือประการแรก เพื่อศึกษาแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรัสมี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) ดังที่นำเสนอไว้ในการอธิบายปรากฏในบทที่ 5 หัวข้อที่ 1

ประการที่ 2 เพื่อทำความเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรัสมี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) ดังที่นำเสนอไว้ในการอธิบายปรากฏในบทที่ 5 หัวข้อที่ 2

งานวิจัยนี้มีคำถามหลักของงานวิจัย 2 คำถามหลักได้แก่

1. งานเขียนของกรัสมี่ในช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) อธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์เอาไว้อย่างไรบ้าง

2. งานเขียนในช่วงดังกล่าวได้ช่วยให้เราเข้าใจแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรัสมี่อย่างไรบ้าง

โดยผู้วิจัยได้ตั้งสมมติฐานของการตีความไว้เบื้องต้นว่าความหมายที่แท้จริงของตัวบทและเจตนาของผู้แต่งตัวบทเป็นสิ่งที่มียุติธรรมและผู้ตีความก็สามารถทำความเข้าใจ ในความหมายนั้นได้โดยมีเงื่อนไขว่าตัวบทจะต้องถูกทำความเข้าใจภายใต้บริบทของมันเอง ทั้งนี้สาเหตุที่ทำให้ผู้ตีความสามารถเข้าใจความหมายของตัวบทได้ก็เพราะทั้งตัวผู้ตีความและความหมาย ที่แฝงอยู่ในตัวบทต่างก็ตั้งอยู่บนฐานของความมีเหตุผล ซึ่งเป็นสมมติฐานที่สร้างขึ้นมามเบื้องต้นเพื่อใช้รองรับวิธีการในการเข้าถึงตัวบทของผู้วิจัยเพื่อ มุ่งแสวงหา “ความหมายที่ซ่อนอยู่ (Hidden Meanings)” ภายในตัวบทที่ผู้วิจัยศึกษา โดยงานวิจัยฉบับนี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาวิเคราะห์แนวคิดของอันโตนิโอ กรัสมี่ (Antonio Gramsci) เกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์และแนวคิดมาร์กซิสต์ โดยมุ่งเน้นการตีความผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) รวมถึงการศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างแนวคิดของกรัสมี่กับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมและกระบวนการปฏิวัติในบริบทต่าง ๆ งานวิจัยนี้ใช้วิธีการศึกษาเชิงพรรณนา (Description) และอธิบาย (Explanation) เพื่อให้เกิดความเข้าใจเชิงลึกเกี่ยวกับแนวคิดสำคัญของ

กรรมชี่ ได้แก่ แนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรรมชี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) และ แนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรรมชี่ผ่านงานเขียนช่วงก่อนถูกคุมขัง (Pre-Prison Writing) จากผลการศึกษาวิจัยผู้วิจัยสามารถตอบคำถามหลักของการวิจัยข้อแรกได้ว่า

แนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรรมชี่สำหรับกรรมชี่แล้วแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ เมื่อพิจารณาจากงานเขียนของกรรมชี่ซึ่งเป็นตัวบทในเอกสารชั้นต้น บริบทและผลการศึกษาแล้ว แนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ของกรรมชี่ได้ถูกนำเสนอในรูปแบบของคำอธิบายในเชิงแนวทางปฏิบัติเสียหรือแนวทางมากกว่าที่จะเป็นรูปแบบของคำอธิบายในเชิงทฤษฎี อย่างไรก็ตามกรรมชี่ไม่ได้มองพรรคคอมมิวนิสต์เป็นเพียงแต่องค์กรทางการเมืองแต่ยังมองในฐานะที่เป็นเครื่องมือเปลี่ยนแปลงประวัติศาสตร์ และจากแนวคิดของกรรมชี่จากการศึกษาที่ผ่านมาจึงจะเห็นได้ว่างานเขียนของกรรมชี่เน้นไปที่กระบวนการสร้างอำนาจผ่านกลไกทางวัฒนธรรมและอุดมการณ์ ด้วยการปกครองโดยฉันทมติ การทำให้การปฏิวัติถูกต้องชอบธรรมผ่านวัฒนธรรมและอย่างครอบคลุมมากขึ้นมาเสียก่อน ซึ่งสะท้อนภาพของความเป็นประชาธิปไตยในแบบของกรรมชี่ได้อย่างลึกซึ้งอันเป็นภาพที่สะท้อนถึง การที่จะใช้กำลังทางการทหารเพียงอย่างเดียว เนื่องจากพรรคคอมมิวนิสต์ที่อยู่ภายใต้กระบวนการดังกล่าวนี้เอง เพื่อบรรลุเป้าหมายสู่สังคมไร้ชนชั้นตามฉบับแบบแนวคิดคอมมิวนิสต์ เพราะฉะนั้นช่วงเวลาหนึ่งพรรคจะต้องกลายเป็น “พรรคที่ปกครอง” ซึ่งเป็นตัวแทนและแกนหลักในการหล่อเลี้ยงและหล่อหลอมชนชั้นกรรมาชีพและชนชั้นอื่นๆเป็นพรรคสำหรับชนชั้นกรรมาชีพคอมมิวนิสต์ นำโดยเหล่ากรรมาชีพเท่านั้นจริงๆโดยต้องถูกยอมรับโดยส่วนมากด้วย พรรคจึงจะเป็นพรรคแห่งการปฏิวัติได้อย่างแท้จริง ฉะนั้นแล้วพรรคคอมมิวนิสต์จะกลายเป็นพรรค “ประชาธิปไตย” ที่ได้รับความไว้วางใจจากชนชั้นที่ถูกกดขี่ทั้งหมดและคอยหน้าที่รักษาการติดต่อ การประสานงานหรือการรับฟังเสียง อย่างต่อเนื่องกับทุกกลุ่มของชนชั้นแรงงาน โดยผู้ที่จะนำพาการปกครองดังกล่าวมวลชนจะต้องสร้างผู้นำของตนเองขึ้นมา โดยผู้นำต้องมาพร้อมกับความสามารถทางการเมือง จิตใจ (แห่งการไม่ยอมแพ้ต่อความล้มเหลวของการปฏิวัติ) การใช้พลังและอำนาจของตนในการต่อต้านได้อย่างไม่กลัว ซึ่งสามารถเป็นตัวแทนของชนชั้นกรรมาชีพได้อย่างแท้จริง เมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะสลายตัวไปอย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด

ในส่วนของการตอบคำถามหลักของการวิจัยข้อที่สองจากการศึกษาแนวคิดลัทธิมาร์กซ์ในแบบของกรรมชี่ จากคำอธิบายแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ในมุมมองของกรรมชี่สำหรับกรรมชี่ตามคำถามหลักข้อแรกแล้วนั้นได้นำไปสู่การตอบคำถามหลักข้อที่สองได้ว่า

แนวคิดลัทธิมาร์กซ์ ในแบบของกรรมชี่สำหรับกรรมชี่แล้วแนวคิดแบบลัทธิมาร์กซ์ เป็นสิ่งที่กรรมชี่ได้รับอิทธิพลต่อทัศนคติในการมองโลกของกรรมชี่เป็นอย่างมากเป็นหนึ่งในแนวคิดที่นำพากรรมชี่ก้าวเข้าสู่นักเคลื่อนไหวทางการเมืองเนื่องด้วยระบบสังคม ระบบทุนนิยมอันเน่าเฟะ ที่เต็มไปด้วยการกดขี่ การขูดรีด ระหว่างชนชั้น อีกทั้งแนวคิดแบบลัทธิมาร์กซ์เป็นหนึ่งในแกนหลักต่องานเขียนของกรรมชี่ใน

แนวความคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ อย่างไรก็ตามกรัสม์ซีไม่ได้เดินตามทางโลกของปรัชญามาร์กซ์ไปเสียทั้งหมด เมื่อพิจารณาจากงานเขียนของกรัสม์ซีซึ่งเป็นตัวบทในเอกสารชั้นต้น บริบทและผลการศึกษาแล้ว จึงจะเห็นได้ว่าแม้กรัสม์ซีจะหยิบยืมแนวคิดของมาร์กซ์มาใช้ปรับเปลี่ยนมุมมองที่มีต่อแนวคิดเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์แต่ถึงอย่างนั้นกรัสม์ซีก็ไม่ได้รับมาเสียทั้งหมดเพียงแต่รับเพื่อมาปรับใช้ให้มีความสมดุลมากยิ่งขึ้นระหว่างพลังจากปัจจัยต่างๆทั้งในแง่ของมิติ ของโครงสร้างส่วนล่าง และสิ่งที่กรัสม์ซีให้ความสำคัญอย่างยิ่งยวดคือโครงสร้างส่วนบน ควบคู่กันไปกับการให้คุณค่ากับมนุษย์ในฐานะผู้สร้างสรรค์ปัจจัยทั้งหมดในประวัติศาสตร์และการลุกขึ้นปฏิวัติ สำหรับมาร์กซ์เมื่อถึงจุดๆหนึ่งของความสัมพันธ์ระหว่างชนชั้นชนชั้นจะตระหนักถึงการถูกกดขี่ (Class Consciousness) และลุกขึ้นปฏิวัติแต่สำหรับกรัสม์ซีนั้นต้องสร้างความตระหนักรู้ผ่านการสถาปนาอำนาจในด้านต่างๆเสียก่อนและลุกขึ้นปฏิวัติพร้อมกับพลังที่จัดไว้อย่างดี แต่ถึงอย่างไรก็ตามก็เป็นพื้นฐานที่ปรากฏมาจากแนวคิดของ “คาร์ล มาร์กซ์” แม้จะเห็นแย้งกับมาร์กซ์ในแนวความคิดเรื่องโครงสร้าง แต่ก็ยังมีแนวความคิดหรือ “มุมมอง” ของมาร์กซ์ที่กรัสม์ซีเห็นพ้องด้วยเช่นกันเช่น 1.แนวคิดวัตถุนิยมภาษาวีธี แนวคิดดังกล่าวเป็นเข็มทิศนำทางให้แก่พรรคคอมมิวนิสต์ให้แก่กรัสม์ซี และยังเป็นแนวคิดที่พรรคคอมมิวนิสต์ยังต้องเกิดขึ้นจากกระบวนการดังกล่าวด้วยเช่นกันแต่เพิ่มว่าอุดมการณ์และวัฒนธรรมมีบทบาทสำคัญในการเปลี่ยนแปลงเช่นเดียวกันด้วย 2.แนวคิดคอมมิวนิสต์ (Communism) สังคมไร้ชนชั้น ไร้รัฐ ไม่มีกรรมสิทธิ์ส่วนตัว จะเกิดขึ้นหลังการปฏิวัติโดยชนชั้นกรรมาชีพ ท้ายที่สุดแล้วเมื่อถึงปลายทางของสังคมแล้ว องค์กรที่คอยปกป้องชนชั้นกรรมาชีพจะสลายตัวไปอย่างเป็นระบบ ควบคู่ไปกับการสลายตัวของชนชั้นและกลายมาเป็นมนุษยชาติด้วยกันทั้งหมด 3.เผด็จการของชนชั้นกรรมาชีพ (Dictatorship of the Proletariat) เห็นพ้องต้องกันกับมาร์กซ์สำหรับกรัสม์ซีในช่วงเวลาแห่งเผด็จการพรรคต้องสร้างโครงสร้างที่เหมาะสมสำหรับการเกิดรัฐของคณาชนโดยพรรคจะต้องช่วยให้แรงงานค้นพบตำแหน่งและบทบาทของตนในสังคมใหม่ซึ่งเป็นก้าวแรกสู่การก่อเกิดสังคมนิยมคอมมิวนิสต์ของสังคมนั้น มิฉะนั้นรัฐของกรรมาชีพจะถูกถล่มล้างได้ 4.มุมมองต่อชนชั้นกรรมาชีพ กลุ่มคนที่ไร้เอกภาพและไม่มีความคิดทางการเมืองที่ชัดเจน เห็นพ้องต้องกันกับมาร์กซ์กรัสม์ซีจึงเสนอ สภาโรงงาน เพื่อเป็นโรงเรียนเพื่อสอนประสบการณ์ทางการเมืองและการบริหาร

6.2 คุณูปการต่อการศึกษา

1. คุณูปการต่อการศึกษากรัสม์ซีและมาร์กซ์ งานวิจัยฉบับนี้มีส่วนช่วยเติมเต็มช่องว่างของการศึกษากรัสม์ซีในโลกรวิชาการไทย เนื่องจากแนวคิดของกรัสม์ซีเกี่ยวกับพรรคคอมมิวนิสต์ยังไม่ถูกนำมาศึกษาอย่างลึกซึ้งในประเทศไทย การศึกษานี้จึงช่วยขยายขอบเขตความเข้าใจเกี่ยวกับลัทธิมาร์กซ์ในรูปแบบของกรัสม์ซี โดยเฉพาะในประเด็นที่เกี่ยวข้องกับการสร้างอำนาจและบทบาทของพรรคคอมมิวนิสต์ในการเปลี่ยนแปลงสังคม นอกจากนี้ งานวิจัยนี้ยังช่วยให้เกิดการตีความที่หลากหลายเกี่ยวกับกรัสม์ซีในฐานะนักคิดที่มีอิทธิพลต่อการเคลื่อนไหวทางสังคม แนวคิดของกรัสม์ซีช่วยให้เกิดความเข้าใจเกี่ยวกับกล

ยุทธ์ของขบวนการปฏิวัติ โดยเฉพาะแนวทางที่เน้นการเปลี่ยนแปลงทางวัฒนธรรมและการต่อสู้ทางอุดมการณ์ มากกว่าการใช้กำลังทางทหารเพียงอย่างเดียว การศึกษานี้จึงมีคุณูปการต่อวงการศึกษาลัทธิมาร์กซ์และกรั้มซีในระดับสากล รวมถึงการวิเคราะห์บทบาทของพรรคคอมมิวนิสต์และขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในบริบทต่างๆ นอกจากนี้แล้วจึงจะเห็นได้ว่าจากการศึกษาคุณูปการที่ได้รับอย่างแท้จริงคือการทบทวนตัวแบบความสัมพันธ์ระหว่างโครงสร้างส่วนกลางและส่วนบนสำหรับกรั้มซีที่ทำให้ทฤษฎีมาร์กซ์ได้เติมเต็มมิติของการเมืองเชิงวัฒนธรรมด้วยซึ่งยังคงเป็นประเด็นที่ยังถูกพูดถึงในแวดวงวิชาการ ถูกนำมาประยุกต์ใช้กับการศึกษาการเมืองวัฒนธรรมในยุคหลังถึงปัจจุบันอย่างแพร่หลาย อย่างไรก็ตามการเติมเต็มมิติของการเมืองเชิงวัฒนธรรมของกรั้มซีนี้เองที่เป็นการเสริมสร้างสมดุลแนวคิดของมาร์กซ์อันเป็นคุณูปการหลักที่กรั้มซีมอบให้กับทฤษฎีมาร์กซ์ซิสต์

2. คุณูปการต่อแวดวงวิชาการรัฐศาสตร์ไทย งานฉบับวิจัยนี้เปิดพื้นที่ใหม่ให้กับการศึกษารัฐศาสตร์ไทย โดยเฉพาะในด้านการวิเคราะห์เชิงปรัชญาการเมืองและอุดมการณ์ งานศึกษานี้สามารถเป็นแนวทางสำหรับนักวิจัยและนักวิชาการที่ต้องการนำแนวคิดทั้งของกรั้มซีและวิธีการตีความตัวบทแบบของ ฮันส์ แกดเดอเมอร์ มาประยุกต์ใช้ในการศึกษาการเมืองไทยเช่น การวิเคราะห์บทบาทของพรรคการเมือง อุดมการณ์ และการครองอำนาจทางวัฒนธรรม รวมไปถึงการตีความตัวบทจากวิธีการศึกษา นอกจากนี้ งานวิจัยยังช่วยให้เกิดการอภิปรายเชิงลึกเกี่ยวกับบทบาทของแนวคิดมาร์กซ์ซิสต์ในบริบทของสังคมไทย โดยเฉพาะในการทำความเข้าใจความสัมพันธ์ทางอำนาจและกระบวนการครองอำนาจในยุคปัจจุบัน รวมถึงการศึกษาเปรียบเทียบระหว่างแนวคิดของกรั้มซีกับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมในไทย ซึ่งมีลักษณะเฉพาะตัวและได้รับอิทธิพลจากปัจจัยทางวัฒนธรรม ประวัติศาสตร์ และเศรษฐกิจ

6.3 นัยต่อการปฏิวัติและการเคลื่อนไหวทางสังคม

แนวคิดของกรั้มซีมีนัยสำคัญต่อการปฏิวัติและการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับอำนาจและชนชั้น กรั้มซีเสนอว่า การเปลี่ยนแปลงทางสังคมไม่ได้เกิดจากการปฏิวัติทางการทหารเพียงอย่างเดียว แต่ต้องมีการเปลี่ยนแปลงในระดับวัฒนธรรมและอุดมการณ์ ซึ่งเป็นปัจจัยสำคัญในการสร้างอำนาจของชนชั้นกรรมาชีพ แนวคิดนี้ถูกนำไปประยุกต์ใช้ในขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมทั่วโลก โดยเฉพาะในบริบทที่ต้องการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างทางสังคมอย่างค่อยเป็นค่อยไป ผ่านการศึกษา การสร้างเครือข่ายทางวัฒนธรรม และการใช้สื่อเป็นเครื่องมือในการเปลี่ยนแปลงอุดมการณ์ของสังคม ในบริบทของไทย แนวคิดของกรั้มซีสามารถนำมาใช้ในการวิเคราะห์ขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่มุ่งเน้นการเปลี่ยนแปลงทางการเมืองและเศรษฐกิจ งานวิจัยฉบับนี้เสนอว่าการต่อสู้ทางอุดมการณ์มีความสำคัญอย่างยิ่งต่อขบวนการปฏิวัติและขบวนการเรียกร้องประชาธิปไตย โดยการสร้างแนวร่วมทางสังคมที่สามารถแข่งขันกับอำนาจของรัฐและกลุ่มชนชั้นนำที่ครอบงำ

สังคมไทย การศึกษาแนวคิดของกรัမ်ซีจึงสามารถนำไปใช้เป็นแนวทางในการวิเคราะห์และออกแบบกลยุทธ์สำหรับขบวนการเคลื่อนไหวทางสังคมที่ต้องการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างอำนาจในระยะยาว

6.4 ข้อเสนอแนะ

จากการศึกษาพบว่าแนวคิดของกรั่มซีมีความสำคัญอย่างยิ่งในการทำความเข้าใจการเมืองในโลกสมัยใหม่อย่างมีนัยยะสำคัญ โดยเฉพาะในแง่ของการทำความเข้าใจกระบวนการสร้างอำนาจและบทบาทของพรรคการเมืองในการเปลี่ยนแปลงสังคม งานวิจัยฉบับนี้ช่วยให้เห็นถึงแนวทางใหม่ในการวิเคราะห์พรรคการเมือง ขบวนการปฏิวัติและการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับการสร้างอำนาจผ่านวัฒนธรรมและอุดมการณ์ อย่างไรก็ตาม กรั่มซีมองว่าพรรคการเมืองไม่ใช่เพียงเครื่องมือของชนชั้นกรรมาชีพ แต่ต้องทำหน้าที่เป็นเครื่องมือในการช่วยสร้างความเข้าใจร่วมระหว่างชนชั้นต่างๆ ซึ่งคาดว่าผลจากการศึกษาจะสามารถนำแนวคิดมาใช้ในการพัฒนาพรรคการเมืองยุคใหม่ให้ตอบสนองต่อความต้องการของสังคมได้ โดยการสร้างแกนนำ ซึ่งเกิดจากภาคประชาชนเองและมีศักยภาพในการเชื่อมโยงอุดมการณ์กับการปฏิบัติจริงในระดับท้องถิ่น หรือแม้แต่ นำไปใช้ในการออกแบบกลยุทธ์การสร้างเครือข่าย นโยบาย ความร่วมมือระหว่างองค์กรและสถาบันต่างๆ ซึ่งมีรากฐานจากภาคประชาชนอย่างแท้จริง

สำหรับในทางทฤษฎี งานวิจัยนี้ช่วยให้เห็นถึงแนวทางใหม่ในการวิเคราะห์พรรคการเมือง ขบวนการปฏิวัติและการเคลื่อนไหวทางสังคม โดยเฉพาะในประเด็นเกี่ยวกับการสร้างอำนาจผ่านวัฒนธรรมและอุดมการณ์ ข้อเสนอแนะจากการศึกษานี้คือ ควรมีการวิจัยเพิ่มเติมเกี่ยวกับการประยุกต์ใช้แนวคิดของกรั่มซีในบริบทของสังคมไทยอย่างระมัดระวังเนื่องด้วยบทบาทและบริบทจากงานเขียนของกรั่มซีนั้นได้เกิดขึ้นในประเทศแถบยุโรปซึ่งอาจนำมาปรับใช้ได้บางประการ โดยเฉพาะในด้านของการขับเคลื่อนขบวนการทางสังคม และการวิเคราะห์กลยุทธ์ของพรรคการเมืองไทยในการสร้างอำนาจนำ ซึ่งคาดว่าจากผลของการศึกษาจะสามารถนำคำอธิบายเกี่ยวกับพรรคการเมืองของกรั่มซีและแนวคิดมาร์กซ์ในแบบของกรั่มซีมาประยุกต์ใช้ในการ มองบริบททางการเมืองได้แตกต่างกันออกไปจากคำอธิบายที่มีอยู่แต่เดิมในแวดวงวิชาการรัฐศาสตร์ไทยในฐานะ แนวทางสำหรับนักวิชาการและนักเคลื่อนไหวทางสังคมที่ต้องการทำความเข้าใจกลไกของพรรคการเมือง อำนาจและการเปลี่ยนแปลงทางสังคมในยุคปัจจุบัน

ภาคผนวก
โครงสร้างแบบองค์กรของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี

โครงสร้างพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี

1. หลักการจัดองค์กร (Principi organizzativi)

หลักการศูนย์เชิงประชาธิปไตย (Centralismo democratico)

ชั้นอภิปราย: สมาชิกทุกระดับมีสิทธิถกเถียง แสดงความเห็น และวิพากษ์วิจารณ์ได้อย่างเสรี *ก่อน* จะมีการลงมติ

ชั้นปฏิบัติ: เมื่อมติผ่านแล้ว ทุกคนต้องปฏิบัติตามมติเดียวกัน (เอกภาพในการปฏิบัติ)

วัตถุประสงค์: ทำให้พรรค “มีวินัยแต่ไม่แข็งทื่อ” — เปิดกว้างในเชิงทฤษฎีและวัฒนธรรม (วิพากษ์ได้) แต่แน่นแฟ้นในเชิงการต่อสู้ทางการเมือง (ปฏิบัติรวมกัน)

พรรคมวลชน (Partito di massa) พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี แตกต่างจากพรรคคอมมิวนิสต์โซเวียต เพราะไม่ใช่ “พรรคแนวหน้าเล็กๆ” (avanguardia ristretta) แต่สร้างฐานกว้าง เชื่อมกับมวลชนแรงงาน ชาวนา ปัญญาชน และขบวนการทางวัฒนธรรมในท้องถิ่น

2. ลำดับชั้นขององค์กร (Struttura gerarchica)

2.1 ระดับฐาน (Unità di base)

เซลล์ (Cellula) ในภาษาอิตาลีหมายถึง 'เซลล์' ซึ่งเป็นหน่วยพื้นฐานของสิ่งมีชีวิตทั้งหมดเหมือนกับในภาษาไทยและภาษาอื่นๆอีกมากมายเช่น ภาษาอังกฤษ (cell), ฝรั่งเศส (cellule), เยอรมัน (Zelle) เป็นหน่วยที่เล็กสุด ประกอบด้วยสมาชิกอย่างน้อย 3-5 คน มักตั้งในที่ทำงานหรือสถานที่เฉพาะ เพื่อเชื่อมโยงกับแรงงานหรือชุมชนในพื้นที่นั้น จัดตั้งตาม *สถานที่ทำงาน โรงงาน หรือหมู่บ้าน* มีเลขา เซลล์ (segretario di cellula) ทำหน้าที่รณรงค์, จัดประชุมการเมือง, เป็นหูเป็นตาของพรรคในพื้นที่

เซกซิโอเน (Sezione) คำว่า "Sezione" (เซกซิโอเน) มีความหมายหลายอย่างในภาษาอิตาลี โดยทั่วไปหมายถึง "ส่วน" หรือ "ส่วนหนึ่ง" ของบางสิ่ง เป็นหน่วยฐานเชิงพื้นที่หรือองค์กร (territoriale/aziendale) ที่ประกอบด้วย cellula หลายหน่วย มีที่ตั้งถาวรและมีบทบาทสำคัญมากกว่านับแต่ปี 1956 เป็นต้นมา ต่อมาในยุคโตกลียัตตี (Togliatti) เซกซิโอเนแบบเขต/ชุมชนกลายเป็นหน่วยฐานหลัก เป็นที่ตั้งของ “Casa del Popolo” (บ้านประชาชน) กล่าวคือศูนย์รวมกิจกรรมวัฒนธรรม-การเมือง แต่ละเซกซิโอเนมี “คณะกรรมการบริหาร” และ “เลขา เซกซิโอเน”

2.2 ระดับเทศบาล/เขต ทำหน้าที่ *ประสานหลายเซกซิโอเน* ในเขตเดียวกัน มีคณะประสานงาน จัดเลือกตั้งท้องถิ่น หาเสียง และสร้างแนวร่วมกับสมาคมในพื้นที่

2.3 ระดับจังหวัด (Federazione provinciale) องค์กรหลักของพรรคในจังหวัด

Congresso provinciale (สภาจังหวัด) → เลือก

Comitato federale (คณะกรรมการจังหวัด) → ชั่งตวง

Segreteria (คณะเลขาฯ จังหวัด), Direttivo (คณะอำนวยการ), Commissione federale di controllo (คณะกรรมการควบคุมสหพันธ์) → ตรวจสอบวินัยการเงิน

2.4 ระดับภูมิภาค (Comitato regionale) เชื่อมจังหวัดในภูมิภาคเดียวกัน จัดการเลือกตั้งระดับภูมิภาค ประสานนโยบายกับระดับชาติมี เลขฯ ภูมิภาค (Segretario regionale)

2.5 ระดับชาติ

สภาพรรคระดับชาติ (Congresso nazionale) จัดทุก 3-4 ปี เพื่อกำหนดแนวทางนโยบายพรรคและคัดเลือก Comitato centrale (คณะกรรมการกลาง)

องค์กรบริหารจัดการ (Comitato centrale) มีสมาชิกหลายร้อยคน (เช่น 300-400 คนในบางยุค) ทำหน้าที่เหมือน “สภาผู้แทนภายในพรรค” ระหว่างสภาใหญ่เพื่อคัดเลือก เลือก Direzione (คณะอำนวยการ / Politburo) และ Segreteria (คณะเลขาฯ)

คณะเลขาธิการพรรค (Segreteria) + เลขานุการสหภาพแรงงาน (Segretario generale) องค์กรนำสูงสุดด้านยุทธศาสตร์และการดำเนินงานประจำวัน เลขานุการใหญ่ เช่น โตกลียัตตี (Togliatti), ลองโก (Longo), เบอริงกูเออร์ (Berlinguer) ฯลฯ

คณะกรรมการควบคุมกลาง (Commissione centrale di controllo) ทำหน้าที่เหมือน “ศาลภายในพรรค” โดยการตรวจสอบการทำงานขององค์กรให้เป็นไปอย่างถูกต้องและมีประสิทธิภาพ เช่นการควบคุมวินัย ความขัดแย้ง และการเงิน

3. องค์กรประกอบ (Organizzazioni collaterali) แม้ไม่ได้อยู่ในข้อบังคับจริงๆแต่มีบทบาทสำคัญมากในการสร้าง “เครือข่ายมวลชน”

FGCI (Federazione Giovanile Comunista Italiana) → องค์กรเยาวชนพรรค

UDI (Unione Donne Italiane) → องค์กรสตรีมวลชน

ARCI (Associazione Ricreativa Culturale Italiana) → สมาคมวัฒนธรรมนันทนาการ

CGIL (Confederazione Generale Italiana del Lavoro) → สหภาพแรงงานสายซ้าย ที่มีสายสัมพันธ์กับพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี

Case del Popolo → ศูนย์กิจกรรมทางสังคมและวัฒนธรรม

l'Unità → หนังสือพิมพ์ทางการของพรรค

Rinascita → วารสารทฤษฎี

4. ระบบการพัฒนาแกนนำ (Formazione dei quadri)

สถาบันฝึกอบรมหลักของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี (Scuola di Frattocchie รู้จักกันในชื่อ Istituto di studi comunisti) → สถาบันอบรมแกนนำพรรค ก่อตั้งปี 1944 เพื่อจัดตั้งหลักสูตรมาร์กซิสม์ ประวัติศาสตร์พรรค เทคนิคการจัดตั้ง และการวิเคราะห์การเมือง ผู้ผ่านการอบรมจะถูกส่งไปทำงานในระดับจังหวัด/ภูมิภาค เพื่อสร้าง “สายพรรคที่ต่อเนื่อง”

โดยสรุปโครงสร้างพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีคือ “การผสมผสาน” ระหว่างแบบเลนินนิสต์ (centralismo democratico, ลำดับชั้นจากฐานถึงศูนย์กลาง, ควบคุมวินัย) และ แบบพรรคมวลชนอิตาลี (เชกซิโอเนในชุมชน, casa del popolo, ปีกวัฒนธรรม-สหภาพ)

จุดเด่น: พรรคหยั่งรากในสังคมพลเมืองได้ลึกมาก (ถึงระดับหมู่บ้าน) และสร้างวัฒนธรรมการเมืองของชนชั้นแรงงาน-ปัญญาชน

จุดต่างจากพรรคโซเวียต: พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีเปิดกว้างกว่าในเชิงถกเถียง และเชื่อมกับระบบรัฐสภา-องค์กรประชาชนอย่างจริงจัง

จุดอ่อน: ความใหญ่โตและซับซ้อนของโครงสร้าง ทำให้เกิดปัญหาภายใน เช่น ความหลากหลายทางอุดมการณ์ (สายซ้ายจัด-สายปฏิรูป)

หมายเหตุ : แหล่งที่มาของโครงสร้างพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลีได้มาจากการสรุปและประมวลผลจากการศึกษาและตีความของผู้วิจัยจาก

Partito Comunista Italiano. (2022). Statuto del Partito Comunista Italiano. สืบค้นเมื่อ 1

เมษายน 2568 สืบค้นจาก <https://www.ilpartitocomunistaitaliano.it/>

Archivio di Stato di Latina. (n.d.). *PCI – Federazione di Bologna: struttura organizzativa*. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก

<https://www.cittadegliarchivi.it/bluejay-web/>

SIUSA – Archivi della cultura. (n.d.). *Partito comunista italiano – Struttura elementare: cellula e sezione*. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก [siusa-archivi.cultura.gov.it](https://www.siusa-archivi.cultura.gov.it)

บรรณานุกรม

รายการอ้างอิง

ภาษาไทย

- กীরติ บุญเจือ. (2549). กระบวนทัศน์ 5 กับอรรถปริวรรตหลังนวยุค, "อรรถปริวรรต คู่เวรคู่ กรรมปรัชญา หลังนวยุค. กรุงเทพมหานคร: โรงพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- กীরติ บุญเจือ. (2549). อรรถปริวรรต: คู่เวรคู่กรรมปรัชญาหลังนวยุค. กรุงเทพมหานคร: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยเซนต์ จอห์น.
- กุลชีพ วรพงษ์. (2525). *ทำไมใครๆ จึงสนใจกรัมซี*. อาจารย์สาร ปีที่ 9 ฉบับที่ 4.
- กันยารวีร์ สัทธาพงษ์. (2562). *อรรถปริวรรต : การตีความปรัชญาหลังนวยุคกับพุทธปรัชญาสาราณียธรรม 6 เสริมสร้างสังคมคุณธรรม*. วารสารมหาจุฬานาครทรรศน์ ปีที่ 6 ฉบับที่ 1 (มกราคม – มีนาคม 2562). หน้า 1-16
- กาสัก เตชะชั้นหมาก. (2553). *เทคนิคการวิจัยเบื้องต้นจากทฤษฎีสู่การปฏิบัติจริง*. พิมพ์ครั้งที่ 1 สำนักพิมพ์ธารอักษร. หน้า 49
- กาญจนา แก้วเทพ. (2526). ลัทธิมาร์กของกรัมซี. *วารสารธรรมศาสตร์* ปีที่ 12 ฉบับที่ 2. หน้า 104-122
- กมลศ โปธิกนิษฐ และ ธนรัตน์ ทรงสมบุญ. (2563). *การเว้นระยะห่างทางสังคม ระยะห่างทางชนชั้น กับ การกลายเป็นกลุ่มผู้มีสถานะรอง: กรณีศึกษากลุ่มผู้ค้าในตลาดสดในเขตเทศบาลพิษณุโลก*. ใน Covid-19 โรคเปลี่ยนคน คนเปลี่ยนโลก ศูนย์มานุษยวิทยาสิรินธร หน้า 1-16.
- เก่งกิจ กิตติเรียงลาภ. (2551). *การเมืองว่าด้วยการต่อสู้ทางชนชั้นในประเทศไทยจาก พ.ศ. 2535 – พ.ศ. 2549*. วิทยานิพนธ์ปริญญาตรีบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ชัยอนันต์ สมุทวณิช. (2530). รัฐ. พิมพ์ครั้งที่ 1 สำนักพิมพ์จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- ทภีพร สุพร. (2556). นิโอกรัมเขียนและการขยายปริมาณทลทางความรู้ในทฤษฎีความสัมพันธ์ระหว่างประเทศ *วารสารสังคมศาสตร์* ปีที่ 9 ฉบับที่ 2 “ว่าด้วยทฤษฎีกับการเมือง” (ก.ค. – ธ.ค. 2556) หน้า 121-144.
- ธเนศ วงษ์ยานนาวา. (2541). *ประวัติศาสตร์นิยม : จากวิโก้สู่กรัมซี*. รัฐศาสตร์สาร ปีที่ 20 ฉบับที่ 3. หน้า 35-100.
- นิตี มณีกาญจน์. (2556). *ความจริง” และ “วิธีการ”: แนวคิดการตีความตัวของ Hans-Georg Gadamer*. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปีที่ 16 (มกราคม - ธันวาคม 2556).

- ภิญญพันธ์ พจนะลาวัณย์. (2560). *สถานะที่มองไม่เห็นของแม่บ้านและภารโรงในพื้นที่ทำงาน: กรณีศึกษา สถาบันอุดมศึกษา*. วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร ปีที่ 13 ฉบับที่ 1 (มกราคม-มิถุนายน 2560). หน้า 7-25
- วัชรพล พุทธิรักษา. (2549). *รัฐบาลที่กษัตริย์กับความพยายามสร้างภาวะการปกครองอำนาจนำ*. วิทยานิพนธ์ ปริญญาโทมหาบัณฑิต จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- วัชรพล พุทธิรักษา. (2553). *อันโตนิโอ กรัมสกีกับแนวความคิดสภาโรงงาน*. วารสารยุโรปศึกษา ปีที่ 18 ฉบับที่ 2 . หน้า 52-79.
- วัชรพล พุทธิรักษา. (2563). *บทสำรวจความคิดทางการเมืองของอันโตนิโอ กรัมสกี: A Survey of Gramsci's Political Thought* (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์สมมติ.
- สุรพงษ์ ชัยนาม. (2525). *อันโตนิโอ กรัมสกีกับทฤษฎีว่าด้วยการครองความเป็นใหญ่*. ภาจรายสาร ปีที่ 8 ฉบับที่ 6.
- อาภา วรรณฉวี. (13 สิงหาคม 2564). *การวิจัยเอกสาร (Documentary Research)*. มหาวิทยาลัยราชภัฏ บ้านสมเด็จเจ้าพระยา. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก <https://shorturl.asia/djbic>
- สมลักษณ์ ศรีราม. (2559). *สมเด็จพระสุน เชน กับการครองอำนาจนำทางการเมืองในกัมพูชา*. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยแม่โจ้. ปีที่ 4 ฉบับที่ 2. หน้า 94-112
- ปิยาภา สังขทัตติมสังข และวงอร พัวพันสวัสดิ์. (2563). *นาฏดุริยางคศิลป์สร้างชาติ: การยินยอมและการต่อรองนิยามความเป็นไทยของข้าราชการสำนักการสังคีตกระทรวงวัฒนธรรม*. วารสารการบริหารปกครอง. ปีที่ 9ฉบับที่ 2. หน้า 25-54
- อนุพัทธ์ ท้วมคำ. (2564). *การครองอำนาจนำของสหรัฐอเมริกา : ศึกษาบทบาทการต่อต้าน การทำรัฐประหารในพม่าของสหรัฐอเมริกา*. วารสารเศรษฐศาสตร์การเมืองบูรพา. ปีที่ 9 ฉบับที่ 2. หน้า 1-17
- ปิยะ กิจถาวร. (2565). *ความสุขในทัศนะของประชาชน พื้นที่ 3 จังหวัดชายแดนภาคใต้: มุมมองผ่านแนวคิดการครองอำนาจนำ (Hegemony)*. *วารสารวาระการเมืองและสังคม*, 1(1), หน้า 1-11
- นิติลักษณ์ แก้วจันดี. (2561). “ผู้ชาย” ในกฎหมายโบราณอีสาน: มองมุมใหม่ผ่านแนวคิดเชิงวิพากษ์*. *วารสารสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยนเรศวร*. ปีที่ 14 ฉบับที่ 1. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก <https://so04.tci-thaijo.org/index.php/jssnu/article/view/208707/144653>
- วัชรวุฒิ ชื่อสัตย์. (2558). *ระบบแม่ [กะเทย]: ศิลป์และศาสตร์การครองอำนาจนำในสังคมกะเทยไทย*. *วารสารศิลปศาสตร์*. ปีที่ 15 ฉบับที่ 2. หน้า 101-118
- กาญจนา วิชญาปกรณ์. (2563). *อำนาจกับการให้และการรับ: กรณีศึกษาบทละครนอกเรื่องสังข์ทอง*.

- วารสารอารยธรรมศึกษาโขง-สาละวิน. หน้า 14-44
- ศฤงคาร พันธุ์พงศ์. (2540). ประวัติศาสตร์ยุโรป 2. (พิมพ์ครั้งที่ 2). สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง
- วิทยา ศักยาภินันท์. (2533). ปรัชญามาร์กซ์. กรุงเทพมหานคร: มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- ภัทรมน สุวพันธุ์. (2564). วัตถุนิยมประวัติศาสตร์รากฐานทางปรัชญาและคุณูปการในการเปลี่ยนแปลงสังคม. *วารสารเศรษฐศาสตร์การเมืองบูรพา*, 2(1), 73-97

ภาษาอังกฤษ

- Cutrofello, Andrew. (2005). *Continental Philosophy: A Contemporary Introduction*. London: Routledge.
- Bellamy, R. P., & Schecter, D. (1993). *Gramsci and the Italian state*. Manchester University Press.
- Brue, S. L., & Grant, R. R. (2013). *The evolution of economic thought* (8th ed.). Cengage Learning.
- Davidson, A. (1977). *Antonio Gramsci: Towards an intellectual biography*. Merlin; Humanities Press.
- Fiat of Kirkland. (n.d.). What does the FIAT brand name mean? สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก <https://www.fiatofkirkland.com/what-does-the-fiat-brand-name-mean/>
- Fiorelli, G. (2526). *La vie de Antonio Gramsci (ชีวิตของอันโตนิโอ กรัมสซี)* (นฤมล-ประทีป นครชัย, ผู้แปล). พิมพ์ครั้งที่ 1. สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง.
- Fiori, G. (1970). *Antonio Gramsci: Life of a revolutionary*. New Left Books.
- Gadamer, H.-G. (2004). *Truth and method* (2nd ed.). Continuum.
- Gozzini, G. (2017). The Italian Communist Party. In S. A. Smith (Ed.), *The Cambridge history of communism: Volume 2. The socialist camp and world power 1941–1960s* (pp. 420–442). Cambridge University Press.
- Gramsci, A. (1977). The colonial populations. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). The communist party. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.

- Gramsci, A. (1977). The Livorno congress. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). The occupation. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). Political capacity. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). Reaction. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). Split or ruin. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). The Turin factory councils movement. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). Two revolutions. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). The workers' state. In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Gramsci, A. (1977). What do we mean by demagogy? In Q. Hoare (Ed.), *Selections from political writings (1910–1920)*. Lawrence and Wishart.
- Holstein, J. A., & Gubrium, J. F. (1997). *The new language of qualitative method*. Oxford University Press.
- Ives, P. (2004). *Language and hegemony in Gramsci*. Pluto Press.
- Karabel, J. (2525). *Revolutionary contradictions: Antonio Gramsci and the problem of intellectuals* (ความขัดแย้งของการปฏิวัติ: อันโตนิโอ กรัมสกีกับปัญหาของปัญญาชน) (สมบัติ พิษสะอาด, ผู้แปล). พิมพ์ครั้งที่ 1. สำนักพิมพ์มูลนิธิโกมลคีมทอง.
- Karl Marx, & Engels, F. (1977). *Selected works* (Vol. 1). Progress Publishers.
- Lewis, J., & Ritchie, J. (2003). *Qualitative research practice: A guide for social science students and researchers*. SAGE Publications.
- Magri, L. (2011). *The tailor of Ulm: Communism in the twentieth century* (P. Camiller, Trans.). Verso.
- Mandel, E. (2559). *เศรษฐศาสตร์การเมืองเบื้องต้น* (กนกศักดิ์ แก้วเทพ, ผู้แปล, พิมพ์ครั้งที่ 3). สยามปริทัศน์. (ต้นฉบับพิมพ์ปี ค.ศ. ไม่ระบุ).

- Martin, J. (Ed.). (2002). *Antonio Gramsci: Intellectuals, culture and the party*. Routledge.
- Marx, K. (2008). The eighteenth Brumaire of Louis Bonaparte (S. Ryazanskaya, Trans.). In D. Fernbach (Ed.), *Karl Marx: Political writings. Volume 2: Surveys from exile* (pp. 143–249). Verso. (Original work published 1852)
- Palmer, R. (1969). *Hermeneutics: Interpretation theory in Schleiermacher, Dilthey, Heidegger, and Gadamer*. Northwestern University Press.
- Ricoeur, P. (1976). *Interpretation theory: Discourse and the surplus of meaning*. TCU Press.
- Rohmann, C. (2000). *The dictionary of important ideas and thinkers*. Random House.
- Rosengarten, F. (2014). *The revolutionary Marxism of Antonio Gramsci*. Brill.
- Sassoon, D. (1981). *The strategy of the Italian Communist Party: From the Resistance to the historic compromise*. St. Martin's Press.
- Schleiermacher, F. (1998). *Hermeneutics and criticism and other writings*. Cambridge University Press.
- Scott, J. (1990). *A matter of record: Documentary sources in social research*. Polity Press.
- Scott, J. (2006). *Documentary research*. Sage.
- Spriano, P. (1967–1975). *Storia del Partito Comunista Italiano* (Vols. 1–5). Einaudi.
- Spriano, P. (1979). *Antonio Gramsci and the party: The prison years*. Lawrence and Wishart.
- Urban, J. B. (1986). *Moscow and the Italian Communist Party: From Togliatti to Berlinguer*. Cornell University Press.

แหล่งข้อมูลภาคผนวก โครงสร้างแบบองค์กรของพรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี

- Partito Comunista Italiano. (2022). Statuto del Partito Comunista Italiano. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก <https://www.ilpartitocomunistaitaliano.it/>
- Archivio di Stato di Latina. (n.d.). *PCI – Federazione di Bologna: struttura organizzativa*. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก <https://www.cittadegliarchivi.it/bluejay-web/>

SIUSA – Archivi della cultura. (n.d.). *Partito comunista italiano – Struttura elementare: cellula e sezione*. สืบค้นเมื่อ 1 เมษายน 2568 สืบค้นจาก siusa-archivi.cultura.gov.it

รูปภาพ

Wikipedia . (2025). Italian Socialist Party. [Image]. Retrieved from https://en.wikipedia.org/wiki/Italian_Socialist_Party

Wikipedia . (2025). L'Ordine Nuovo. [Image]. Retrieved from https://en.wikipedia.org/wiki/L%27Ordine_Nuovo

TCIJ . (2016). อิตาลี 1920 ปฏิบัติการยึดโรงงาน. [Image]. Retrieved from https://www.tcijthai.com/news/2016/22/article/6559#google_vignette

Gabriele Maestri . (2016). สัญลักษณ์พรรคคอมมิวนิสต์อิตาลี. [Image]. Retrieved from <https://www.isimbolidelladiscordia.it/2016/05/tra-un-mese-rinasce-un-pci-17-km-dalla.html>

หอดจดหมายเหตุ. (2015). สมเด็จพระสันตปาปาเบเนดิกต์ที่ 15 (Benedict XV). [Image]. Retrieved from <https://catholichaab.com/main/index.php/2015-09-22-02-42-26/history/181-266/658-benedict-xv>

Jacobins . (2020). Antonio Francesco Gramsci. [Image]. Retrieved from <https://jacobin.com/2020/01/birthday-antonio-gramsci-fascism-italy-communism>